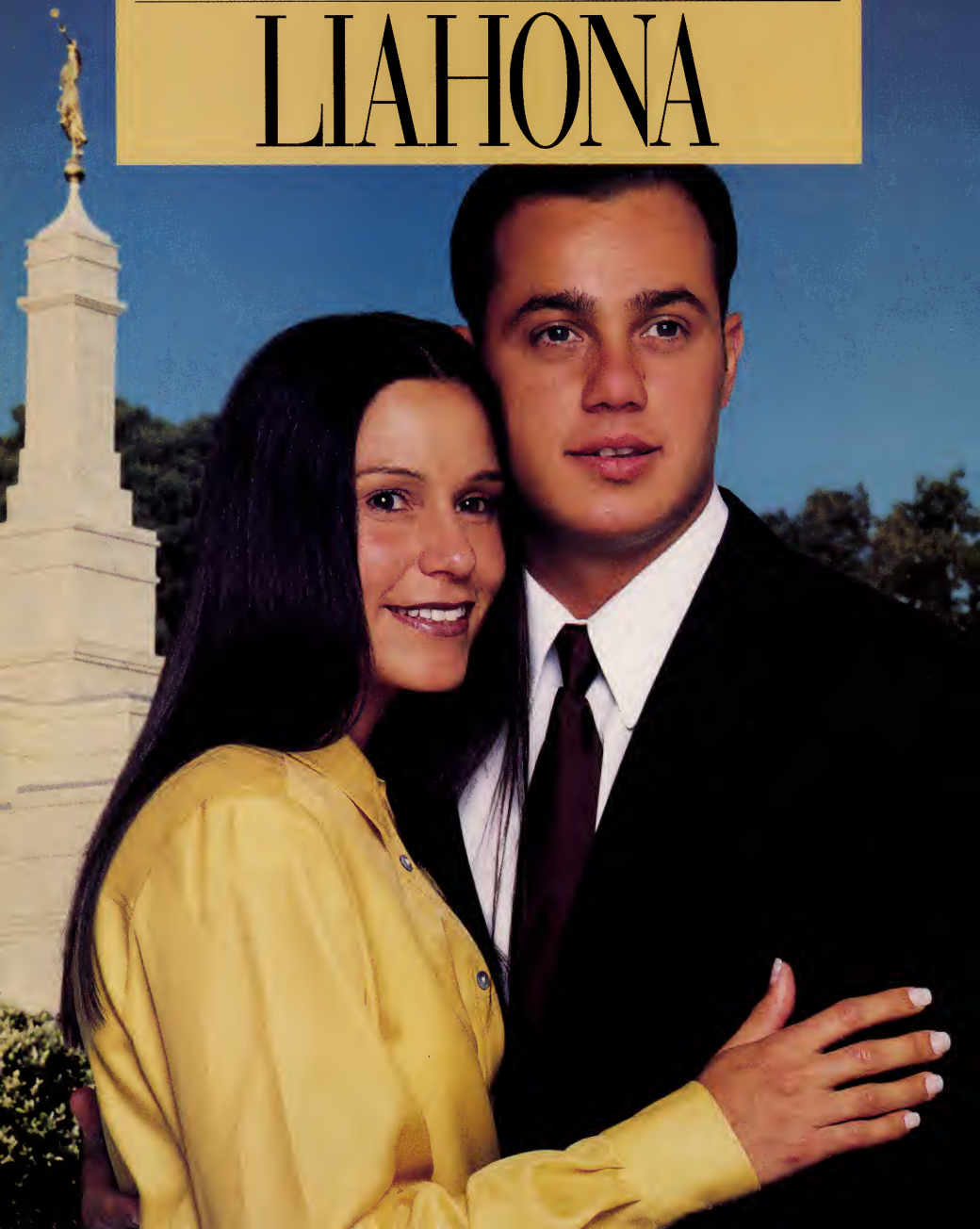

101 E JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • NOVEMBER 2001

LIAHONA

LIAHONA

OP DE OMSLAG

Voorzijde: Foto-illustrator: Craig Dimond.
Achterzijde: Foto-illustrators: Craig Dimond en Jed A. Clark.

OMSLAG VAN DE KINDERVIEND

Kuy-Jin is een van de zeven kinderen in de hechte, liefdevolle familie Cho. Zie 'Cho Kwang-Jin en Cho Young-Jin uit Pusan [Korea]', biz. 4. (Fotograaf: Melvin Leavitt.)

ARTIKELN

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM: PORNOGRAFIE — DE DODELIJKE BACILLENDRAGER PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 8 DE PROFEET AAN HET WOORD
- 16 VERORDENINGEN EN VERBONDEN OUDERLING DENNIS B. NEUENSCHWANDER
- 24 HUISBEZOEKBOODSCHAP: ONS LEVEN EN ONS GEZIN VERRIJKEN MET GEWIJDE MUZIEK
- 32 PIONIEREN IN CHYULU (KENIA) E. DALE LEBARON
- 39 'DE GEEST NAM HET VAN ME OVER' JILL PULSIPHER JONES
- 40 ERVARINGEN VAN HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN: 'GRUP IEDERE GOEDE KANS' MIJN MENTOR JOAQUÍN FENOLLAR BATALLER HET VERBORGEN BOEK RUTH DORSETT VREZEN WAS NIET NODIG BETINA BEATRIZ SALVATIERRA DE SÁNCHEZ DE REST AAN DE HEER OVERLATEN RONDIE S. RUDOLPH MIJN TROUWRING OPPOETSEN KE TE-KUANG
- 48 DE LIAHONA VAN NOVEMBER 2001 GEBRUIKEN

VOOR DE JONGEREN

- 7 VERLEIDING WEERSTAAN DARRIN LYTHTGOE
- 10 KEER TERUG MET EER OUDERLING ROBERT D. HALES
- 25 UIT HET ARCHIEF: GROET AAN JONGEREN OUDERLING DELBERT L. STAPLEY
- 28 JUNIOR-COLLEGA JOHN L. HAUETER
- 31 IK PASTE ER NIET BIJ JENI WILLARDSON
- 46 DE BEZOEKER KEN MERRELL

DE KINDERVIEND

- 2 GRABBELZAK MET VERHALEN UIT DE LEER EN VERBONDEN CORLISS CLAYTON
- 4 VRIENDSCHAP SLUITEN: CHO KWANG-JIN EN CHO YOUNG-JIN UIT PUSAN (KOREA) MELVIN LEAVITT
- 7 VEILIGHEID DOOR RAAD OP TE VOLGEN OUDERLING HENRY B. EYRING
- 8 VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT: JEZUS LOOPT OP HET WATER; HET LEVENSBROOD
- 12 PARTICIPATIEPERIODE: DE PROFEET ZAL HET ONS ZEGGEN DIANE S. NICHOLS
- 14 'ZEGT DE JUF DAT HET MAG?' JANINE MICKELSON EN SHEILA KINDRED

ZIE BLZ. 10

ZIE BLZ. 40

ZIE BLZ. 32

ZIE BLZ. 2

GEWAARDEERDE 'ETIKETTEN'

Ik ben erg dankbaar voor de *Liahona*. Vooral de Boodschap van het Eerste Presidium van president Thomas S. Monson in de editie van september 2000, getiteld 'Etiketten', heb ik zeer gewaardeerd. En ik was sterk ontroerd door "Heer, hier ben ik", de artikelen in de rubriek 'Ervaringen van heiligen der laatste dagen' in diezelfde uitgave.

Margarita Salmerón Garrido
Gemeente Granada
District Granada (Spanje)

GEZELSCHAP EN HULP

De *Liahona* is fantastisch. Ik heb er erg veel aan gehad. Door het lezen ervan ben ik een betere dochter en echtgenote. Ik ben nog geen moeder, maar als ik dat eenmaal word, zal ik proberen een zo goed mogelijke moeder te zijn. Het tijdschrift helpt mij bij de voorbereiding op die taak.

Ga zo door, want er zijn mensen die soms eenzaam zijn, en het tijdschrift is goed gezelschap en een grote hulp voor ons.

Claudia Isabel de Lezama
Wijk Buena Esperanza
Ring Danli (Honduras)

FIJN OM 'GEMOEDSRUST [TE] VINDEN'

Ik heb met plezier 'Gemoedsrust vinden' gelezen, het artikel in de rubriek Regel op regel van de *Liahona* uit juni 2000. Ik zou het fijn vinden als u ook de onderwerpen naastenliefde en hoopmoed behandelde. Ik word altijd geïnspireerd door de boodschappen van het Eerste Presidium. Die hebben mij geholpen om mijn houding in diverse opzichten te veranderen. Ik hoop dat ze ook anderen geholpen hebben.

Owoseni Mojisola
Gemeente Ibadan 6
District Ibadan (Nigeria)

GOD RAAKT HET HART VAN DE MENSEN

Ik lees elke maand met plezier de *Liahona*. Ik neem hem elke dag samen met mijn andere boeken mee naar de universiteit en de anderen daar lenen hem altijd van me om te zien wat voor tijdschrift het is. Ze vonden hem erg goed. Ik probeer hun interesse op te wekken zodat ik met ze over de kerk kan praten. Ze schenken niet altijd aandacht aan me, maar ik verkondig trouw het evangelie. God raakt de mensen in hun hart. Ik heb gezien dat vrienden van mij door de *Liahona* actief in de kerk bleven en op voortdurende gingen.

Angie Herrera
Wijk Flor de Bastión
Ring Guayaquil-Pascuales (Ecuador)

Pornografie — DE DODELIJKE BACILLENDRAGER

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik herinner me dat ik eens las over houthakkers die met hun enorme bijlen en kettingzagen de statige en eens zo machtige iepen te lijf gingen die het landschap rond de Engelse luchthaven Heathrow sierden.

Er stond bij dat sommige van die majestueuze monarchen meer dan honderd jaar oud waren. Ik vroeg me af hoeveel mensen hun schoonheid hadden bewonderd, hoeveel picknicks er waren gehouden in hun welkome schaduw, hoeveel generaties vogels op hun uitgestrekte, luxe takken hadden gezongen en capriolen uitgehaald.

En toch waren de patriarchale iepen dood. Hun overlijden was niet het gevolg van ouderdom, herhaalde droogte of de sterke winden die het gebied af en toe teisteren. Wat ze vernietigd had, was veel onschuldiger van uiterlijk, hoewel dodelijk in uitwerking. De boosdoener kennen we als de iepenspintkever, de drager van de dodelijke iepziekte. Die kwaal heeft al grote iepenbossen in Europa en Amerika vernietigd. En de opmars is niet te stuiten. Al veel pogingen daartoe zijn op niets uitgegelopen.

Iepziekte begint meestal met het verwelken van de jongere blaadjes bovenin de boom. Later raken de lagere takken geïnfecteerd. Ongeveer halverwege de zomer worden

de meeste bladeren geel, waarna ze omkrullen en vallen. Het leven ebt weg. De dood komt naderbij. Een heel bos wordt vernietigd. De iepenspintkever heeft zijn verschrikkelijke werk gedaan.

Wat lijkt de mens op de iep. Ook wij groeien uit een minutieus zaadje, en volgens

De iepenspintkever, drager van de dodelijke iepziekte, heeft grote iepenbossen vernietigd. Net als de iepenspintkever is porno de drager van een dodelijke ziekte.

goddelijk plan worden wij gevoed en groeien wij op tot volwassenheid. Het heldere zonlicht uit de hemel en de rijke zegeningen van de aarde zijn van ons. In ons individuele bos van familie en vrienden is het leven rijk en lonend, overvloedig en mooi. En dan verschijnt er in deze generatie ineens een sinistere, duivelse vijand: pornografie. Net als de iepenspintkever is het de drager van een dodelijke ziekte. Ik noem het de 'verderfelijke vrije moraal'.

Aanvankelijk beseffen we nauwelijks dat

we besmet zijn. We lachen en maken een luchthartige opmerking over een schuin verhaal of een grappige strip. Met de ijver van een evangelist beschermen we de zogenaamde rechten van hen die alles wat heilig en kostbaar is met vuil willen besmeuren en het vernietigen. De kever van de porno verricht zijn dodelijke werk — hij perkt onze wil in, vernietigt onze immuniteit en houdt het innerlijke streven naar vooruitgang tegen dat wij allen hebben.

Is dat echt wel zo? Die kwestie van die vrije moraal is toch niet zo ernstig. Wat zijn de feiten? Laten we eens kijken! Laten we eens luisteren! Laten we er eens wat aan doen!

PORNO EN MISDAAD

Porno, de bacillendrager, is een goudmijn. Het is slecht. Het is besmettelijk. Het is verslavend. Naar schatting hebben de afgelopen jaren alleen al de Amerikanen acht tot tien miljard dollar per jaar uitgegeven aan harde porno' — dat is een fortuin dat is ontnomen aan edele gebruiksdoelen en is omgeleid naar een duivels doel!

De apathische houding tegenover porno komt voornamelijk door de houding van een groot publiek dat vindt dat het een misdaad zonder slachtoffers is en dat de politie haar middelen beter kan besteden aan andere terreinen van de misdaad. Veel landelijke en plaatselijke verordeningen zijn ondoelmatig, de straffen zijn licht, en de enorme winsten wegen aanzienlijk zwaarder dan de risico's.

Uit onderzoek blijkt dat porno rechtstreeks verband kan houden met seksuele vergripen. Uit dat onderzoek blijkt dat 87 procent van de mensen die voor aanranding van meisjes veroordeeld zijn, en 77 procent van de mensen die voor aanranding van jongens veroordeeld zijn, toegeven dat ze porno gekeken hebben, meestal voorafgaand aan of leidend tot hun misdaad.¹

Sommige uitgevergers en drukkers besmeuren hun persen met het drukken van miljoenen pornografische uitgaven per dag. Kosten noch moeite worden gespaard. Het beste papier en het volledige kleurenspectrum worden gecombineerd om een product voort te brengen dat beslist gelezen en herlezen zal worden. Ook producenten van websites en opstellers van tv-programma's zijn besmet. De betogeling van vroeger is verdwenen. Men streeft nu het zogenaamde realisme na.

Een prominente filmster beklagt zich: 'De grenzen van de vrije moraal zijn tot het uiterste opgerekt. De vorige film die ik heb gedaan, was smerig. Ik vond hem al smerig toen ik het script las, en ik vind hem nog steeds smerig, maar de studio probeerde het bij een *sneak preview* op vrijdagavond uit, en het publiek schreeuwde haar goedkeuring uit.'

Een andere ster zegt: 'Filmmakers zijn, net als

uitgevergers, uit op geld verdienen, en ze verdienen geld door het publiek te geven wat het wil.'

Sommige mensen worstelen met de vraag wat nou eigenlijk het verschil is tussen zogenaamde softporno en harde porno. Maar in feite leidt het ene tot het andere. Hoe toepasselijk is Alexander Pope's 'Essay on Man' ['Verhandeling over de mens']:

*Onzedelijkheid is een monster dat, om te beseffen dat
het onze haat verdient,
Alleen door ons hoeft te worden gezien;
Maar zien we het te vaak, en raken we gewend aan
wat het behelst,
Dan wordt het eerst verdragen, dan betreurd, en
vervolgens omhelsd.²*

De voortdurende, verterende opmars van de pornokever bederft net zo goed buurten als het mensenlevens

**Wij hebben het vermogen en de plicht om als bolwerk
te staan tussen alles wat ons dierbaar is
en de dodelijke besmetting met de
pornokever.**

besmet. Sommige gebieden heeft het vrijwel vernietigd. Het komt steeds dichterbij uw stad, uw buurt en uw gezin. Porno is nu uitgebreider beschikbaar dan ooit. Met een klik op een knop kan het kwaad bij ons thuis bekeken worden op tv of computerscherm, in hotel of bioscoop, of zelfs op het werk, waar vaak toegang tot het Internet is.

WAARSCHUWING

Een onheilspellende waarschuwing komt van Laurence M. Gould, voormalig president van het Carleton College: 'Ik geloof niet dat bommen of geleide raketten het grootste gevaar voor

onze toekomst inhouden. Ik denk niet dat onze beschaving op die manier ten onder zal gaan. Ik denk dat hij ten onder gaat als we onverschillig worden. Arnold Toynbee heeft erop gewezen dat 19 van de 21 beschavingen door interne problemen zijn aangetast, en niet verdwenen zijn doordat ze van buitenaf zijn overwonnen. Toen die beschavingen afbrokkelden, speelden er geen muziekkorpsen en wapperden er geen vlaggen. Het gebeurde geleidelijk, in stilte en in het donker, toen niemand zich het bewust was.'

Ik herinner me dat ik een kritiek van een nieuwe film las. De actrice die de hoofdrol speelde vertelde de journalist dat ze aanvankelijk bezwaar had tegen het script en haar rol. Het

personage dat ze zou spelen had seksuele omgang met een jongen van veertien. Ze zei: 'Aanvankelijk zei ik: "Ik ga absoluut niet akkoord met zo'n scène." Maar toen kreeg ik de verzekering dat de moeder van de jongen bij alle intieme scènes aanwezig zou zijn, dus stemde ik toe.'

Ik vraag u: 'Zou een moeder erbij gaan staan kijken als haar zoon omarmd werd door een cobra? Zou ze hem arsenicum of strychnine laten proeven? Moeders, zou u dat toelaten? Vaders, zouden wij dat toelaten?'

Uit het verre verleden horen we de echo die nu zo relevant is:

'Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild.

'Zie, uw huis wordt [verwaarloosd] aan u overgelaten.'⁵

Tegenwoordig maken we de wedergeboorte van Sodom en Gomorra mee. Uit zelden gelezen bladzijden in stoffige bijbels worden zij echte steden in een echte wereld, als tekens van een echte ziekte: de verderfelijke vrije moraal.

ONS PLAN DE CAMPAGNE

Wij hebben het vermogen en de plicht om als bolwerk te staan tussen alles wat ons dierbaar is en de dodelijke besmetting met de pornokever. Ik wil drie stappen voorstellen voor ons plan de campagne.

Ten eerste: laten we weer rechtschapen worden. Begrip van wie wij zijn en wat God verwacht dat wij worden, zal ons ertoe aanzetten te bidden, zowel individueel als gezamenlijk in het gezin. Worden wij weer rechtschapen, dan ontdekken we de eeuwige waarheid: 'Goddeloosheid heeft nooit geluk gebracht.'⁶ Laat de boze ons er niet van afbrengen. We kunnen ons nog steeds laten leiden door die stille, zachte stem die zich nooit vergist en die een almachtige invloed heeft.

Ten tweede: laten we streven naar het goede leven. En dan heb ik het niet over het leven vol plezier, het mondaine leven of het

Laat ons leven rein zijn. Laat onze stem horen. Laat onze daden voelen. Dan kunnen wij de dodelijke opmars van de pornokever stuiten.

populaire leven. Integendeel, ik spoor allen aan om te streven naar het eeuwige leven — het eeuwige leven met moeder, vader, broers, zusters, man, vrouw, zoons en dochters, voor altijd samen.

Ten derde: een belofte om de verderfelijke vrije moraal de oorlog te verklaren, en die oorlog te winnen. Komen wij die boze bacillendrager, de pornokever, tegen, laten wij dan onze strijdbanier en de banier van onze gemeenschap ontlenen aan die bekende leus uit de begintijd van de Verenigde Staten: 'Loop niet over mij.'⁷

Laten wij ons aansluiten bij de vurige verklaring van Jozua: 'Kiest dan heden, wie gij dienen zult; (. . .). Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!'⁸ Laat ons hart rein zijn. Laat ons leven rein zijn. Laat onze stem horen. Laat onze daden voelen.

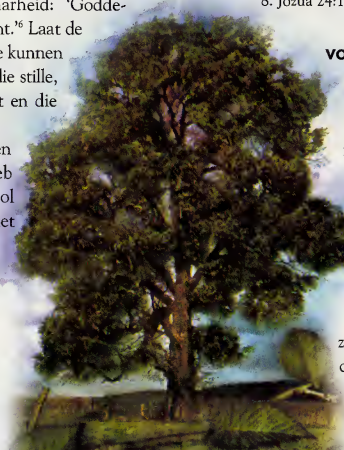
Dan kunnen wij de dodelijke opmars van de pornokever stuiten. Dan zijn wij opgewassen tegen de verderfelijke vrije moraal. En zullen wij, met Jozua, veilig de Jordaan oversteken, het beloofde land in — het eeuwige leven in het celestiale koninkrijk van onze God. □

NOTEN

1. Zie *U.S. News and World Report*, 10 februari 1997, blz. 43.
2. Zie William Marshall, 'A Report of the Use of Pornography by Sexual Offenders', 1983, Ottawa (Canada).
3. Uit John Bartlett, *Familiar Quotations*, 16e editie (1992), blz. 301.
4. Advertentie van het Institute of Life Insurance in *Scientific American*, mei 1968, blz. 56.
5. Lucas 13:34–35.
6. Alma 41:10.
7. Uit *Familiar Quotations*, blz. 779.
8. Jozua 24:15.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Porno is een sinistere vijand.
2. Wij hebben het vermogen en de plicht om op te staan tegen de fatale besmetting met porno.
3. Ons plan de campagne houdt in:
 - Begrip van wie zij zijn en wat God verwacht dat wij worden.
 - Streven naar het eeuwige leven — eeuwig leven bij gezinsleden, voor altijd samen.
 - Een rein hart. Laat ons leven rein zijn. Laat onze stem horen. Laat onze daden voelen.

VERLEIDING WEERSTAAN

Darrin Lythgoe

Verleiding weerstaan is een oneindige strijd, maar dat is nog geen excuus om op te geven. Hier volgen ideeën waarmee het makkelijker kan worden om verleiding te weerstaan, ongeacht waar je bent of bij wie je bent.

■ Doe geheugensteuntjes aan hoge normen (een afbeelding van de Heiland, een aanhaling uit de Schriften, een poster uit de *Liahona*) in je rugzak of schooltas.

■ Voordat je een mop vertelt doe je net alsof je hem eerst uitprobeert op je moeder, je vader of zelfs je bisschop. Als je je daar niet prettig bij voelt, houd de mop dan maar voor je.

■ Kies vrienden die dezelfde normen hebben als jij. Het is makkelijker om het goede te kiezen als de mensen om je heen dat ook proberen.

■ Als je het moeilijk vindt om op tijd op te staan voor ochtendseminarie, zet de wekker dan zo ver weg bij je bed dat je moet opstaan om hem uit te zetten.

■ Denk altijd aan de gevolgen van je gedachten en daden. Vraag je af: 'Zou Jezus Christus dit ook doen?'

■ Om je gedachten af te leiden van verleidelijke gedachten kun je proberen een lofzang te neurieren, een schrifttekst op te zeggen, of iets anders te doen dat je afleidt.

■ Bid om leiding en hulp bij het overwinnen van verleidingen die op je pad komen.

■ Lees de Schriften en ga geregeld naar het seminarie. Net als ons lichaam heeft onze geest dagelijkse voeding nodig om in conditie te blijven en in staat te blijven om verleiding van zich af te slaan.

■ Bedenk dat onze hemelse Vader je niet zal laten beproeven boven je vermogen om het te weerstaan (zie 1 Korintiërs 10:13). □

ADVIES EN RAAD VAN PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

De profeet aan het

DOE WAT JE MOET DOEN

‘Ik maak me niet te veel zorgen over de toekomst, en ook niet over het verleden. Het verleden is voorbij en je kunt het niet veranderen. . . . De toekomst — die kun je anticiperen, maar dat betekent nog niet noodzakelijkerwijs dat je er erg veel aan kunt doen. Het gaat erom zo goed mogelijk om te gaan met het heden, en dus grijp je iedere goede kans die je krijgt om te doen wat je moet doen.’¹

WEES EEN GOEDE BURGER, WAAR U OOK WOONT

‘Waar onze mensen ook wonen, ze behoren goede burgers te zijn. Dat is een van onze voornaamste leerstellingen — goede burgers te zijn van het land waar wij wonen. Wij behoren een bijdrage te leveren aan de samenleving waar wij deel van uitmaken.’²

WEES EEN GOEDE BUUR

‘[De Heer] verwacht van ons dat wij goede buren zijn, dat we vriendelijk zijn voor andere mensen, ook voor hen die niet van ons geloof zijn, dat we hen met mildheid, liefde en respect behandelen, dat we ze de hand toesteken als ze moeilijkheden hebben, en ze helpen, opbeuren en tot zegen zijn.

‘Jezus werd gevraagd wat de eerste en grote wet van het koninkrijk is. En Hij zei: “Gij zult de Here, uw God,

liefhebben met geheel uw hart [ziel en verstand]. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matteüs 22:37–39). Nu is dat niet zo makkelijk; het is niet makkelijk, maar we moeten eraan werken — voortdurend aan werken. We moeten anderen de helpende hand toesteken, dan groeit hun respect en waardering voor deze kerk. De God van de hemel verwacht van ons dat wij ons behulpzaam opstellen tegenover anderen, dat we goede buren zijn, dat we vrienden zijn met allen die binnen ons bereik zijn.’³

WIJ GELOVEN IN SCHOLING

‘Wij geloven in scholing. De Heer heeft zijn volk de opdracht gegeven om zich op de hoogte te stellen van zaken van de aarde en zaken van de Geest. Hij heeft ons de plicht gegeven om een zo goed mogelijke opleiding te krijgen. Een opleiding wordt voor iedereen de sleutel tot zijn kansen in dit leven. Dat kan opoffering vergen, het kan uitzonderlijke inspanning vergen, maar met hulp uit de hemel is het te doen.’⁴

BEHOUD VAN BEKEERLINGEN

‘Ik denk dat de Heer erg tevreden zou zijn als ieder van ons op zijn knieën ging, tot Hem bad, en Hem vroeg om ons te helpen iemand tot de kerk te brengen. En als dat

gebeurt, dan blijft u zo dichtbij die persoon tot hij of zij goed geworteld raakt in het geloof, zodat hij of zij daarna niet wegvalt.’⁵

BEREID U VOOR OP DE ZEGENINGEN VAN DE TEMPEL

‘Broeders en zusters die nog niet naar Gods huis bent geweest, ik smeed u deze ochtend met alle kracht die in mij is om vandaag te beginnen u te bekeren van het verleden, orde op zaken te stellen in uw leven zodat u naar dat huis kunt gaan om u te binden aan hen die u het meeste liefhebte en die u het dierbaarst zijn. (. . .) Vertrouw op de Heer. Ik voel als zijn dienstknecht dat ik moet beloven dat Hij u dan zal zegenen. De deuren van de tempel van de Heer zullen voor u opengaan, zodat u daar naartoe kunt gaan om die overvloedige en geweldige zegeningen te ontvangen, en aan elkaar verbonden te worden als een gezin van man en vrouw, van ouders en kinderen, die in liefde en respect voor elkaar samen leven.’⁶

TEMPELWERK

‘Wij hebben als volk een grotere opdracht op onze schouders, een grotere taak, dan enig ander volk in de wereldsgeschiedenis. Wij zijn verantwoordelijk voor [het aanbieden van] de zegeningen van het evangelie van Jezus Christus aan allen die ooit op aarde hebben geleefd, allen die nu op

woord

aarde leven, en allen die in de toekomst op aarde zullen leven. Geen enkel ander volk heeft zo'n grote taak gehad. God zegene de getrouwe heiligen der laatste dagen die in hun hart de liefde en het respect hebben voor de grote leerstelling van de eeuwige aard van het gezin en van de ontzagwekkende leerstelling van plaatsvervangend werk voor de doden.⁷ □

'Wij zijn verantwoordelijk voor [het aanbieden van] de zegeningen van het evangelie van Jezus Christus aan allen die ooit op aarde hebben geleefd, allen die nu op aarde leven, en allen die in de toekomst op aarde zullen leven.'

NOTEN

1. Interview met *Deseret News*, 25 februari 2000.
2. Interview met *Church News*, 2 november 1999.
3. Bijeenkomst, Guam, 31 januari 2000.
4. Bijeenkomst, Cairns (Australië), 26 januari 2000.
5. Regionale conferentie, Oahu (Hawaii), 22 januari 2000.
6. Regionale conferentie, Santiago (Chili), 26 april 1999.
7. Conferentie, ring Salt Lake-Jordan (Utah), 31 januari 1999.

Er zijn wetten, verordeningen en verbonden die we in dit aardse leven moeten begrijpen en nakomen om ons doel van het eeuwige leven te bereiken.

BERTEL THORVALDSEN, DE CHRISTUS (DETAIL);
FOTO-ILLUSTRATOR: JED A. CLARK

KEER TERUG MET EER

Onze hemelse Vader heeft ons in liefde geboden gegeven die ons gemoedsrust en vreugde brengen en ons met eer terug naar huis leiden.

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als jonge man was ik straaljager-piloot in de luchtmacht van de Verenigde Staten. Elke eenheid in het 308ste eskader jachtbommenwerpers had een inspirerend motto. Ons motto, 'Keer terug met eer',

sierde de zijkant van onze jachtvliegtuigen. 'Keer terug met eer' was voor ons een voortdurende herinnering aan ons vaste voornemen om pas met eer terug te keren naar onze thuisbasis als we al onze inzet hadden gegeven om elk aspect van onze missie met succes uit te voeren.

Datzelfde motto, 'Keer terug met eer', kan worden toegepast op ieder van ons op ons eeuwige pad van vooruitgang. Wij hebben bij onze hemelse Vader gewoond en zijn naar de aarde gegaan, en wij moeten een vast voornemen hebben om met eer terug te keren naar ons hemelse thuis.

NOODPROCEDURES

Toen ik de pilootopleiding volgde, moest ik trainen in een zogenaamde Linktrainer, die een echte vlucht simuleerde. In die simulator maakte een instructeur ons bekend met de noodgevallen die zich konden voordoen als je in een straaljager vloog, soms met de snelheid van het geluid.

Voor elk noodgeval werden ons de procedures geleerd waarmee we een ramp moesten voorkomen. Elke procedure werd steeds weer door ons geoefend, zodat we in

een echte noodsituatie een automatische, voorgeprogrammeerde reactie zouden hebben. We wisten dan precies wat we moesten doen als er zich ooit een technische storing voordeed in het vliegtuig. We kozen dan zelfs de hoogte waarop we het vliegtuig zouden verlaten als het stuurloos werd.

Ik had in ons eskader een goede vriend die tevens erg goed was in *American football*. Jaren daarvoor had zijn ploeg in een nieuwjaarsdagwedstrijd gespeeld. Voor een uitverkocht stadion en een groot tv-publiek verloor zijn ploeg met een enorm verschil in punten. Het bleek dat hij en enkele andere leden van zijn ploeg zich niet aan de trainingsregels hadden gehouden. Ze hadden er een hoge prijs voor betaald. Zij moesten leven met de wetenschap dat zij niet voorbereid waren om die grote wedstrijd te spelen; zij moesten de rest van hun leven met die einduitslag leven.

Er gingen jaren voorbij. Twee leden van die ploeg maakten deel uit van mijn opleidingseenheid. Een van hen was een voorbeeldige, goed gedisciplineerde leerling en voorbeeldige piloot die zijn les uit de wedstrijd goed geleerd had.

Maar de ander had niet geleerd om te luisteren naar hen die meer kennis en ervaring hadden. Toen het zijn beurt was om noodprocedures te leren en zijn mentale en fysieke reacties te voorprogrammeren zodat ze automatisch en onmiddellijk zouden zijn, legde mijn vriend zijn arm om de schouders van de instructeur en zei: 'Teken even drie uur noodprocedures voor me af.' En in plaats van te gaan trainen, ging hij dan naar de schietbaan, het golfterrein of de officiersclub. Maar de noodprocedures leerde hij niet.

Het instrumentenpaneel

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Net zoals piloten zich aan bepaalde regels moeten houden om een ramp te voorkomen, zijn er wetten, verordeningen en verbonden die wij moeten begrijpen en waaraan we ons moeten houden in dit aardse leven als we ons doel van het eeuwige leven willen bereiken. Het is al erg belangrijk voor een piloot om een automatische reactie te ontwikkelen op de waarschuwingslampjes op het instrumentenpaneel, maar het is nog belangrijker voor ons om noodprocedures te leren en voorgeprogrammeerde reacties te ontwikkelen op de waarschuwingslampjes die in ons leven afgaan.

Er zijn vijf belangrijke instrumenten op ons paneel.

HET KOMPAS geeft onze stand ten opzichte van het ware noorden aan, rekening houdend met de invloed van magnetische afwijkingen en winden die ons van onze

voorgenomen koers afleiden.

De Heilige Geest leidt ons in de juiste richting.

DE LUCHTSNELHEIDSMETER geeft aan in hoeverre onze snelheid een veilige vlucht mogelijk maakt.

Wij moeten voort blijven gaan, anders kan onze motor

stilvallen en kunnen we neerstorten.

Op een keer werd hem gevraagd wat hij in een noodgeval zou doen. Zijn antwoord luidde: 'Ik spring er niet uit; ik krijg geen noodgeval.'

Enkele maanden later brak er tijdens een avondvlucht brand uit in zijn vliegtuig. Het dook tot onder vijftienhonderd meter en kwam al brandend in een wervelval terecht. De jongere piloot die met hem meevloog, zag het lampje dat voor brand waarschuwde en zei: 'Laten we maken dat we hieruit komen.' En hoewel de centrifugale kracht hem tegenwerkte, sprong de jongere man, die zijn training serieus had genomen, uit het vliegtuig. Zijn parachute ging meteen open en hij kwam met een klap op de grond terecht, waarbij hij ernstige verwondingen opliep. Maar hij overleefde het.

Mijn vriend bleef echter in het vliegtuig en sneuvelde toen het te pletter sloeg. Hij betaalde de prijs omdat hij de lessen niet had gevolgd die zijn leven hadden kunnen redden.

Net zoals piloten zich aan bepaalde regels moeten houden om een ramp te voorkomen, zijn er wetten, verordeningen en verbonden die wij moeten begrijpen en waaraan we ons moeten houden in dit aardse leven als we ons doel van het eeuwige leven willen bereiken. Het is al erg belangrijk voor een piloot om een automatische reactie te ontwikkelen op de waarschuwingslampjes op het instrumentenpaneel, maar het is nog belangrijker voor ons om noodprocedures te leren en voorgeprogrammeerde reacties te ontwikkelen op de waarschuwingslampjes die in ons leven afgaan. Er zijn heel wat piloten neergestort omdat ze iets verkeerd berekend hadden of de instrumenten verkeerd afgelezen hadden. Als wij weigeren aandacht te besteden aan de waarschuwingen die we van de Heilige Geest krijgen, of die bewust negeren, dan zullen we afdwalen van onze koers en kunnen we neerstorten voordat we ons doel bereikt hebben om met eer terug te keren.

Onze persoonlijke waarschuwingslampjes worden om veel verschillende redenen geactiveerd. Het aanbod van alcohol, tabak, drugs of porno activeert waarschuwingslampjes omdat ons besluit om die middelen te gebruiken ons verslaaft en onze keuzevrijheid inperkt. We moeten

voorbereid zijn met voorgeprogrammeerde reacties om die zaken af te wijzen, want anders brengen we ons recht om leiding van de Geest te ontvangen in gevaar, alsmede onze mogelijkheid om terug te keren naar onze hemelse Vader.

Toen Jezus de woestijn inging en veertig dagen vastte, kwam Satan Hem verleiden met dezelfde dingen die hij gebruikt om ons te verleiden: rijkdom, macht en wereldse begeerten. Jezus zei hem dat Hij achter Hem moest gaan en Hem niet meer verleiden. Maar wij zetten Satan door ons eigen gedrag vaak recht voor ons.

VAN ONZE KOERS AFWIJKEN

Ik kreeg een les in desoriëntatie toen mijn vlieg-instructeur me mee de lucht in nam in een vliegtuig waarvan de cockpit bedekt was met een kap, waardoor ik

Toen Jezus de woestijn inging en veertig dagen vastte, kwam Satan Hem verleiden met dezelfde dingen die hij gebruikt om ons te verleiden: rijkdom, macht en wereldse begeerten. Jezus zei hem dat Hij achter Hem moest gaan en Hem niet meer verleiden.

DE BRANDSTOFMETER
geeft aan hoeveel brandstof
we verbruikt hebben en
hoeveel er over is.

*Houd het geestelijk
niveau hoog door een*

christelijke levenswijze.

DE HOOGTEMETER laat
piloten zien wat hun hoogte
is, zodat ze over alle
obstakels heen kunnen
vliegen.

Als wij boven het wereldse

*verheven blijven, kunnen we daardoor turbulentie
of obstakels vermijden.*

DE POSITIEMETER geeft
onze voortdurende en juiste
positie ten opzichte van de
horizon aan.

*Als we de juiste positie of
houding hebben, kunnen we*

recht, horizontaal en op koers vliegen.

Op onze instrumenten vliegen, vergt volledig
vertrouwen in de instrumenten. En als wij
gehoorzaam zijn en luisteren naar de Heilige
Geest, zullen we de waarschuwingen herkennen die
wij in het leven krijgen. Negeren we ze, dan zal de
prijs die we daarvoor betalen onze eeuwige
voortgang in de weg staan. □

niet naar buiten kon kijken. Ik moest op de instrumenten
vertrouwen. Zonder dat ik het wist draaide hij het vlieg-
tuig geleidelijk ondersteboven, waarbij hij positieve
zwaartekracht aanhield. Mijn oor merkte de langzame
draai niet. Hij zei dat ik de besturing van het vliegtuig
moest overnemen. En natuurlijk deed ik wat elke andere
leerling deed. Ik trok de knuppel naar me toe omdat ik
hoogte aan het verliezen was, waardoor ik uiteraard in
een duikvlucht naar de aarde terecht kwam omdat ik niet
wist dat ik ondersteboven vloog.

Toen ik het vliegtuig weer onder controle begon te
krijgen, kon ik zien dat de kleine tekenjes op het
landingsgestel ondersteboven stonden. Mijn instructeur
leerde mij het beginsel dat je mensen een draai van twee
of drie graden kunt laten maken met behoud van posi-
tieve zwaartekracht en ze ondersteboven draaien zonder
dat ze weten dat ze niet meer rechtop vliegen. Die bewe-
ging is onmerkbaar.

Als wij niet voorzichtig zijn, kunnen wij last krijgen
van geestelijke desoriëntatie. Als wij slechts twee of drie
bijna onmerkbare graden afwijken van de koers van
gehoorzaamheid, kunnen we gedesoriënteerd raken en
onze eeuwige bestemming uit het oog verliezen zonder te
beseffen hoever we van onze koers zijn afgeweken. Dan
nemen we slechte beslissingen. Net zoals mijn vliegtuig
graad voor graad van het normale rechtop vliegen
afweek, kunnen wij in de war raken en ons eeuwige doel
uit het oog verliezen als we afwijken van het enge en
nauwe pad, al is het maar graad voor graad.

Onze Heiland wil niet dat wij neerstorten. Hij wil dat
wij de juiste koers kiezen die ons terug zal voeren naar
het enge en nauwe pad dat leidt naar het eeuwige leven
bij Hem. 'Kom hier, volg Mij' heeft Hij ons gezegd (Lucas
18:22). Hij geeft ons het licht dat ons op koers houdt en
ons terugbrengt naar Hem.

WIE WIJ ZIJN

Als wij onthouden wie wij zijn — zoons en dochters
van onze hemelse Vader die hier zijn om een aards
lichaam te ontvangen, wijsheid op te doen door ervaring,
en te volharden tot het einde; en waar wij heengaan —

terug naar onze hemelse Vader — dan zijn wij in staat om te leven volgens het voorbeeld dat onze Heiland ons gegeven heeft.

Ik heb als vader mijn armen om mijn zoons heengeslagen toen ze op zending gingen en heb ze ingefluisterd: 'Keer terug met eer.' Ik stel mij onze hemelse Vader voor die zijn armen om ieder van ons heensloeg toen wij Hem verlieten en ons influisterde: 'Keer terug met eer.'

Ik bid dat ieder van ons naar onze hemelse Vader gaat en Hem om leiding vraagt, opdat wij gehoorzaam mogen zijn en zijn Geest bij ons mogen hebben. Dat wij zullen onthouden wie wij zijn, dat wij de geboden van de Heer zullen gehoorzamen en met eer terugkeren bij onze hemelse Vader, is mijn gebed. □

*Aangepast overgenomen uit een toespraak
voor de kerkelijke onderwijsinstellingen op
3 mei 1998 aan de United States
Air Force Academy in Colorado
Springs (Colorado).*

VERORDENINGEN & VERBONDEN

*Heilige verordeningen en verbonden
begiftigen ons met goddelijke kracht.*

Ouderling Dennis B. Neuenschwander
van het Presidium der Zeventig

Wij weten allemaal dat de zending van de kerk is om bij te dragen aan het tot stand brengen van 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens door alle mensen uit te nodigen tot Christus te komen en in Hem vervolmaakt te worden.' Een van de opmerkelijkste leringen die de Heiland de apostelen vlak voor zijn arrestatie gegeven heeft, is deze in Johannes: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.' Diezelfde leer is door koning Benjamin als volgt verkondigd: 'Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de almachtige Here.'

Die tekst, en veel andere, zowel van weleer als van deze tijd, getuigen van de fundamentele leerstelling dat Jezus Christus en zijn zoenoffer het middelpunt van het heilsplan zijn. Voor een heilige der laatste dagen geldt de leer van het heil dat wij alleen in en door de naam van Jezus Christus ontvangen, en de zending van de kerk om allen uit te nodigen tot Hem te komen, voor allen die ooit hebben geleefd of nog op aarde zullen leven. Die leer is van nature veelomvattend en sluit niemand uit. In antwoord op de vraag hoe de kerk die zending volbrengt om allen uit te nodigen tot Christus te komen, antwoorden wij allemaal meteen: 'door het evangelie te verkondigen, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen.' En dan hebben wij het uiteraard niet fout. Maar aan zo'n snel antwoord

ontbreken enkele essentiële stukken informatie. Het precieze antwoord op de vraag omvat het volgende:

Het verkondigen van het evangelie van de Heer Jezus Christus aan alle natiën, geslachten, talen en volken en hen voor te bereiden op het ontvangen van de *verordeningen en verbonden van het evangelie*.

Het vervolmaken van de heiligen door hen erop voor te bereiden de *verordeningen en verbonden van het evangelie* te ontvangen en hen door instructie en discipline voor te bereiden op de verhoging.

Het verlossen van de doden door het verrichten van *plaatsvervangende verordeningen van het evangelie* ten behoeve van hen die op aarde hebben geleefd.

Deelname aan heilige verordeningen, zowel eigen als plaatsvervangende verordeningen, en trouw of gehoorzaamheid aan de verbonden die verband houden met die verordeningen, zijn fundamenteel in het evangelie van Jezus Christus en het proces van het tot Hem komen en in Hem vervolmaakt worden. En naar die fundamentele rol van verordeningen en verbonden wil ik nader kijken.

In heel brede zin kan alles wat verordineerd en ingesteld is door Gods gezag, met de

Deelname aan heilige verordeningen en gehoorzaamheid aan de verbonden die verband houden met die verordeningen, zijn fundamenteel in het evangelie van Jezus Christus en het proces van het tot Hem komen en in Hem vervolmaakt worden.

bedoeling dat het wordt toegepast in het leven van zijn kinderen, zijn verordeningen genoemd worden. Daarom zijn de geboden, beschikkingen, decreten en vereisten van God juist gedefinieerd als zijnde de verordeningen van God. Als we ze in wat minder brede zin begrijpen, dan zijn de verordeningen ook heilige handelingen of ceremonies die uiterst concrete en heilige doeleinden en betekenissen hebben. Als ik het over verordeningen heb, dan bedoel ik het in die minder brede betekenis.

VERSCHILLENDE ZIENSWIJZEN OP VERORDENINGEN

Ik wil enkele algemene opmerkingen plaatsen aangaande de rol van verordeningen in de hedendaagse christelijke wereld. In protestantse kerken hebben genade en geloof de overhand gekregen als de primaire, of zelfs enige, vereisten voor het heil. Hoe groter de rol van genade in het heilproces, hoe onbelangrijker de rol van verordeningen in dat proces is. Dat wil zeggen, als ik geloof dat God willekeurig beslist of ik wel of niet het heil ontvang, dan zal mijn deelname aan verordeningen daarop weinig of geen algehele invloed hebben. En dat geldt ook voor geloof: als geloof in de Heer Jezus Christus de primaire of enige vereiste voor het heil is, dan is er weinig noodzaak tot individuele deelname aan verordeningen. Daar komt bij dat als alleen geloof de beslissende factor is in de vraag of men het heil ontvangt, dan

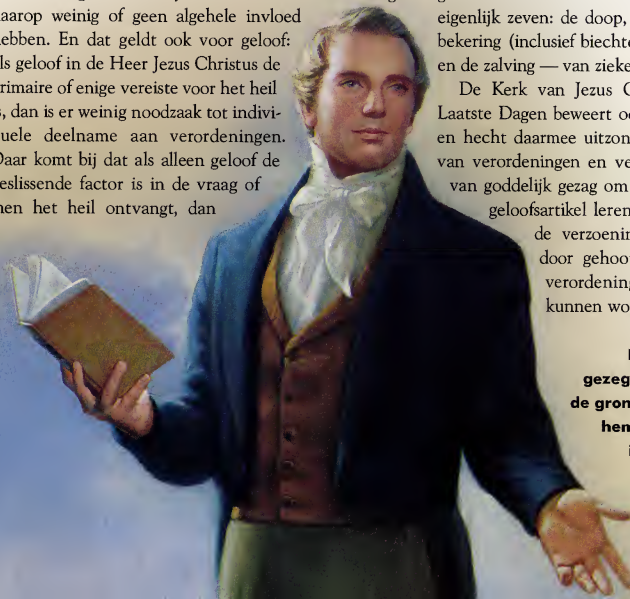
moet men iets bedenken voor de miljarden mensen die nog nooit van Christus hebben gehoord of nooit de kans hebben gehad om zijn naam te belijden.

Naarmate deelname aan verordeningen aan belang inboet, wordt het belang van goddelijk gezag ook minder. Als dat waar is, dan is de ene doop net zo goed als de andere. En veel kerken accepteren dan ook de doop die door andere kerken is verricht als geldig. Met als gevolg dat het concept van goddelijk gezag en het belang van de juiste wijze bedienende verordeningen als vereisten voor het heil sterk aan waarde inboeten.

En daar vloeit weer een constatering uit voort. Hoe groter de stelling van een kerk dat zij uit de oudheid stamt en apostolisch gezag heeft, des te groter de nadruk is op heilige verordeningen en op goddelijk gezag om ze te verrichten. Dat is het standpunt van de katholieke kerk in de westerse ontwikkeling van het christendom en van de orthodoxe kerk in het oosten. Elk beweert goddelijk gezag te hebben en onderwijst in het belang van heilige verordeningen die in de westerse traditie *sacramenten* genoemd worden en in het oosten *mysteries*. Er zijn er eigenlijk zeven: de doop, de bevestiging, de eucharistie, bekering (inclusief biechten), heilige ordes, het huwelijk en de zalving — van zieken of voorafgaand aan de dood.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beweert ook uit de oudheid te stammen en hecht daarmee uitzonderlijk veel belang aan de rol van verordeningen en verbonden en aan de noodzaak van goddelijk gezag om ze te bedienen. Uit het derde geloofsartikel leren wij: 'Wij geloven dat dankzij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie zalig kunnen worden.'⁴

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Verordeningen die al vóór de grondlegging van de wereld in de hemelen in het priesterschap zijn ingesteld voor het heil van de mens, mogen niet veranderd worden.'

Heilige verordeningen en het goddelijke gezag om ze te bedienen kwamen pas bij de herstelling van het evangelie en de stichting van de hedendaagse kerk in 1830. De heilige verordeningen van het evangelie als vereisten voor het heil en de verhoging zijn 'reeds voor de grondlegging der wereld ingesteld.'⁹ Ze zijn altijd een onveranderlijk onderdeel van het evangelie geweest. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Verordeningen die al vóór de grondlegging van de wereld in de hemelen in het priesterschap zijn ingesteld voor het heil van de mens, mogen niet veranderd worden. Iedereen moet het heil ontvangen op basis van dezelfde beginselen.'¹⁰

Als dat niet het geval was, dan zou het heil inderdaad een willekeurige zaak zijn en zou het beperkt zijn tot die weinigen die geluk genoeg hebben gehad om van Jezus Christus te hebben gehoord en in Hem geloofd te hebben. Het is dat beginsel van consequente, onveranderlijke vereisten dat ware betekenis geeft aan het verrichten van plaatsvervangende verordeningen in de tempel. De profeet heeft geschreven dat dopen voor de doden en het optekenen daarvan overeenkomen met 'de verordening en voorbereiding die de Heer vóór de grondlegging van de wereld verordineerd en voorbereid had voor de verlossing van de doden die zouden sterven zonder kennis van het evangelie.'¹¹

Maar in de loop van de tijd en door de afval na de opstanding en hemelvaart van Christus zijn het goddelijk gezag van het priesterschap en de heilige verordeningen veranderd of verloren gegaan, en de bijbehorende verbonden verbroken. De Heer heeft zijn mishagen over die situatie als volgt uitgedrukt:

'Want zij zijn van mijn verordeningen afgedwaald en hebben mijn eeuwig verbond verbroken;

'Zij zoeken de Here niet om zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god.'¹²

Die situatie vereiste een herstelling van de kennis van het belang, en de voorgeschreven bediening van, heilige evangelieverordeningen, zowel eigen als plaatsvervangende verordeningen, alsook van het goddelijk priesterschapsgezag en de priesterschapsleutels om die te bedienen.

Dan kunnen we nu onze aandacht richten op een bespreking van enkele factoren die deelname van hen die het waardig zijn aan heilige evangelieverordeningen, op de juiste wijze bediend, zo belangrijk maken in ons voornemen om tot Christus te komen en in Hem vervolmaakt te worden.

Nemen wij deel aan het avondmaal, dan uiten wij onze gewilligheid om de naam van Christus op ons te nemen, Hem altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden.

EEN MANIER OM GOD TE LEREN KENNEN

Ten eerste *leren we door deelname aan heilige evangelieverordeningen God kennen*. In afdeling 84 van de Leer en Verbonden lezen we:

'En dit hogere priesterschap bedient het evangelie en houdt de sleutel van

de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.

'Daarom openbaart zich de macht der goddelijkheid in de verordeningen ervan.

'En zonder de verordeningen ervan, en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard.'¹³

Door onze deelname aan heilige verordeningen komen wij veel over de orde van Gods koninkrijk en over Hem te weten. Het lijkt bijvoorbeeld vreemd om te denken dat men naar de tempel kan gaan om daar enkele van de heiligste verordeningen te verrichten alvorens zich te onderwerpen aan de doop, wat een van de eerste verordeningen van het evangelie is. Er is orde in Gods koninkrijk en er is orde in de manier waarop we erover leren. Tegen Nephi heeft de Heer gezegd: 'Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven, en voorschrift op voorschrift, hier een weinig, en daar een weinig. Gezegd zijn zij, die naar mijn voorschriften luisteren,

en het oor lenen aan mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven; want aan hem, die ontvangt, zal Ik meer geven, en van hen, die zullen zeggen: Wij hebben genoeg, zal worden weggenomen, wat zij hebben.¹⁰

Elders heeft de Heer gezegd: 'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.'¹¹

Wij ontvangen niet alles regelmatig, maar wij ontvangen geleidelijk meer kennis van heilige zaken, stukje bij beetje, als wij zo leven dat wij ervoor in aanmerking komen en als we die kennis gehoorzamen. Van de eerste verordening van het koninkrijk — de doop — maken we vooruitgang door de verordeningen, zoals de bevestiging en de ordening tot het priesterschap, en zij leiden alle tot de heiligste verordeningen, die in de tempel verricht worden. Onze deelname aan de heilige verordeningen van het evangelie brengt onze kennis van het koninkrijk op orde en onthult daardoor de aard van God aan ons.

Heilige verordeningen en kennis van God zijn nauw verwant. Wat komen we dan over God te weten door deel te nemen aan de door Hem voorgeschreven verordeningen? Laten we de doop als voorbeeld nemen. De doop door onderdompeling is voor de vergeving van zonden. Wie zich volledig van zijn of haar zonden bekeerd heeft en met volledig voornemen van zijn hart de doop ontvangt, weet dat God niet alleen de macht heeft om te vergeven en de last van schuld weg te nemen die met zonde gepaard gaat, maar dat Hij dat ook werkelijk doet. Die persoon weet uit eigen ervaring iets over God en zijn enorme macht en liefde. De enige manier om daar echt achter te komen, is door goed te leven en dan aan de verordening van de doop zelf deel te nemen.

De doop doet de deur naar Gods koninkrijk open, een deur waar men nu in reinheid door gaat, met bovendien de zekerheid dat God vergeeft. Dat geldt ook voor alle

andere heilige verordeningen van het evangelie. Als we gehoorzaam zijn, maken we in de loop der tijd vooruitgang en nemen we deel aan de verordeningen van de tempel, waar onze overtuiging gesterkt wordt dat onze dierbaarste relaties niet verbroken worden door de dood.

Van de eerste verordening van het koninkrijk — de doop — maken we vooruitgang door de verordeningen, zoals de bevestiging en de ordening tot het priesterschap.

Die kennis krijgen we door deel te nemen aan de verordeningen die ons dat moeten leren. Op een andere manier komen we daar niet achter. De profeet Joseph Smith heeft het volgende gezegd met betrekking tot het te weten komen van heilige waarheid door onze deelname aan heilige verordeningen: 'Het lezen over wat anderen meegemaakt hebben, of de openbaring die aan *hen* gegeven is, kan *ons* nooit een volledig beeld geven van onze toestand en ware relatie met God. Kennis van die dingen is alleen te krijgen door ervaring met de verordeningen van God die voor dat doel zijn ingesteld.'¹²

Heilige verordeningen openbaren geleidelijk de orde van Gods koninkrijk en onze deelname eraan openbaart ons kennis van de persoonlijkheid en het karakter van God die wij op geen enkele andere wijze kunnen krijgen.

POORT TOT VERBONDEN

Ten tweede, *heilige evangelieverordeningen zijn de poort tot plechtige verbonden met God*. Verordeningen en verbonden kunnen nauwelijks los van elkaar begrepen worden. Door verordeningen gaan we verbonden aan, en door verbonden ontvangen we verordeningen. Hoewel er verordeningen kunnen zijn waar geen verbond aan verbonden is — zoals kinderen een naam en een zegen geven, zieken zalven, of zegens van troost — is er geen enkel eeuwig verbond dat niet verbonden is met een verordening. Onze belangrijke stappen naar God worden ingeleid door heilige verordeningen en worden bestuurd door de voorwaarden van de verbonden die bij die verordeningen horen.

Misschien is het goed om nu even een opmerking te plaatsen over de aard van verbonden. Eeuwige verbonden worden ons uitsluitend aangeboden door God. Al die verbonden komen van Hem, daar Hij de enige is die het gezag en de macht heeft om te garanderen dat ze ook na de dood nog geldig zijn.

'En al hetgeen in de wereld is, hetzij het door mensen is ingesteld, of door tronen, of door overheden, of machten, of door hetgeen van naam is, wat dit ook moge zijn, die niet uit Mij of uit mijn woord zijn, zegt de Here,

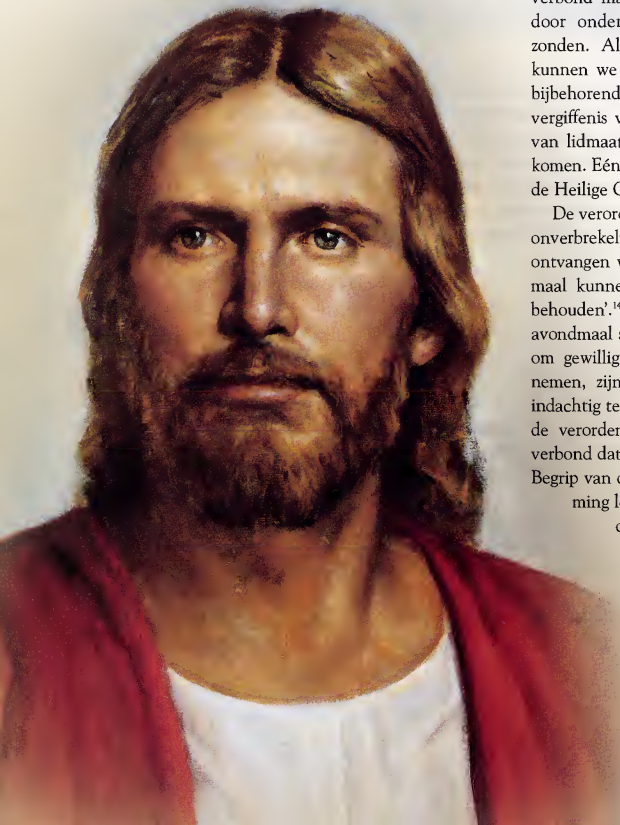
zullen worden ternedergeworpen, en niet verblijven nadat de mensen dood zijn, noch in noch na de opstanding, zegt de Here, uw God.'¹³

Dergelijke verbonden kunnen niet van ons komen omdat wij niet de macht hebben om ze te garanderen. Daarom kunnen wij uitsluitend verbonden aangaan die ons door God worden aangeboden, en wij kunnen ze alleen op de door Hem voorgeschreven wijze aangaan. Uiteraard zijn hier talloze duidelijke voorbeelden van. Het evangelie zelf is het nieuw en eeuwigdurend verbond tussen God en de mens. Wij kunnen dat verbond maar op één manier aangaan: door de doop door onderdompeling voor de vergeving van onze zonden. Als we die verordening niet gehoorzamen, kunnen we dat verbond niet aangaan en ook niet de bijbehorende zegeningen ontvangen. God is de enige die vergiffenis van zonden kan verlenen en de zegeningen van lidmaatschap in zijn koninkrijk die door de doop komen. Eén van die zegeningen is uiteraard de gave van de Heilige Geest.

De verordeningen van de doop en het avondmaal zijn onverbrekkelijk met elkaar verbonden. Door de doop ontvangen wij vergeving van zonden. Door het avondmaal kunnen wij 'vergeving van [onze] zonden [...] behouden'.¹⁴ Door deel te nemen aan de doop en het avondmaal stemmen wij ermee in, of verbinden wij ons, om gewillig te zijn de naam van Christus op ons te nemen, zijn geboden te onderhouden en Hem altijd indachtig te zijn. In beide gevallen geeft God ons, als wij de verordeningen gehoorzaam zijn, de belofte of het verbond dat wij zijn Geest ontvangen om bij ons te zijn. Begrip van de aard van het verbond en in overeenstemming leven met de vereisten ervan geven de verordening zelf leven en zin.

De Heer stelt deze vraag: 'Of zal Ik iets uit uw handen aannemen, dat Ik niet heb

De kracht van de verzoening zelf wordt ontsloten door heilige evangelieverordeningen die verricht worden met de sleutels van het priesterschap.

aangewezen?"¹⁵ Het voorgeschreven gezag bij het verrichten van een heilige evangelieverordening is net zo essentieel voor de geldigheid van de verordening als de verordening zelf essentieel is voor het bijbehorende verbond. De Heiland heeft Joseph bij zijn eerste bezoek gezegd: "Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, *hebbende een gedaante van godzaligheid*, maar zij verloochenen de kracht ervan."¹⁶

Die 'gedaante van godzaligheid' kan slaan op verordeningen die gebruikelijk zijn in veel christelijke kerken, zoals de doop, het avondmaal en het huwelijk. Die mogen alle dan gelijkenis met elkaar vertonen in hun uitvoering, maar zonder het priesterschapsgezag en het bijbehorende verbond wordt de kracht van de verordening verloochend. Als we het priesterschapsgezag weglaten en het verbond dat erbij hoort, dan hebben we alleen nog maar een 'gedaante van godzaligheid' over.

BEGIFTIGING MET GODDELIJKE KRACHT

Ten derde, *heilige verordeningen en verbonden begiftigen ons met goddelijke kracht*. In zijn gesprek met Pilatus heeft de Heiland gezegd: 'Echter is mijn Koninkrijk niet van hier.'¹⁷ Uit talrijke schriftteksten leren wij dat er natuurlijke vijandschap bestaat tussen de wereld en Gods koninkrijk. Een van de dingen waarin Gods koninkrijk zich van de wereld onderscheidt, is het begrip van heiligheid dat er is. De wereld kan alleen maar een begrip van het wereldse hebben. Als wij goed leven en deelnemen aan heilige evangelieverordeningen, dan verandert dat ons leven en krijgen wij er zegeningen en kracht door die wij anders niet zouden ontvangen. De kracht van de verzoening zelf wordt ontsloten door heilige evangelieverordeningen die verricht worden met de sleutels van het priesterschap. Vergeving van zonden wordt ons

uitsluitend door de verordening van de doop aangeboden. Door de bevestiging krijgen wij de belofte van het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest. Door de ordening tot het Melchizedeks priesterschap kan 'ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld [...] spreken'¹⁸ door anderen te onderwijzen, zegenen en troosten. Leven wij goed en nemen wij deel aan de heilige verordeningen van de tempel, dan krijgen wij eeuwige mogelijkheden geopenbaard en komen wij in de positie om die te benutten. President Brigham Young (1801–1877) heeft het volgende over de begiftiging gezegd: 'Uw begiftiging betekent dat u alle verordeningen in het huis van de Heer ontvangt die u na dit leven nodig hebt om in de tegenwoordigheid van de Vader terug te kunnen keren, waarbij u de engelen passeert die als wachter staan.'¹⁹

Een van de mooiste maar gewoonste evangelieverordeningen is die van het

avondmaal. Wij nemen er letterlijk duizenden keren aan deel gedurende ons leven. Maar omdat hij deel uitmaakt van elke avondmaalsdienst, kunnen we de goddelijke betekenis ervan makkelijk over het hoofd zien. Goed leven en deelnemen aan het avondmaal begiftigt ons wekelijks met goddelijke kracht.

Ik wil graag een tekst aanhalen die we meestal gebruiken in verband met de doop. Maar hij heeft ook een heerlijke toepassing voor de avondmaalsdienst.

'En [Alma] zeide tot hen: Ziet, hier zijn de wateren van Mormon (want zo werden ze genoemd), en nu, als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn;

'Ja, en gewillig zijt met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben. (...)

'Wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt?'²⁰

Leven wij goed en nemen wij deel aan de heilige verordeningen van de tempel, dan krijgen wij eeuwige mogelijkheden geopenbaard en komen wij in de positie om die te benutten.

Is dat geen perfecte beschrijving van een avondmaalsdienst? Zouden we niet allemaal naar die dienst moeten komen, treurend om onze zonden, en gewillig om met anderen daarover te treuren? De belofte van de Heiland in de bergrede is dat de treurende vertroost zullen worden. Dat gebeurt bij de bediening van het avondmaal. Ik denk dat we daarom naar de avondmaalsdienst gaan. Nemen wij deel aan het avondmaal, dan uiten wij onze gewilligheid om de naam van Christus op ons te nemen, Hem altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden. Met dat doel biedt God ons zijn verbond aan dat wij altijd zijn Geest bij ons zullen hebben. De Heilige Geest is de Trooster. Gaan wij voor onze zonden naar de avondmaalsdienst, dan kunnen we er met troost en vergeving van onze zonden weer vandaan komen. Is het dan een wonder dat zij die wegblijven bij deze heilige verordening ook vervreemden van het bijbehorende verbond?

Heilige verordeningen zijn door God ingesteld. Zij zijn nodig voor ons heil en onze verhoging. Door de heilige verordeningen van het evangelie leren wij over zijn koninkrijk en over Hem, gaan wij heilige en eeuwige verbonden aan, en ontvangen wij een begiftiging met heilige macht. Dat alles brengt ons tot Christus opdat wij in Hem vervolmaakt mogen worden.

Ik getuig dat wij tot Christus kunnen komen en in Hem vervolmaakt kunnen worden door goed te leven en deel te nemen aan de heilige verordeningen die God heeft ingesteld vóór de grondlegging van de wereld. Ik getuig van het zoenoffer van Jezus Christus en van de verlossende kracht van zijn heilige naam. □

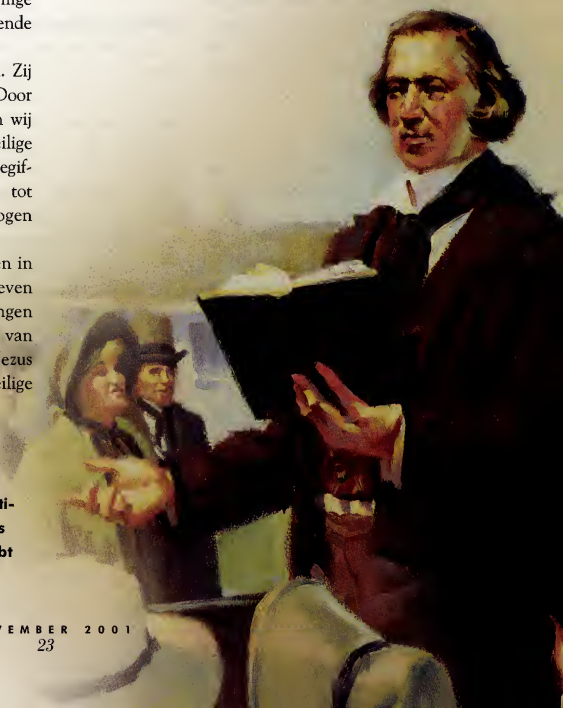
Naar een toespraak op 27 oktober 2000 gehouden aan de Brigham Young University.

President Brigham Young heeft gezegd: 'Uw begiftiging betekent dat u alle verordeningen in het huis van de Heer ontvangt die u na dit leven nodig hebt om in de tegenwoordigheid van de Vader terug te kunnen keren.'

NOTEN

1. De zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
2. Johannes 14:6.
3. Mosiah 3:17.
4. Geloofsartikelen 1:3.
5. LV 124:33.
6. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), blz. 308.
7. LV 128:5.
8. LV 1:15–16.
9. LV 84:19–21.
10. 2 Nephi 28:30.
11. LV 50:24.
12. *Teachings of the Prophet*

- Joseph Smith*, blz. 324; cursivering in het origineel.
13. LV 132:13.
 14. Zie Mosiah 4:11–12.
 15. LV 132:10.
 16. Geschiedenis van Joseph Smith 1:19; cursivering toegevoegd.
 17. Johannes 18:36.
 18. LV 1:20.
 19. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), blz. 302.
 20. Mosiah 18:8–10.
- Meer over dit onderwerp:** zie 'Het verbondsvolk van de Heer', hoofdstuk 15 van *Evangeliebeginselen* (catalogusnummer 31110 120).

ONS LEVEN EN ONS GEZIN VERRIJKEN MET GEWIJDE MUZIEK

Het Eerste Presidium heeft aangegeven wat de waarde is van gewijde muziek. 'De lofzangen', zo schreven zij, 'zorgen voor een sfeer waarin de Geest van de Heer aanwezig kan zijn.' En in ons eigen leven kunnen 'lofzangen [...] ons opbeuren, ons een hart onder de riem steken en ons tot goede werken aanzetten. Ze kunnen onze ziel met hemelse gedachten en gemoedsrust vullen.' Als we ons gezin de lofzangen leren en die thuis zingen, dan kunnen ze 'een sfeer van vrede en verfijning in ons gezin brengen, en liefde en eenheid onder de gezinsleden opwekken.' ('Voorwoord van het Eerste Presidium', *Lofzangen*, blz. VII–VIII.)

BRON VAN KRACHT

Omdat gewijde muziek ons hart openstelt voor de invloed van de Heilige Geest, is het een van de manieren waarop onze Vader in de hemel ons kan zegenen en sterken. Een zuster die al vele jaren met ernstige gezondheidsproblemen worstelde, had voortdurend pijn. Enkele jaren geleden heeft ze langdurige, pijnlijke medische tests ondergaan. Naderhand werd haar gevraagd hoe ze die tests had kunnen doorstaan. 'In gedachten zong ik elk jeugdwerkliedje dat ik me kon herinneren', zei ze. 'De pijn ging niet weg, maar ik kreeg wel de kracht om vol te houden.'

Ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf heeft gezegd dat

gepaste muziek ons de verleiding kan helpen weerstaan om on gepaste gedachten te hebben: 'Wat doet u (. . .) als het toneel in uw gedachten in beslag wordt genomen door de duiveltjes van onreine gedachten? (. . .) Gebruik [een lievelings] lofzang als onderwerp om uw gedachten op te richten. (. . .) Wanneer de muziek begint en de woorden in uw gedachten komen, zullen de on gepaste gedachten beschaamd wegglijpen.' ('Inspiring Music—Worthy Thoughts', *Ensign*, januari 1974, blz. 28.)

GEWIJDE MUZIEK THUIS

Gewijde muziek heeft enorme kracht om ons te helpen bij het leren en naleven van evangeliebeginselen. Een zuster werd gevraagd om jongeren in een seminarieklas toe te spreken over kerkmuziek. Haar eerste vraag aan de jongeren was: 'Wat heb je zoal geleerd in het jeugdwerk?' Er kwam geen antwoord. Toen vroeg ze de leerlingen of ze zich jeugdwerkliedjes konden herinneren. Er gingen veel handen de lucht in en de jongeren gaven allerlei titels van liedjes. De zuster schreef de evangeliebeginselen op het bord, en onder elk beginsel werden de jeugdwerkliedjes en lofzangen vermeld. Die jongeren begrepen al gauw dat wij door muziek de beginselen van het evangelie leren, en dat liedjes en lofzangen — en de boodschap die zij ons brengen — jarenlang in onze herinnering blijven.

Een gezin waar gewijde muziek

wordt gebruikt om in evangeliebeginselen te onderwijzen, is een gezin dat openstaat voor de invloed van de Heilige Geest. Dat is een van de redenen dat het Eerste Presidium ouders de raad heeft gegeven: 'Leer uw kinderen van de lofzangen te houden. Zing ze op de sabbat, op de gezinsavond, bij de schriftstudie, voor het gebed. Zing terwijl u samen werkt, samen speelt en samen reist. Zing lofzangen als slaapliedjes, om zo in uw kleintjes de eerste basis van geloof en getuigenis te leggen.' (*Lofzangen*, blz. VIII.)

Vullen we ons leven en ons thuis met de liederen van Zion, dan dienen wij 'de Here met vreugde'. Dan gaan wij 'met een loflied zijn poorten binnen' (Psalmen 100:2). □

President Hinckley kondigt nieuwe tempel aan en spreekt over tempelbezoek

De tempel vertegenwoordigt de hoogste verordeningen van het evangelie van Jezus Christus, zei president Gordon B. Hinckley op 24 juni tegen bijna vijfduizend aanwezigen in San Antonio (Texas). Duizenden keken via een satellietuitzending in hun eigen kerkgebouw naar de haardvuuravond. President Hinckley kondigde aan dat hij naar de stad was gereisd om te overwegen een tempel in de omgeving te laten bouwen.

'Glimlach als u [een tempel] in Sant Antonio wilt', zei hij.

Blijkbaar waren er veel mensen die glimlachten, want er wordt inderdaad een tempel gebouwd in San Antonio. Met die aankondiging door president Hinckley komt het aantal tempels dat in bedrijf is, of aangekondigd is, op 125. De San Antonio-tempel wordt de vierde in de staat Texas. Er zijn al tempels in bedrijf in Dallas en Houston, en er is er een in aanbouw in Lubbock.

President Hinckley werd vergezeld door ouderling David B. Haight van het Quorum der Twaalf Apostelen en ouderling Rex D. Piegear van de Zeventig, die toen werk-

zaam was als president van het gebied Noord-Amerika-Zuidwest.

President Hinckley vroeg de aanwezigen om zich vast voor te nemen zich voor te bereiden om naar het huis van de Heer te gaan. 'Een tempel is de brug tussen de sterfelijke en de onsterfelijke staat', zei hij. 'Ik kan niets serieuzers bedenken [dan de tempel]. Ik wil u bij deze opdracht geven om u erop voor te bereiden (...) en ik wil het met u hebben over wat er van u verwacht wordt om te zorgen dat u waardig bent om naar dat huis des Heren te gaan.'

Onder verwijzing naar de vragen die bij tempelaanbevelingsgesprekken gesteld worden, zei president Hinckley tegen de aanwezigen dat zij aan de volgende eisen moeten voldoen om naar de tempel te kunnen gaan:

Heb een getuigenis van God, de Vader, van Jezus Christus, en van de Heilige Geest. 'Hebt u zo'n getuigenis?' vroeg hij. 'Ik denk het wel. Ik denk dat u in uw hart weet dat God, onze eeuwige Vader, leeft; dat Jezus de Christus is; dat de Heilige Geest het andere lid van de Godheid is; dat er andere personen zijn, echte personen, die in de hemelen werken

President Gordon B. Hinckley wijft naar leden in San Antonio (Texas). Hij wordt vergezeld door de ouderlingen David B. Haight en Rex D. Piegear.

FOTOGRAF: NICKI BELL. FOTO GEPAAST MET TOESTEMMING VAN CHURCH NEWS

tot zegen van de zoons en dochters van God.'

Heb een getuigenis dat Jezus Christus de Heiland en Verlosser van de wereld is. 'Er is geen andere naam gegeven onder de hemel waardoor wij verlost moeten worden', legde president Hinckley uit. 'We moeten in ons hart een getuigenis en overtuiging van dat feit ontwikkelen. We kunnen dat, als we er de moeite maar voor doen. (...) Als wij de wil van de Vader doen, zullen we weten van het goddelijke zoonschap van de Heiland en van zijn zoenoffer voor ons.'

Weet dat het evangelie in deze bedeling des tijds hersteld is. Na eeuwen van afval, zei president Hinckley, heeft de Heer alle leerstellingen, alle verordeningen en alle beginselen van het evangelie hersteld die in alle vorige bedelingen bekend waren. 'Dit is de bedeling van de volheid der tijden', legde hij uit.

Steun de leiders van de kerk. 'Dat is belangrijk', zei president Hinckley. 'Ik zeg dat niet omdat ik hier sta als president van de kerk, maar omdat trouw, broeders en zusters, de lijn is die dit werk bij elkaar houdt en het voortstuwt.' De kerkleden, voegde hij daar aan toe, hebben een heilige plicht om de mensen te steunen die geroepen zijn om hen te presideren. 'Ik hoop dat iedereen hier dat met hart en ziel kan doen', zei hij.

Onderhoud de wet van kuisheid. President Hinckley zei dat we in een tijd van onkuisheid leven. 'Het is overal om ons heen (...)', zei hij. 'We moeten erboven staan.' Tot de jongeren zei president Hinckley dat het weerstaan van vuiligheid een grote opgave kan zijn. 'Maar jullie kunnen het', zei hij. 'Ik weet dat jullie het kunnen. Honderdduizenden jongemannen en jongevrouwen van deze kerk staan daarboven en zij houden zich rein van de vuiligheid van de wereld. Kuisheid is erg belangrijk.'

President Hinckley spoorde de le-

den vervolgens aan om het verdriet en het berouw te vermijden dat met een scheiding gepaard gaat. 'Ik heb geconcludeerd dat de meeste scheidingen het gevolg zijn van zonde of van egoïsme, of allebei', zei hij. 'Behandel elkaar met respect, eer en liefde. Ik ben al 64 jaar getrouwd. Dat is heel lang. Als u dat niet gelooft, probeer het dan maar na te doen. Ik kan eerlijk zeggen dat mijn vrouw nog steeds mijn geliefde en mijn schat is, dat ik van haar houd, en dat ik haar eer en respecteer. Ik kan niet begrijpen dat mensen naar het huis des Heren kunnen gaan, daar heilige verbonden sluiten en vervolgens die verbonden overtreden, breken en terzijde leggen. Kuisheid is kostbaar, mooi en prachtig.'

Houd thuis een goede geest. Hij vroeg de vaders om een goede vader te zijn, de moeders om een goede moeder te zijn, en de kinderen om goede kinderen te zijn. Om een tempelaanbeveling te ontvangen, zei president Hinckley, moeten we 'elkaar eren, liefhebben en respecteren.'

Blijf uit de buurt van aftallige groeperingen. 'Ze zijn overal om ons heen', zei president Hinckley. 'Zorg dat u niet de prachtige fluitmuziek volgt van hen die proberen u weg te leiden van de solide, simpele, fijne waarheden van het evangelie van Jezus Christus, broeders en zusters!'

Houd u aan uw verbonden en bezoek de kerkbijeenkomsten. President Hinckley zei de aanwezigen dat ze in de tempel verbonden sluiten met God, hun eeuwige Vader. 'Die verbonden zijn verheffend', zei hij. 'Ze zijn er om ons te sterken, ons te helpen, ons een doel in ons leven te geven, ons te leiden op paden van reinheid en rechtschapenheid.'

Wees eerlijk. President Hinckley zei dat het niet altijd makkelijk is om eerlijk te zijn, maar dat eerlijkheid nog steeds het langst duurt. 'Broeders en zusters, er wordt van ieder lid in deze

kerk verwacht dat hij eerlijk is, eerlijk met anderen omgaat, en eerlijk en waarheidsgetrouw is in wat hij zegt en doet.'

Betaal uw tiende. Er zijn meer mensen in de kerk die niet naar de tempel kunnen omdat ze geen tiende betalen, dan mensen die er om welke andere reden dan ook niet naartoe kunnen. 'Tiende is een beginsel met een belofte. Tiende is eigenlijk geen kwestie van geld, maar van geloof. Beste broeders en zusters, ik smeed u, ieder van u, om uw tiende te betalen. De Heer heeft zulke heerlijke beloften voor u. Hij heeft gezegd dat hij de vensters van de hemel zal opendoen en u overvloedig zegeningen zal uitgieten. (...) Hoe kan Hij dat doen als u uw deel niet doet?'

Leef het woord van wijsheid na. 'Dat hoef ik niet te noemen', zegt president Hinckley. 'U drinkt geen thee; u drinkt geen koffie; u drinkt geen alcohol; u doet al die dingen niet. U staat daarboven. U bent wel wijzer.'

Beschouw uzelf als waardig om een tempelaanbeveling te ontvangen. 'Als puntje bij paaltje komt, bepaalt u zelf of u een tempelaanbeveling mag ontvangen', legde president Hinckley uit. 'U moet voor uzelf beslissen of u waardig bent om dat huis van de Heer binnen te gaan. Ik hoop, ik bid, ik smeed u, ieder van u, dat u zich vandaag vast voorneemt om zo te leven dat u in aanmerking komt om naar het huis van de Heer te gaan.'

Voordat president Hinckley naar Texas reisde, vierde hij zijn 91ste verjaardag in stilte met familieleden en enkele vrienden. Op zijn verjaardag, 23 juni, had hij een familiebijeenkomst. Op de dag ervoor was er een bescheiden verjaardagsreceptie met leden van het Eerste Presidium en hun vrouw, en enkele andere algemene autoriteiten, in het bestuursgebouw van de kerk. □

Artikel aangepast overgenomen uit Church News, 30 juni 2001.

Ouderling Carmack spreekt over het permanente studiefonds

Tijdens de afgelopen algemene aprilconferentie heeft president Gordon B. Hinckley een historische aankondiging gedaan. Hij maakte bekend dat er binnenkort een nieuw initiatief, het permanente studiefonds, van start zou gaan dat jonge, behoeftige heiligen de laatste dagen, in het bijzonder teruggekeerde zendingen, de kans biedt een opleiding te volgen. Kort daarna is ouderling John K. Carmack van de Zeventig benoemd tot beheerder. Ouderling Carmack heeft dit initiatief onlangs besproken.

Vraag: Wat heeft de kerk voor met het permanente studiefonds?

Antwoord: Het permanente studiefonds is gebaseerd op het permanente emigratiefonds, dat halverwege de 19e eeuw door de kerk in het leven is geroepen om Europese heiligen in de gelegenheid te stellen naar Zion te emigreren. Dankzij dat fonds kon er een basis van rechtshapen families, leiderschap en zelfredzaamheid gelegd worden, die de kerk zeer ten goede is gekomen.

Het permanente studiefonds is gebaseerd op dezelfde beginselen als het permanente emigratiefonds. Het is een modern plan om de heiligen der laatste dagen in hun eigen land te sterken. Een opleiding en een goede baan zullen bijdragen tot stabiele gezinnen wereldwijd. Die gezinnen zullen op hun beurt de kerk sterken door leidinggevende functies te vervullen en tiende te betalen. Dit initiatief geeft ook een signaal af aan de jonge leden wereldwijd dat de kerk met hen is begaan en hun behulpzaam zal zijn bij het doorbreken van de armoedecirkel, omschreven door president Gordon B. Hinckley.

Het permanente studiefonds komt uit de inspiratie van een profeet van God; de invloed van het fonds lijkt zich in alle richtingen uit te strekken. Ik denk dat we het over dertig jaar een van de belangrijkste dingen zullen noemen die in de kerk zijn gebeurd.

Vraag: Hoe hebben de leden gereageerd op het permanente studiefonds?

Antwoord: De respons is van alle kanten positief. Het lijkt erop dat de leden van de kerk het initiatief direct in hun hart hebben gesloten als zijnde geïnspireerd door God. Zovelen die een zending hebben vervuld in ontwikkelingsgebieden zijn thuisgekomen met het verlangen de leden onder wie zij hebben gediend, en de autochtone collega's met wie zij hebben gediend, hulp te bieden. Het studiefonds biedt hun daartoe nu de gelegenheid en wel op zeer directe, effectieve wijze.

Duizenden leden hebben al bijgedragen, en het fonds groeit snel, maar we hebben nog veel meer nodig. We hebben tientallen telefoontjes gekregen van leden die zich voltijds of

deeltijds wilden inzetten voor het fonds. Uit die gegadigden zijn twee mensen gekozen om voltijds op vrijwillige basis werkzaam te zijn als assistent-beheerders. Spoedig zullen er nog een of twee aan worden toegevoegd. Andere vrijwilligers zullen op de hoofdzetel van de kerk deel gaan uitmaken van comités en wereldwijd zullen er adviescomités permanent studiefonds in het leven worden geroepen, waarin ook vrijwilligers zullen plaatsnemen.

De reacties van toekomstige deelnemers zijn ook positief. We hebben al uit veel landen de vraag gekregen hoe men in aanmerking komt voor een lening. De gebiedspresidiums zeggen: 'We worden bedolven onder verzoeken van belangstellenden – wanneer gaat het van start?' Onlangs waren we in Mexico, Chili en Peru om het fonds onder aandacht van de jongeren te brengen, en die waren in grote getale aanwezig.

Vraag: Hoe is het fonds op de rails gezet?

Antwoord: De toespraak van president Hinckley in de algemene priesterschapsbijeenkomst waarin hij het

'Ik denk dat we het [permanente studiefonds] over dertig jaar een van de belangrijkste dingen zullen noemen die in de kerk zijn gebeurd', zegt ouderling John K. Carmack, die benoemd is tot beheerder van het fonds.

permanente studiefonds aankondigde, is ons handvest geworden voor wat we doen. Die toespraak bevat de sleutelideeën en leerstellingen, en is daarmee de geïnspireerde verklaring. We hebben die als uitgangspunt genomen en zijn bezig geweest met het opzetten van de afdeling permanent studiefonds en een werkbare procedure. We hebben daarbij de inspiratie van de Heer gevoeld en we zijn nu zover dat we gaan proefdraaien.

We functioneren op aanwijzing van een raad van bestuur, die bestaat uit het Eerste Presidium, met president Hinckley als voorzitter; twee leden van het Quorum der Twaalf Apostelen; de president-ancien van de Zeventig; de presiderende bisschop; de algemeen ZHV-presidente; en de bestuurder godsdienst-, basis- en voortgezet onderwijs. President Hinckley is nauw betrokken geweest bij alle ontwikkelingen rond het fonds. We voelen zijn gedrevenheid. Hij ziet graag dat het zo snel mogelijk van start gaat.

Vraag: Hoe gaat het fonds precies in zijn werk?

Antwoord: De rente en inkomsten die uit de donaties aan het fonds voortvloeien, worden gebruikt voor leningen aan studerende. Met die leningen wordt de opleiding bekostigd van hen die dat zelf niet kunnen opbrengen. Het fonds zelf blijft intact. De voornaamste doelgroep is de groep jonge teruggekeerde zendelingen; en anderen kunnen ook een aanvraag indienen. De aanvragers mogen niet jonger zijn dan 18 en niet ouder dan 35 jaar. Ze moeten het instituut voor godsdienstonderwijs bijwonen en door hun bisschop of gemeentepresident getrouw en toegewijd worden bevonden.

Maar het fonds doet meer dan het verstrekken van een lening. Het is een geïnspireerd, compleet initiatief dat zelfredzaamheid in de hand werkt. Voordat het studiefonds het daglicht

zag, voorzag de kerk al in een workshop carrièreplanning in ontwikkelingsgebieden om de leden te leren hoe ze de plaatselijke bronnen het beste konden aanboren – toelages, leningen en vacatures.

Tijdens de workshop kan men ook leren hoe men een studie of een carrière kan plannen. Men moet aan deze workshop hebben deelgenomen voordat men in aanmerking komt voor een lening. De aanvrager moet ook kunnen aantonen dat er geen andere financiële bronnen zijn, voordat men kan aankloppen bij het permanente studiefonds.

De leiders van instituten voor godsdienstonderwijs wereldwijd zullen aanvraagformulieren ontvangen en de aanvragers met raad en daad terzijde staan. De aanvraag wordt gecontroleerd op volledigheid door een plaatselijk fondscomité van kerkliden, voordat het wordt doorgestuurd naar het gebiedspresidium en de afdeling permanent studiefonds in Salt Lake City. De gebiedspresidiums nemen contact met ons op als ze suggesties, ideeën of vragen hebben.

De lening wordt door de kerk rechtstreeks of via een bank overgemaakt naar het opleidingsinstituut, niet naar het lid. Van de deelnemers wordt verwacht dat ze hun vorderingen rapporteren aan het plaatselijke fondscomité. Het comité zal als begeleider optreden van de deelnemers totdat zij hun opleiding hebben voltooid en een betaalde baan hebben gevonden. Als de deelnemers hun opleiding hebben voltooid, wordt er van hen verwacht dat ze de lening met een lage rente terugbetalen. Daarmee wordt het fonds gestadig uitgebouwd, zodat het meer jongeren hulp kan bieden. We hopen dat het voldoende zal groeien om honderduizenden jonge leden van de kerk een opleiding te verschaffen.

Vraag: Wanneer en waar zal dit initiatief van start gaan?

Antwoord: President Hinckley heeft ons aangeraden eerst op beschieden schaal proef te draaien, voordat we op volle sterkte overgaan. We beginnen met studerende in Mexico, Chili en Peru, drie landen die veel teruggekeerde zendelingen hebben. Aanvankelijk zal het grotendeels om beroepsoponderwijs gaan, maar dat kan worden verruimd naarmate het fonds groeit.

We hopen het fonds spoedig aan andere delen van de wereld beschikbaar te maken.

Vraag: Hoe gaat u om met ontwikkelingsgebieden waar gewoonweg geen banen zijn, ook niet voor mensen met een opleiding?

Antwoord: Dat is een probleem. In die gebieden moet het accent liggen op de eigen onderneming. Door een opleiding in het ondernemerschap leert iemand hoe hij of zij een bedrijfje kan beginnen en leiden, en hoe ze zelfs werknemers kunnen aannemen. In alle werelddelen zal voor de opleiding gekozen worden die het beste aansluit bij de behoeften en beschikbare mogelijkheden.

Vraag: Gaat het fonds alleen soelaas worden aan ontwikkelingslanden?

Antwoord: Die vraag is ons door een aantal ringpresidenten en andere kerkleiders gesteld. Er zijn in de Verenigde Staten en andere industrielanden zeker gebieden die in zekere zin veel weg hebben van een ontwikkelingsland. Er zijn in die gebieden mensen die best een zetje in de rug kunnen krijgen. En na verloop van tijd zullen ze dat ook krijgen, maar we beginnen eerst in de ontwikkelingsgebieden.

Vraag: Blijft de behoefte aan donaties van de leden bestaan?

Antwoord: Ja. Ons doel is een fonds dat draagkrachtig genoeg is om te kunnen voorzien in de behoeften van elke getrouwe en geschikte aanvrager. Dan moet het wel een fonds

van enige proportie zijn. Gelukkig blijven de donaties binnenkomen.

De hoogte van de donatie is niet van belang, we kunnen alles gebruiken. Men zal verrast zijn wat er allemaal met hun donaties kan worden gedaan. De leden behoren ook te weten dat honderd procent van hun bijdrage bij de ontvangers terecht komt, omdat de beheerders allemaal vrijwilliger zijn en de kerk de bijkomende kosten voor haar rekening neemt.

Als men een bijdrage wilt doen, vult men in het vakje 'Permanent studiefonds' op de Specificatie tiende en

andere gaven een bedrag in, en geeft die vervolgens aan de bisschop of de gemeentepresident.

Vraag: Wat kunnen de leden nog meer doen?

Antwoord: Sommige leden zullen als vrijwilliger in adviescomités geroepen worden, waarvan er wereldwijd nogal wat zullen zijn. Zij worden ingeschakeld bij het instrueren en begeleiden van hen die een lening krijgen, en bij het selecteren en contacteren van deelnemende opleidingsinstuties.

De leden in het algemeen kunnen

bidden voor het succes van het initiatief. We weten dat hun gebeden doeltreffend kunnen zijn. We geloven in wat er hieromtrent in de Schriften staat: 'Het gebed van een rechtvaardige vermag veel' (Jakobus 5:16). Dit geïnspireerde initiatief geeft ons allen de kans de handen op te heffen die slap hangen (zie LV 81:5), en één te zijn in ons streven Zion op te bouwen (zie LV 38:24-27). Hierdoor kunnen we op de manier van de Heer een positieve impuls geven aan het voorzien in de behoeften van de heiligen (zie LV 104:13-18). □

Leden brengen iets goeds teweeg

'Ik doe iets voor iemand'

Het was het beeld van kinderen in nood dat het leven van Marelle Gardner veranderde. Ze is lid van de wijk Welby 8 in de ring West Jordan-Welby (Utah) en woont dichtbij het Centrum voor humanitaire hulp van de kerk in Salt Lake City, en op een dag besloot ze een rondleiding te nemen door het gebouw. Tijdens de rondleiding hield ze stil voor een fotopresentatie van kansarme jongens en meisjes met grote behoeften, en ze begon zich af te vragen of zij iets kon doen om te helpen.

Ze dacht erover na en kreeg een idee. Ze had een oude naaimachine. Ze kon aardig goed naaien. Maar omdat ze vijf zoons had, had ze nooit een reden gehad om jurken te naaien. Misschien kon ze een jurkje voor een klein meisje naaien. Dat idee werd een voornemen. Zuster Gardner nam zich vast voor om in een jaar 365 jurken te naaien – een voor elke dag van het jaar.

Het Centrum voor humanitaire hulp wilde eenvoudige jurken met weinig knopen, want knopen kunnen knijptraken en kunnen de jurk onbruikbaar maken. En zo ging zuster

Gardner op zoek naar een patroon. Bij Deseret Industries, een instelling die ook van de kerk is, vond ze het ideale patroon, waarna ze op zoek ging naar stof. Ze had thuis wat stof, ze kocht wat bij Deseret Industries, en vriendinnen begonnen hun restanten aan haar te geven. Al gauw ging zuster Gardner aan de slag. Ze vond het heerlijk.

'Het kost me ongeveer twee uur om een jurk te maken', zegt ze. 'Als ik er een klaar heb, denk ik aan de glimlach op het gezicht van het kleine meisje dat iets nieuws krijgt om te dragen.'

Zuster Gardner vindt haar naai-

werk zo fijn dat ze het beschouwt als een beloning na het voldoen aan andere verplichtingen. In de afgelopen zes maanden heeft zuster Gardner meer dan tweehonderd jurken genaaid.

'Ik ben altijd al druk bezig geweest', zegt ze. 'Ik had niet gedacht dat ik hier de tijd voor zou hebben. Maar ik ontdekte dat je de tijd vindt voor iets dat je interesseert.'

En het is niet alleen bevredigend om een jurk af te maken, maar zuster Gardner zegt dat het ook heel ontspannend is. 'Het is verbazend wat je kunt doen als je de verloren minuten van een dag gebruikt', zegt ze. 'Mijn

Marelle Gardner bij enkele van de meer dan tweehonderd jurken die ze heeft gemaakt voor behoeftige kinderen.

FOTO GEMAAKT MET TOESTEMMING VAN DE ADELING WELBYEONGS

man en zoons willen voortdurend op de hoogte gehouden worden hoeveel jurken ik al af heb. Het voelt goed om te weten dat ik iets doe voor iemand.'

Overgenomen uit Church News, 14 juli 2001.

Belofte om terug te keren zet aan tot levenslang dienstbetoon

Het leven van Norma Love veranderde voorgoed toen een arme vrouw haar om suikerwater vroeg. Het verzoek overrompelde zuster Love. Ze was van de Verenigde Staten teruggekeerd naar haar geboorteland Honduras voor een korte linguïstische opdracht van de University of Texas te Arlington. Tegen het eind van haar reis bezocht zuster Love het afgelegen Mosquitia, een regio in het noordoosten van Honduras. Ze keek ernaar uit om terug te keren naar huis en naar haar familie. En toen vroeg de bejaarde vrouw haar om suikerwater.

De vrouw was een vluchteling uit buurland Nicaragua. Haar kleinkind, een baby, was erg hongerig en ziek. Maar er waren veel zieken in La Mosquitia, en er was weinig eten, dus eenvoudige artikelen zoals suikerwater waren schaars.

Zuster Love vroeg de grootmoeder of ze het kind mocht zien.

'De baby was uitgedroogd en was bijna stervende', herinnert zuster Love zich. 'Ik gaf de vrouw ongeveer vijf limpiras, ongeveer een halve dollar, om suikerwater te kopen. En ik beloofde haar dat ik zou terugkomen met medicijnen, voedsel, kleding en alles wat ze nodig hadden.'

Zuster Love keerde terug naar de Verenigde Staten. Onmiddellijk zette ze een inzamelingsactie voor voedsel en andere voorraden op touw aan de Arlington High School, waar ze les gaf in twee talen. Al gauw stond haar garage vol met 150 tassen medicijnen, voedsel, kleding en schoenen. Zuster Love geeft toe dat ze naïef was in haar ideeën over de prijs van haar humanitaire werk. Al gauw kwam ze erachter dat het versturen van de tassen naar het regenwoud van Honduras verschrikkelijk duur was.

Zuster Love was jaren eerder lid van de kerk geworden toen ze in New York studeerde. Ze geloofde dat ze met iets goeds bezig was. *De Heer zal een oplossing verschaffen*, zei ze tegen zichzelf. Die hulp kwam al gauw in de vorm van een vriendelijke man die de verzendkosten betaalde. Zuster Love begeleidde die eerste zending naar La Mosquitia, deelde het voedsel en de medicijnen uit, en ging op zoek naar de grootmoeder die haar hart had geraakt. Ze heeft haar nooit meer gevonden, maar de herinnering aan de oude vrouw en haar zieke kleinkind 'heeft mij er elk jaar weer toe aangezet om terug te gaan', zegt zuster Love.

Zuster Love is zich thuis gaan voelen in La Mosquitia. Ze brengt er een groot deel van het jaar door, werkend met de mensen in dat gebied. Ze verzamelt goederen in en vraagt in de Verenigde Staten en elders om hulp.

In 1993 stichtte een vriend in Texas de Norma I. Love-stichting, een organisatie zonder winsttoegemerk die

mensen in staat stelt de inwoners van La Mosquitia te helpen met geld, dienstbetoon en bijdragen in natura. De stichting concentreert zich op onderwijs, gezondheid en milieu.

'Als lerares weet ik dat onderwijs de sleutel is tot een beter leven', zegt zuster Love. 'En je hebt gezondheid nodig om te overleven en te werken.' De stichting zamelt niet alleen goederen, medicijnen en onderwijsmiddelen in en distribueert die, maar roept bovendien de hulp in van artsen, tandartsen, onderwijzers en anderen die een bijdrage kunnen leveren om het leven van de mensen te verbeteren.

De kerk is niet actief in La Mosquitia, maar zuster Love heeft tientallen exemplaren van het Boek van Mormon uitgedeeld. Haar man, Horacio, werd in 1997 lid van de kerk toen hij in de Hondurese stad San Pedro Sula de zendingenlessen gevolgd had.

Liefdadigheidswerk is zelden makkelijk. Soms vraagt zuster Love zich af of ze wel iets goeds teweegbrengt. 'Als ik geen geloof had, kon ik dit niet doen', besluit ze.

Jason Swensen

Overgenomen uit Church News, 16 juni 2001.

President van Mongolië brengt erbetoon aan directeur.

Malan R. Jackson, voormalig directeur van het Butler Institute for International Understanding aan het Utah Valley State College in Orem (Utah) heeft tijdens een ceremonie op 21 mei uit handen van Natsagiyn Bagabandi, president van Mongolië, de onderscheiding Vriend van Mongolië ontvangen. Broeder Jackson, lid van de wijk Sharon 1 in de ring Orem-Sharon (Utah), ontving de onderscheiding voor zijn inzet ten behoeve van Mongolië en haar bevolking.

Toen hij nog directeur van het Butler Institute was, begon broeder

Norma Love laat een deken zien die in La Mosquitia (Honduras) gemaakt is. Zuster Love werkt een groot deel van het jaar in Honduras voor het welzijn van de plaatselijke bevolking.

FOTOGRAF: CARL HICKEN, FOTO GEFABRIK MET TOESTEMMING WINN. CHURCH NEWS

Jackson een programma om Mongoolse studenten en leiders te helpen met de overstap van dat land op een nieuwe regeringsvorm. Het gevolg was dat veel Mongoolse bestuurders van universiteiten en veel regeringsfunctionarissen, inclusief de premier, training ontvingen aan het Butler Institute.

Tijdens zijn bezoek aan Mongolië om de onderscheiding in ontvangst te nemen, overhandigde broeder Jackson een document met details van de samenwerking van de UVSC met Mongoolse universiteiten en hogescholen, en overhandigde hij particuliere hulpgoederen aan gezinnen die in de afgelopen twee strenge winters hun hun vee waren kwijtgeraakt.

Overgenomen uit Church News, 7 juli 2001.

Leden bieden hulp na verwoestende brand in presbyteriaanse kerk

Toen een brand op 3 juni hun kerk

had verwoest, kwamen leden van de presbyteriaanse gemeente Atascocita in het Amerikaanse Humble (Texas) in een restaurant bijeen. Maar binnen enkele uren hadden ze een andere oplossing. Met toestemming van het presidium van het gebied Noord-Amerika-Zuidwest bood John B. Blickenstaff, bisschop van de wijk Humble in de ring Kingwood (Texas) het gebruik van zijn kerk aan, die vlakbij de door brand verwoeste kerk staat.

Onmiddellijk begonnen de leden van de wijken Humble en Atascocita hun bijeenkomsten 's middags te houden, zodat de presbyteriaanse gemeente 's morgens bijeen kon komen in hun kerk. De leden van de presbyteriaanse gemeente uit Atascocita zijn 'bijzonder beleefd', zegt ringpresident Robert P. Mathews. 'Je kunt je geen nettere mensen voorstellen, want ze willen alles doen wat ze kunnen om er zeker van te zijn dat ze zich

aan onze normen houden.' President Mathews zegt dat dominee Rob Adrian vroeg hoe zijn gemeenteleden zich moesten kleden als ze een gebouw van onze kerk betraden. 'De bisschop zei: "Kom maar in de kleding waarin u zich het prettigst voelt", herinnert president Mathews zich.

Maar de dominee stond erop dat ze zich zouden kleden als leden van onze kerk – als teken van dank.

President Mathews zegt dat de kerkleden graag helpen. 'De leden hebben voorzien in behoeften, en het is een positieve belevenis voor ze', zegt hij.

De kerkleden zijn nu van plan om geld in te zamelen voor het bouwfonds van de presbyteriaanse kerk. De leden 'willen dit graag doen, want ze willen anderen graag dienen', zegt president Mathews. □

Overgenomen uit Church News, 30 juni 2001.

Vreugde onder leden tijdens conferentie in Polen

Op 23 en 24 juni vond in het Marriott Hotel een bijeenkomst plaats van Poolse leden van de kerk die waarschijnlijk de grootste was in de elfjarige geschiedenis van het zendingsgebied Warschau (Polen).

De conferentie was voor leden uit alle gemeenten in het zendingsgebied Warschau. Ouderling D. Lee Tobler van de Zeventig, president van het gebied Europa-Midden, presideerde de conferentie en sprak tijdens de vier bijeenkomsten. Het was de eerste keer sinds de vorige conferentie, in 1997, dat veel leden en vrienden bijeen konden komen.

De conferentie begon met een priesterschapsvergadering die werd bijgewoond door honderd priesterschapsdragers. De tweede vergadering was voor leidinggevenden van

hulporganisaties. Voorafgaand aan de algemene bijeenkomst op 24 juni werd er een bijeenkomst gehouden voor zestig nieuwe leden die het afgelopen jaar lid van de kerk waren geworden.

Enkelen van hen werd gevraagd te beschrijven hoe zij in de kerk waren opgevangen en wat ze ervan vonden om lid van de kerk te zijn. Ze vertelden over hun roeping en hoe hun leven veranderd was.

Meer dan vijfhonderd mensen woonden de algemene bijeenkomst bij, onder wie Poolse waardigheids-

bekleders, leden, zendingen, onderzoekers en vertegenwoordigers van de media. Een gecombineerd koor van leden en zendingen uit de gemeenten Warschau en Lodz verzorgde de muziek. Ouderling Tobler moedigde de leden aan om meer betrokken te raken bij het zendingswerk, en zei dat de kerk in Europa sneller zal groeien als de leden hun vrienden en familieleden vertellen hoe gelukkig ze in het evangelie zijn.

De conferentie was een tijd van vreugde voor leden en zendingen die hun vriendschapsbanden aanhaalden. Een tv-verslaggever merkte op dat 'iedereen erg blij leek om elkaar te zien en om lid van de kerk te zijn.' □

Extra ideeën voor de participatieperiode november 2001

Jeugdwerkleidsters kunnen de volgende ideeën gebruiken als aanvulling op de participatieperiode in deze uitgave van de Liahona. Voor de les, de instructies en de activiteit die overeenkomen met deze ideeën, raadpleegt u 'De profeet zal het ons zeggen' op bladzijde 12 en 13 van De Kindervriend in deze uitgave.

1. Bereid een combinatiespel voor door op aparte stroken de woorden van Amos 3:7 te schrijven. Op de achterkant van elke strook schrijft u een profetie die door een profeet is gedaan en in de Schriften voorkomt (zie voorbeelden hieronder). Hang de platen van de profeten, of stroken met hun naam, op die de profetieën hebben gedaan. Zet de platen of de stroken in volgorde, zodat wanneer de woorden van de tekst gecombineerd worden met de profeten, de woorden van de tekst in de juiste volgorde staan.

Verberg de woorden van de tekst vóór het jeugdwerk in het lokaal; laat de kinderen ze opzoeken. Laat wie een woord vindt de profetie voorlezen, de juiste profeet erbij zoeken, en hang daarna het woord van de tekst onder de plaat of naam. Ga hiermee door totdat alle woorden zijn opgehangen en de tekst kan worden gelezen.

Voorbeelden: Deze profeet profeteerde dat de hele aarde zou overstromen als de mensen zich niet bekeerden (Noach); deze profeet, die door zijn broers als slaaf was verkocht, waarschuwde de Egypte-

naren voor een hongersnood (Jozef); deze oudtestamentische profeet verzegde de geboorte van Jezus Christus met de woorden: 'Want een Kind is ons geboren' (Jesaja; zie Jesaja 9:6); deze profeet riep de mensen op zich te bekeren en zich te laten dopen zodat de Heiland hun de Heilige Geest kon geven (Johannes de Doper); deze profeet uit het Boek van Mormon waarschuwde de mensen in Jeruzalem dat ze zich moesten bekeren als ze niet wilden dat hun grote stad zou worden verwoest (Lehi); deze profeet sprak vanaf een toren en profeteerde dat de Heiland zou komen en dat de naam van zijn moeder Maria zou zijn (koning Benjamin); deze profeet werd gedood toen hij profeteerde dat koning Noachs volk in slavernij zou komen als ze zich niet bekeerden (Abinadi); deze profeet beloofde ons gezondheid en wijsheid als we het woord van wijsheid naleven (Joseph Smith).

Voor jongere kinderen: Laat de platen van de profeten zien terwijl u vertelt wat deze profeten hebben geprofeteerd en wat er daarna is gebeurd. Laat ze een tekening maken van een van de gebeurtenissen die u heeft verteld.

2. Maak eenvoudige verkeersborden, inclusief *Stop, Gaan, Let op!* en *Voorrang*. Schrijf op de achterkant van de borden wat de profeten hebben geprofeteerd dat er gebeurt als we bepaalde dingen doen.

Bijvoorbeeld: Als we tiende betalen, worden de vensters van de hemel

voor ons geopend (zie Maleachi 3:10); als we ons aan het woord van wijsheid houden, zullen we wijs worden, kennis hebben en gezond zijn (zie LV 89:18–21); als we de geboden onderhouden, zijn we voorspoedig (zie Jarom 1:9); als we in geloof bidden, zal de Heer onze gebeden verhoren (zie Jakobus 1:5–6); als we de Schriften bestuderen, worden we wijs en hebben we geloof in Jezus Christus (zie 2 Timotetis 3:15).

Verspreid de verkeersborden over het lokaal. Leg uit dat de borden ons voor gevaar waarschuwen. Als we de verkeersborden opvolgen, zullen we veilig kunnen reizen. Vertel de kinderen dat de aanwijzingen van de profeten veel lijken op verkeersborden. Als we ze opvolgen, zullen we op onze reis door het leven veilig zijn.

Splitst de kinderen op in groepjes en laat ze door het lokaal reizen en bij elk bord blijven staan. Laat een volwassene bij elk bord uitleggen wat ons wordt beloofd als we de aanwijzing van de profeet die achterop het bord staat, opvolgen. Zij kan vertellen hoe iemand eens gezegend werd doordat hij gehoorzaam aan het beginsel was, of een eenvoudige activiteit doen, bijvoorbeeld laten zien hoeveel een tiende is of welk voedsel gezond is.

Als de kinderen hen reis hebben beëindigd, laat u er een paar de verkeersborden vasthouden. Dan kunnen er liedjes gezongen worden die het onderwijs van de profeten onderstrepen. Laat de kinderen hun bord

De Kindervriend

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ■ NOVEMBER 2001

Grabbelzak met verhalen uit de Leer en Verbonden

Corliss Clayton

Plak, om dit schriftenspel voor te bereiden, deze twee bladzijden op dun karton. Knip de kaartjes met plaatjes uit en doe ze in een stevig zakje. Laat de eerste speler een kaartje nemen en vertellen aan welke teksten of verhalen in de Leer en Verbonden of kerkgeschiedenis dat kaartje hem of haar doet denken. Er zijn geen foute antwoorden maar de speler moet uitleggen waarom het kaartje hem of haar aan die beginselen of dat verhaal doet denken. Het plaatje met de 'gevangenis' bijvoorbeeld kan je herinneren aan Joseph Smith in de gevangenis in Liberty of aan de gevangenis in de

geestenwereld. Als de speler geen verhaal kan bedenken, mogen de andere spelers helpen. Blijf om de beurt een kaartje nemen totdat alle kaartjes zo aan de beurt zijn geweest. Om het spel uit te breiden kunt u de kaartjes uit de grabbelzak met verhalen uit het Oude Testament (zie *De Kinderster*, oktober 1998, blz. 13), de grabbelzak met verhalen uit het Nieuwe Testament (zie *De Kinderster*, oktober 1999, blz. 12–13) en de grabbelzak met verhalen uit het Boek van Mormon (zie *De Kindervriend*, oktober 2001, blz. 2–3) toevoegen. Vertel dan ook verhalen uit die boeken. □

ADAM

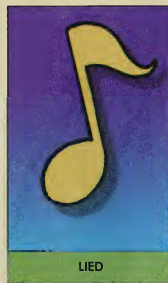
JACKSON COUNTY

HUWELIJK

ARMEN

LIED

MARTELAAR

HUIFKAR

KIND

DIENSTKNECHT

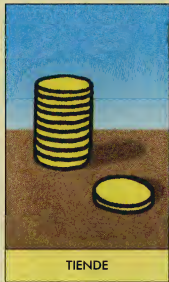
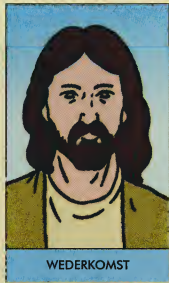
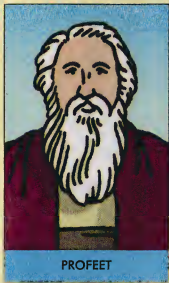

GETUIGEN

Hogepriester
Ouderling
Priester
Leraar
Diaken

PRIESTERSCHAP

Cho Kwang-Jin en Cho Young-Jin

uit Pusan (Korea)

Melvin Leavitt

FOTOGRAFIE: MELVIN LEAVITT

Robots zijn heel machtig en kunnen met grote kracht vechten en veel schade veroorzaken', legt Cho Young-Jin (acht jaar) uit. 'Maar mijn robots worden anders. Mijn robots gaan mensen helpen.'

Young-Jin is dol op tekenen en wil later de kost verdienen met het maken van stripverhalen en tekenfilms van robots. Hij heeft zich pas laten dopen en heeft besloten dat zijn machtige machines geen geweld en haat zullen verspreiden.

Young-Jin is de oudste zoon in het gezin en dat is een hele verantwoordelijkheid in de cultuur van Korea. Hij helpt zijn broertjes en zusjes gewillig en is gehoorzaam. Toen zijn vader, Boong-Jae, hem vroeg om meer eerbied in de avondmaalsdienst te betonen door een verslagje van elke toespraak te maken, deed hij dat gehoorzaam.

Kwang-Jin is de tweelingbroer van Young-Jin. Hij werd een paar minuten later geboren. Hij is een vrolijke, zorgeloze vent die graag lacht en veel vrienden heeft. Kwang-Jin hoopt wetenschapper te worden als hij groot is. Hij werkt ook graag met klei en wil dat zijn vader hem taekwondo, een Koreaanse

vechtsport, leert. Hij heeft een mooie zangstem en zingt graag jeugdwerkliedjes.

De tweeling heeft drie broertjes en twee zusjes. Kyu-Jin, een mooi meisje van zeven, is heel intelligent en kan goed leren. Ze houdt van zingen en zorgt graag voor haar jongere broertjes en zusje.

Jong-Jin (vijf jaar) is een heel zachte jongen die zijn broers en zussen vaak telt om te checken of er niet een ontbreekt.

Wi-Jin (drie jaar) is een energieke jongen die precies weet wat hij wil; vooral als het gaat om het heerlijke eten dat zijn moeder (Hwasoon) zo lekker klaarmaakt. Wi-Jin vindt het leuk om kleine cadeautjes voor zijn ouders te maken.

Du-Jin (2 jaar) is een lief kind dat dol is op zijn vader.

Sol-Jin (7 maanden) rijdt graag paardje op papa's knie en houdt erg van knuffelen.

De tweeling houdt van honkbal, voetbal, computerspulletjes, lezen en af en toe wat televisie. Soms gaat het hele gezin samen op de vloer van de woonkamer zitten om een spel te spelen dat ze erg leuk vinden: *yut no ri*. De spelers gooien om de beurt vier stokjes op een mat. De manier waarop de stokjes terechtkomen, bepaalt hoe de pionnen op het spelbord verplaatst worden.

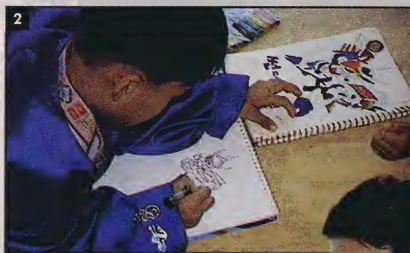
Young-Jin en Kwang-Jin gaan zes dagen per week naar school. En iedere dag na school gaan ze nog naar een computerles. Ook krijgen ze samen pianoles.

Als je bij een Koreaans huis naar binnengaat, doe je je schoenen uit en laat die bij de deur staan. Het is de taak van Kwang-Jin om die schoenen netjes neer te zetten. Hij moet ook het speelgoed van de kinderen op z'n plek zetten. Young-Jin moet helpen met het schoonhouden van de woonkamer en ordent de videobanden. Alle kinderen maken hun eigen kamer schoon zodra ze daar groot genoeg voor zijn.

1. Young-Jin en Kwang-Jin maken deel uit van een hecht liefdevol gezin.

2. Young-Jin tekent een aardige, behulpzame robot.

3. Broeder Cho leert Young-Jin en Kwang-Jin taekwondo.

4. *Yut no ri* is een van hun lievelingsspelletjes.

Het gezinsgebed 's ochtends en 's avonds, schriftstudie in de ochtend, gezinsavond en persoonlijk gebed zijn gewone onderdelen van het leven van de familie Cho. Tijdens een gezinsavondles over de wijze en de dwaze maagden hebben de huisgenoten olielampjes gemaakt. Die hebben ze in hun kamer aan de muur gehangen om ze eraan te herinneren dat ze voorbereid moeten zijn.

Broeder en zuster Cho hebben allebei een voltijdzending vervuld en hun kinderen willen hun voorbeeld graag volgen. Ze oefenen nu al. Zowel Young-Jin als Kwang-Jin hebben een vriendje mee naar de kerk genomen.

De kinderen geloven in bidden. Ze hebben gemerkt dat het werkt. Eens hebben ze, voordat ze een uitstapje maakten, om bescherming gebeden. Op die dag raakten ze bij een klein ongeluk betrokken maar niemand raakte gewond. Ze voelden dat onze hemelse Vader ze had beschermd.

Koreaanse gezinnen zijn heel hecht en de meeste feestdagen vieren ze als gezin. Een daarvan is een speciale kinderdag. Een andere feestdag die de familie Cho erg leuk vindt, is nieuwjaarsdag van het maanjaar. Verder vieren ze graag ch'usok, een dankfeest aan het begin van de oogsttijd. Het wordt gevierd met heerlijke traditioneel eten.

De familie Cho woont dichtbij de Japanse zee in Pusan, de tweede grootste stad van Korea. Er is een legende over Pusan die inhoudt dat er eens grote groene heuvels waren en een grote stad die allebei op dezelfde prachtige plek bij de zee wilden wonen. Uiteindelijk besloten ze die te delen!

Soms trekt de familie Cho over de heuvels, naar een van de stranden van Pusan om honkbal te spelen, in de getijdenpoeltjes rond te kijken en zandkastelen te bouwen. Na afloop gaan ze dan wel eens naar een fastfoodrestaurant om ongebruikelijk voedsel zoals pizza, kip of hamburgers te eten.

De kinderen in huize Cho kunnen plezier hebben en zichzelf zijn bij hun groei tot de man of vrouw die ze hopen te worden. Ze worden met oprechte liefde en door de tedere leringen van de Heiland begeleid. Bij hun thuis kun je je laten inspireren tot het maken van de aardigste robot van de wereld. □

VEILIGHEID DOOR RAAD OP TE VOLGEN

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen

Toen in de herfst van 1838 de spanning steeg in het noorden van Missouri, riep de profeet Joseph Smith alle heiligen op om ter wille van hun veiligheid naar Far West te komen. Velen van hen woonden op achterafgelegen boerderijen of in kleine verspreide dorpjes. Hij gaf dat advies ook aan Jacob Haun, stichter van een dorpje genaamd Haun's Mill. In een verslag uit die tijd staat: 'Broeder Joseph had broeder Haun, eigenaar van de molen, de opdracht gegeven om de broeders daar door te geven dat ze weg moesten gaan en naar Far West komen, maar

meneer Haun heeft die boodschap niet doorgegeven.' (Philo Dibble, 'Early Scenes in Church History', uit *Four Faith Promoting Classics*, [1968], blz. 90.)

Later schreef de profeet Joseph: 'Tot op die dag had God mij de wijsheid gegeven om de mensen die naar raad luisterden te beschermen. Niemand die naar mijn raad [had geluisterd], was ooit omgekomen.' (*History of the Church*, deel. 5, blz. 137.) Vervolgens beschreef de profeet de treurige waarheid dat onschuldige mensen veilig hadden kunnen zijn voor de aanval door de bende bij Haun's Mill als ze zijn raad hadden ontvangen en opgevolgd.

Iedere keer dat ik in mijn leven koos om het opvolgen van geïnspireerde raad uit te stellen of bepaalde dat ik een uitzondering was, kwam ik erachter dat ik mijzelf in gevaar had gebracht.

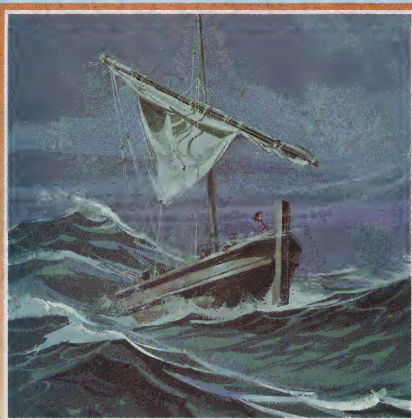
Iedere keer dat ik luisterde naar de raad van profeten, daarvan een bevestiging in mijn gebed ontving en hem opvolgde, merkte ik dat ik me op

het pad naar veiligheid bevond. Onderweg ontdekte ik dan dat de weg voor mij voorbereid was en dat de ruwe plaatsen effen waren gemaakt. God leidde mij naar een veilige plek langs een pad dat Hij met liefdevolle zorg had voorbereid. □

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene conferentie in april 1997.

JEZUS LOOPT OP HET WATER

ILLUSTRATOR: PAUL WANN

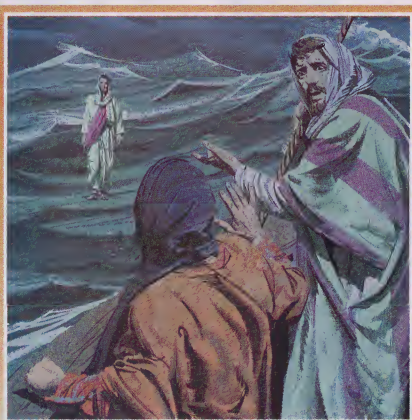
Eens toen Jezus een berg opging om te bidden, voeren zijn discipelen met een boot het meer van Galilea op. Terwijl ze op het meer waren, begon de wind hard te waaien en er ontstonden hoge golven.

Matteüs 14:22-24

Laat die avond kwam Jezus terug bij het meer. Vervolgens liep Hij over het water naar de boot toe.

Matteüs 14:25

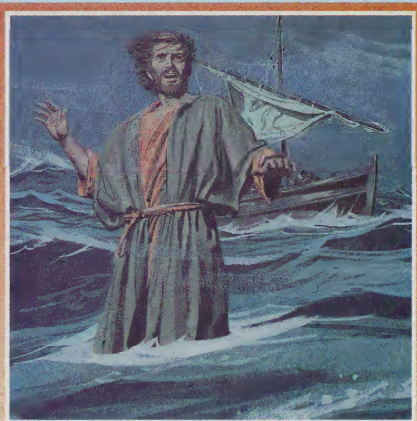
De discipelen zagen Hem over het water lopen en werden bang. Ze dachten dat Hij een spook was. Maar Hij riep hen toe: 'Ik ben het, weest niet bevreesd.'

Matteüs 14:26-27

Toen wilde Petrus ook op het water lopen. Jezus zei tegen Petrus dat hij naar Hem toe kon komen, dus klom Petrus uit de boot en begon over het water naar de Heiland toe te lopen.

Matteüs 14:28-29

Maar omdat de wind zo hard woei en de golven zo hoog waren, werd Petrus bang. Hij begon in het water te zakken en schreeuwde 'Red Mij!' naar Jezus.

Matteüs 14:30

Direct nam Jezus hem bij de hand. Hij vroeg aan Petrus waarom hij bang was en waarom hij niet meer geloof had.

Matteüs 14:31

Toen Jezus en Petrus bij de boot aankwamen, zakte de storm. Toen aanbaden alle discipelen de Heiland. Ze wisten dat Hij de Zoon van God was.

Matteüs 14: 32-33

VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT

HET LEVENSBROOD

De dag nadat vijfduizend mensen met vijf broden en twee visjes waren gevoed, probeerden de mensen Jezus weer te vinden. Ze gingen in boten en volgden Hem naar Kafarnaüm.

Johannes 6:22, 24

Jezus wist dat ze alleen maar gekomen waren omdat ze weer eten van Hem wilden krijgen.

Johannes 6:26

Dus leerde Hij hun dat brood hen maar voor korte tijd in leven kon houden, maar dat er een ander soort brood was waarnaar zij moesten verlangen — het brood van eeuwig leven. Hij zei dat Hij dat brood was.

Johannes 6:27, 30–35

Jezus legde uit dat Hij zijn leven voor hen zou opofferen. Als ze Hem zouden volgen en in Hem — het levensbrood — zouden geloven, zouden ze het eeuwige leven verkrijgen.

Johannes 6:47–51

De profeet zal het ons zeggen

Diane S. Nichols

'Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7).

Denk eens aan mensen van wie je heel veel houdt. Zou je willen dat zij het weten als er iets heerlijks gaat gebeuren? Zou je ze waar-schuwen voor iets wat hen in gevaar zou brengen?

Onze Vader in de hemel houdt heel veel van ons. Hij wil dat wij weten hoe we gelukkig kunnen zijn en eens weer bij Hem terug kunnen keren. Daarom roept Hij profeten om hier op aarde in zijn plaats spreken.

In de Schriften kunnen we lezen over profeten die de mensen zeiden wat de Heer vond dat ze moesten laten weten en wat ze moesten doen. Sommigen luisterden, gehoorzaamden en werden gezegend. Anderen niet; zij werden niet zo gelukkig.

Noach, een profeet uit het Oude Testament, waarschuwde de mensen dat ze zich moesten bekeren. Alleen zijn eigen familieleden luisterden en gehoorzaamden. Daarom zaten zij veilig in de ark toen de zondvloed kwam.

Jozef, die door zijn broers verkocht was en in Egypte terecht kwam, zei tegen de farao dat hij voor zeven jaar voedsel op moest slaan omdat er een hongersnood zou komen. De farao luisterde en daarom had het volk in Egypte te eten.

Abinadi, een profeet uit het Boek van Mormon, waarschuwde de slechte koning Noach en zijn volk dat ze zich moesten bekeren. Alma luisterde en gehoorzaamde. Hij predikte het evangelie ook aan andere mensen. Zij werden veel gelukkiger doordat ze de profeet volgden. Zij die niet geluisterd hadden, werden vernietigd of gevangengenomen.

Onze hemelse Vader heeft ons nu president Gordon B. Hinckley gestuurd om ons te onderwijzen en te leiden. Wij mogen zelf kiezen of we naar zijn woorden luisteren of niet, of we willen doen wat hij ons aanraadt. Als wij het wel doen, worden we gelukkiger en veiliger, en zullen we eens weer bij onze Vader in de hemel kunnen wonen.

Instructies

Plak bladzijde 13 op stevig papier. Knip de figuurtjes uit. Gebruik de figuurtjes om tijdens de gezinsavond het verhaal te presenteren van Noach — hoe hij de mensen tot bekering riep, de ark bouwde en zijn familieleden en de dieren in de ark bij elkaar bracht. Leg uit dat Noachs familie veilig was omdat ze de raad van de profeet opvolgden. (Zie Genesis 6:9-7:10; 7:17-8:22; Mozes 8:18, 23-24.)

Ideeën voor de participatieperiode

1. Kies enkele verhalen uit de Schriften waarin een profeet profeteert of de mensen volgens Gods wil leidt. Verdeel de kinderen in groepjes.

Plaats een volwassene bij ieder groepje en laat hem of haar een van die verhalen vertellen en de kinderen begeleiden bij het maken van tekeningen die ze kunnen gebruiken als ze het verhaal navertellen.

Voorbeelden van verhalen: Jozef zegt tegen de farao dat hij graan moet laten opslaan (zie Exodus 41); Mozes leidt de kinderen van Israël uit de slavernij (zie Exodus 14); de Lamaniet Samuël profeteert van Jezus Christus (zie Helaman 14; 3 Nephi 1:19-21); Brigham Young leidt de heiligen naar de Salt Lake Valley (zie Leer en Verbonden 136). Laat de groepjes vervolgens hun verhaal vertellen. Zing bij ieder verhaal een liedje of lofzang die past bij het beginsel waarin die profeet onderwees.

2. Stop in een doos voorwerpen of platen van voorwerpen die onder andere van tiendegeld worden betaald. (Bijvoorbeeld: tempels, lofzangenboeken, krijt en bordenvisser, lesboek, kerkgebouw enzovoort.) Lees Maleachi 3:10. Leg uit dat Maleachi de mensen leerde dat ze tiende moesten betalen en dat de Heer dan zegeningen over hen uit zou storten. Vertel het verhaal van president Lorenzo Snow die de mensen leerde dat ze tiende moesten betalen. (Zie Jeugdwerk 5, les 45.) Geef tien kinderen een appel of ander fruit en laat ze die omhoog houden alsof ze een boom of struik zijn. Laat een ander kind het fruit 'plukken'. Vraag hoeveel fruit ze als tiende zouden moeten geven. Leg uit dat tiende meestal met geld wordt betaald, maar dat men in de tijd van de pioniers tiende betaalde van de producten die men verbouwde. Laat een tiendeformuliertje en een tiende-envelop zien. Leg uit dat we het formuliertje invullen, onze tiende met het formuliertje in de envelop doen en die aan de bisschop of gemeentepresident, of een van zijn raadgevers geven. Zij sturen het naar het hoofkantoor van de kerk waar het voor allerlei zaken wordt gebruikt. Laat de kinderen een voorwerp of plaat uit de doos kiezen. Getuig van de zegeningen van tiende betalen. □

'Zegt de juf dat het mag?'

Janine Mickelson, zoals verteld door Sheila Kindred

ILLUSTRATOR: BRAD TEARE

De achttienjarige Annie Smith trok haar sjaal strakker om haar nek en keek achterom naar de spoorbrug waar zij en haar leerlingen net overheen waren gekomen. Het waren leerlingen van haar kleine schooltje met één klas in Porterville (Utah). Het waren kinderen van allerlei leeftijd en grootte; sommigen waren zelfs ouder dan zij. Ze was blij dat de ouderen de jongeren langs het spoor hielpen lopen. Het was een mooie winterdag in 1892, een perfecte dag voor een schooltstapje. Zij en haar leerlingen hadden al een gezellig etentje bij haar thuis en een sledetocht achter de rug.

Annie voelde hoe een handje in haar hand gleed. Ze keek omlaag in het gezicht van haar jongste leerling, kleine Hughie. Zijn ogen waren groot van opwinding.

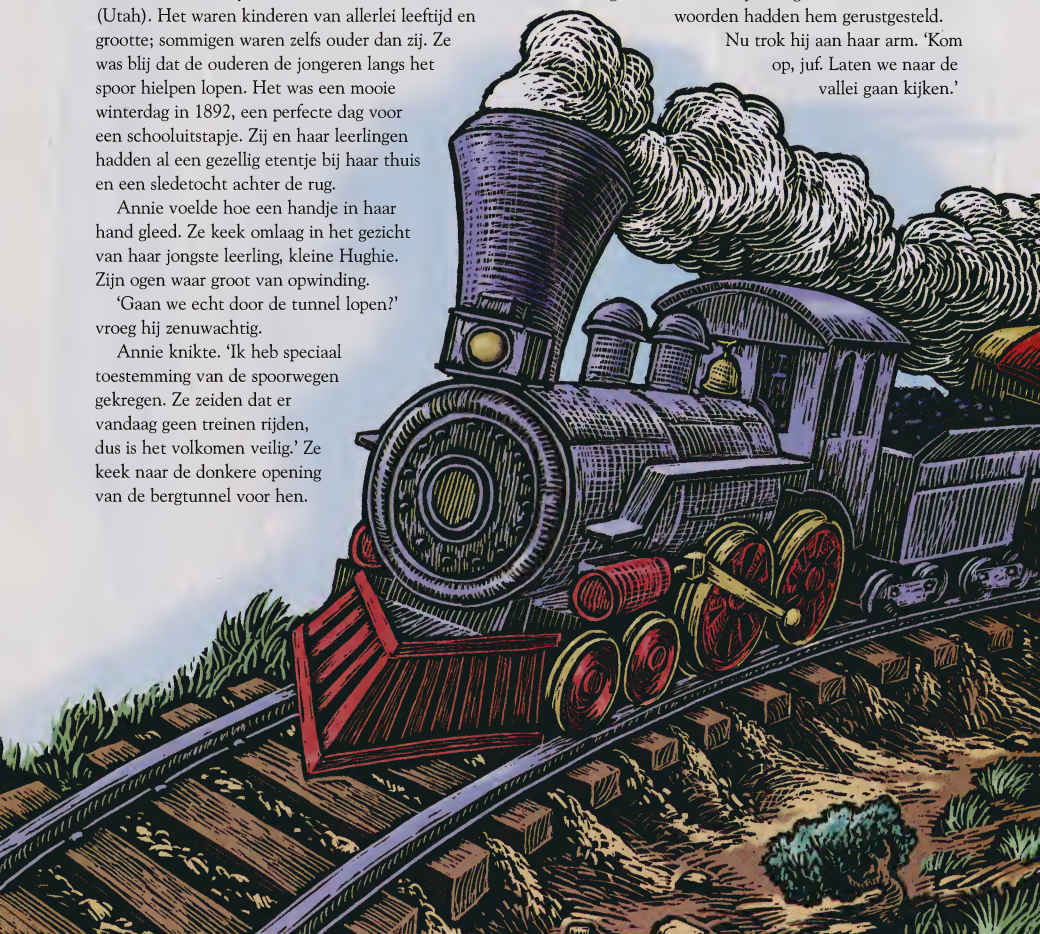
'Gaan we echt door de tunnel lopen?' vroeg hij zenuwachtig.

Annie knikte. 'Ik heb speciaal toestemming van de spoorwegen gekregen. Ze zeiden dat er vandaag geen treinen rijden, dus is het volkomen veilig.' Ze keek naar de donkere opening van de bergtunnel voor hen.

'Het is een lange, donkere tunnel, Hughie, en er zijn daar geen lampen. Maar aan het eind van de tunnel heb je een prachtig uitzicht op de berghelling en de vallei.'

Hughie zuchtte zachtjes en glimlachte. Annie's woorden hadden hem gerustgesteld.

Nu trok hij aan haar arm. 'Kom op, juf. Laten we naar de vallei gaan kijken.'

Al gauw waren ze allemaal in de tunnel. Het duurde even voordat hun ogen na het heldere daglicht aan het donker waren gewend. 'Langzaam aan', zei Annie. Haar stem echode door de tunnel. 'Blijf op de rails en blijf hand in hand lopen zodat je niet valt.'

Eerst liepen de kinderen te lachen en grapjes te maken, maar al gauw werden ze rustig doordat ze zich concentreerden op waar ze hun voeten neerzetten. Hun voeten knarsten op het grind terwijl ze elkaar over de bielsen leidden.

Toen ze in de verte een klein lichtcirkeltje zag, wist Annie dat ze ongeveer halverwege de tunnel waren. 'We zijn er bijna', zei ze tegen haar leerlingen. 'Kijk maar naar het licht.'

Terwijl ze even stilstonden om te kijken, hoorden ze een gerommel achter zich en daarna een geluid dat ze deed verstijven van schrik — de fluit van een trein.

'Juf?' Het was Hughie's stem. 'Hoor je dat?'

'Ssst', zei Annie. Ze stond verstijfd op de

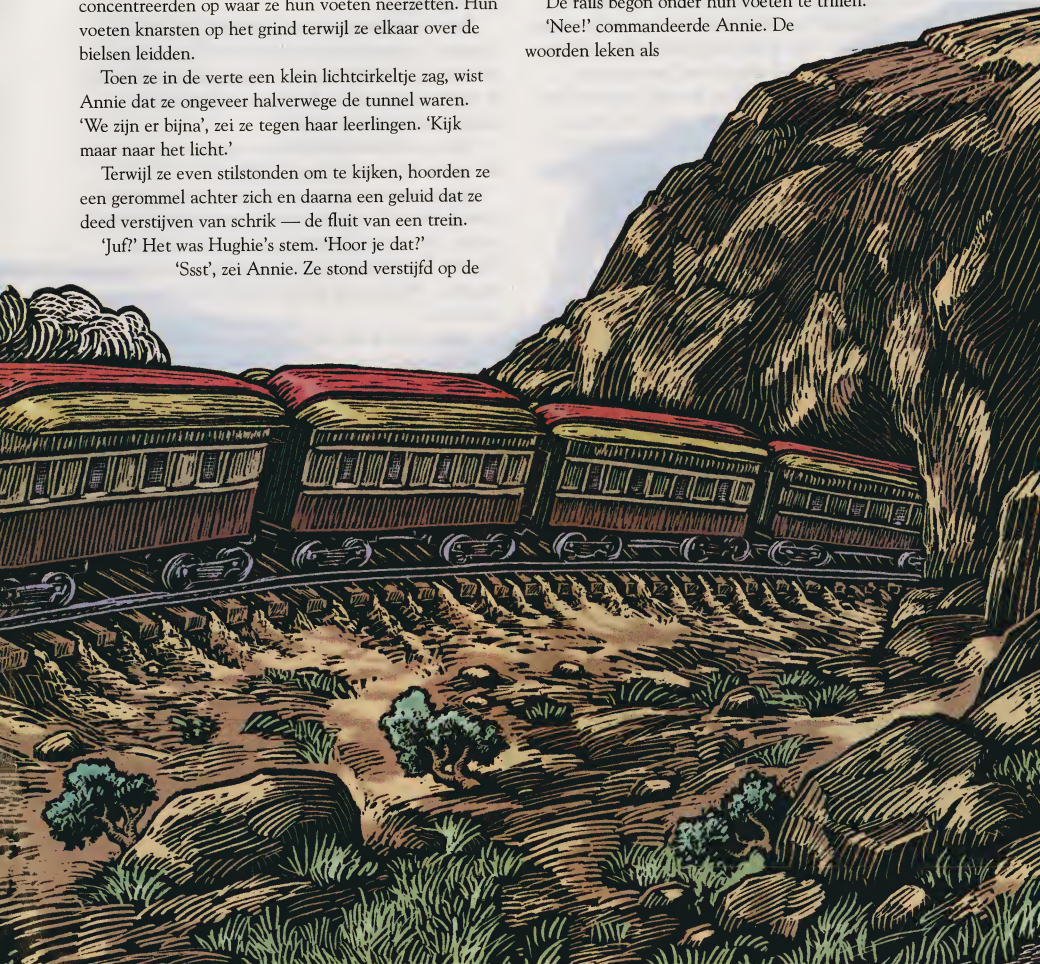
rails. Ze kon haar oren niet geloven. Maar daar klonk de fluit weer, dichterbij dit keer. Er kwam een trein om de berg heen en hij kwam met grote snelheid op de brug af waar zij juist over gekomen waren!

Annie bad stilletjes om hulp. *Alstublieft, hemelse Vader, wat moet ik doen? Zeg me wat ik doen moet.*

'Juf?' vroeg nu een ander kind. 'Moeten we rennen?'

De rails begon onder hun voeten te trillen.

'Nee!' commandeerde Annie. De woorden leken als

vanzelf uit haar mond te rollen. 'Ga onmiddellijk zo dicht mogelijk tegen de muur op de grond liggen. Beweeg niet en kom niet overeind voordat ik het zeg. Nu!'

Het laatste woord moest ze schreeuwen om zich boven het geluid van de naderende trein uit verstaanbaar te maken. Ze trok het dichtstbijzijnde kind naar zich toe en drukte zich samen met hem tegen de muur van de tunnel aan. Toen de trein de tunnel in raasde, gilden veel kinderen van angst. De vonken vlogen van de schoorsteen af en ze stikten bijna in

de rook. Er leek geen einde aan die trein te komen. Annie trilde en deed haar armen nog stijver om het kind heen uit angst dat ze hem zou loslaten in de hete, krachtige wind die de trein in de tunnel veroorzaakte.

Toen de trein eindelijk weg was, hielp ze het kind overeind en haastte zich naar het licht. Ze rende zo hard ze kon, struikelend over stenen, en intussen hielp ze haar leerlingen die ook zo snel mogelijk uit het donker probeerden te komen.

Toen ze allemaal uit de tunnel waren, vroeg een van de oudere kinderen: 'Waar is Hughie?'

Samen met een paar oudere jongens ging Annie de tunnel weer in. Ze was bang voor wat ze daar aan zou treffen. De jongens renden voor haar uit en riepen Hughie. 'Hier is hij', riep een jongen met opluchting in zijn stem. 'Hij ligt nog steeds op zijn buik tegen de muur aan.'

Annie hoorde hoe een andere jongen hem troostte. 'Het is goed, Hughie. De trein is weg. Je mag opstaan.'

Hughie keek ze aan en zei met een dapper, maar bang stemmetje: 'Zegt de juf dat het mag?'

Annie haastte zich naar hem toe en sloeg haar armen om hem heen. 'O Hughie', zei ze met tranen in haar ogen. 'Dankjewel dat je zo gehoorzaam bent. Je hebt het goede gedaan en je bent veilig. Je mag nu opstaan. Dat zegt de juf.'

Hughie kwam overeind, Annie nam hem bij de hand en bracht hem naar het licht. Ze dankte haar Vader in de hemel stilletjes dat Hij had gewaakt over dit jongetje dat zoveel vertrouwen in zijn juf had. Ze hoopte dat ze dat vertrouwen altijd waard zou kunnen zijn.

Annie wist ook dat haar eigen vertrouwen in haar hemelse Vader beloond was. Haar gebed was beantwoord zodat ze de kinderen kon vertellen wat ze moesten doen om veilig te zijn. Ze waren beschermd doordat ze die aanwijzingen onmiddellijk hadden opgevolgd. Door gehoorzaamheid zijn ze veilig. Dat was een les die Hughie, de andere leerlingen en hun juf nooit zouden vergeten. □

omhoog houden als de dirigente hen op de schouder tikt. Laat de kinderen hun zang aanpassen aan het bord dat wordt omhoog gehouden; de zang 'stopt' of 'gaat', of er wordt met 'voor-

rang' (uit volle borst) of kordaat (oplettend) gezongen.

Laat de kinderen hun eigen verkeersbord tekenen en opschrijven hoe ze in de komende week een aan-

wijzing van een profeet gaan opvolgen. Laat ze het verkeersbord mee naar huis nemen en ophangen als geheugensteuntje om de profeet te volgen. □

Bouw Den Haag-tempel vordert gestaag

Vanwege de bouwvakantie valt er deze maand niet veel nieuws te melden over de bouw van de tempel, maar er zijn vorderingen gemaakt en het werk gaat weer door. Zoals we vorige maand reeds meldden, is in juni de doopvont geplaatst. De doopvont is, met de trap waarlangs de dopers en dopelingen erin afdalen, uit één stuk vervaardigd en is dus een behoorlijk gevaarte. Het moest naar binnen worden gehesen voordat het dak op de tempel kwam. Op de bijgaande foto's is te zien hoe dat ging.

Toen de vakantie begon, stonden de buitenmuren van de tempel er en zat het dak erop. Ook het geraamte van de toren was al te zien. Rond de tijd dat dit artikel verschijnt, zou de tempel aan de buitenkant grotendeels klaar moeten zijn, en moeten er hoofdzakelijk nog werkzaamheden binnen worden verricht.

Pas over enkele maanden is te voorzien wanneer de bouw geheel gereed zal zijn; volgens de planning op het ogenblik is dat tegen het einde

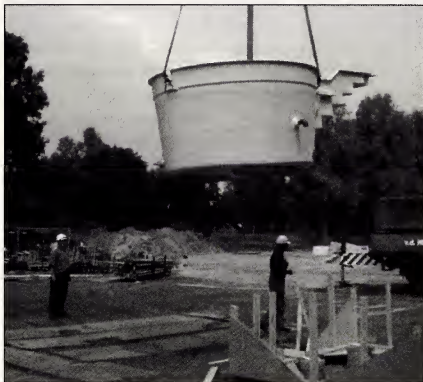
van april 2002, maar als een en ander meevalt of tegenvalt, zou het enkele weken eerder of later kunnen zijn. Wanneer de bouw en inrichting van de tempel voltooid zijn, zullen er eerst open dagen plaatsvinden; tijdens die periode kan iedereen die belangstelling heeft, de tempel van binnen bekijken. Na de open dagen volgt de inwijding van de tempel, in vier inwijdingsdiensten die op een nader te bepalen datum plaats zullen vinden. Daarna kan de tempel worden

gebruikt voor het doel waarvoor hij wordt gebouwd: de heilbrengende verordeningen voor levenden en overledenen.

Profeten over het doel van de tempel

Brigham Young: 'Wij bouwen tempels omdat er geen huis op het oppervlak van heel de aarde is dat voor Gods naam is opgericht en dat op welke wijze dan ook te vergelijken is met een huis zoals dit, en dat Hij met recht zijn huis kan noemen. (...) Hij verlangt van zijn dienstknechten dat ze Hem een huis bouwen waar Hij naar toe kan komen en waar Hij zijn wil bekend kan maken.

'Wij genieten het voorrecht om een tempel binnen te gaan die voor Gods naam is gebouwd, en de verordeningen van zijn huis te ontvangen, met

De doopvont en de bijbehorende trap zijn aan één stuk gegoten.

In juni is de doopvont geplaatst met behulp van een enorme bouwkraan.

FOTO'S: M.M. SPRINGER

alle sleutels en zegeningen die we nodig hebben voordat we het "leven" [zie Leer en Verbonden 132:22] in kunnen gaan; wij genieten ook het voorrecht om de verordeningen te bedienen voor onze vaders en moeders, onze grootvaders en grootmoeders, voor hen die zonder het evangelie zijn ingeslapen.'

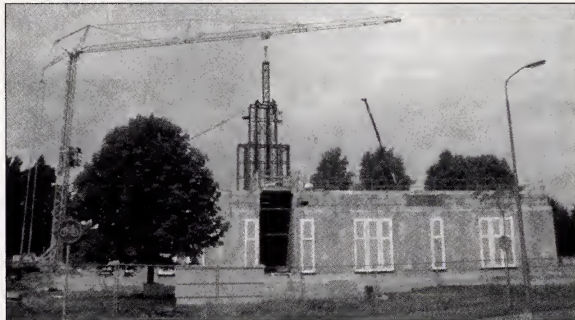
(Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young, blz. 299, 300)

Joseph F. Smith: 'De tempels staan niet open voor het publiek. Zij zijn er voor het verrichten van heilige verordeningen met betrekking tot de verlossing van de levenden en de doden. De voornaamste ceremonies zijn bevestigingen, huwelijken en verzegelingen.

'Niemand kan Gods koninkrijk ingaan zonder door de deur te gaan, en op de manier die Jezus Christus de mensen aangeboden heeft. (...) Niemand die ooit op deze aardbol geleefd heeft en is gestorven, zal de kans ontlopen om het evangelie van Jezus Christus te horen. Als zij het ontvangen en gehoorzamen, zullen de evangelieverordeningen voor en namens hen verricht worden door hun familie of nageslacht in een generatie na hen, zodat aan elke wet en vereiste van het evangelie van Jezus Christus voldaan wordt, en de beloften en vereisten vervuld worden voor de verlossing van zowel de levenden als de doden.'

(Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith; blz. 306, 307)

Gordon B. Hinckley: 'De tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn heilige gebouwen waarin antwoorden worden gegeven op (...) vragen met een eeuwig karakter. Al die tempels zijn ingewijd als huis van de Heer, een heilige, rustige plaats, apart van de wereld. Daar worden waarheden onderricht en verordeningen verricht die kennis geven van eeuwige zaken

Juli 2001: de toren van de Den Haag-tempel in aanbouw.

en de deelnemer motiveren om door het leven te gaan met een begrip van ons goddelijk erfdeel als kind van God en met een bewustzijn van ons potentieel als eeuwig wezen. Die gebouwen (...) zijn uniek in doel en functie en staan daarin tussen alle andere godsdienstige gebouwen alleen.

'Veel van het werk dat in de tempel gedaan wordt, heeft betrekking op het gezin. Voor een goed begrip van dat werk is het noodzakelijk te erkennen dat wij, net zoals wij al bestonden als kind van God voordat wij in deze wereld geboren werden, ook na de dood zullen voortleven; en dat de dierbare, bevredigende banden in dit leven, waarvan de fijnste en meest betekenisvolle in het gezin te vinden zijn, in de toekomstige wereld kunnen voortduren.

[De tempels] zijn huizen van onderricht. Het zijn huizen van verbonden en beloften. In die huizen knielen wij aan het altaar voor God, onze Schepper, en krijgen wij de belofte van zijn eeuwige zegeningen. In de gewijdeheid van die heiligdommen staan wij in nauw contact met Hem en denken aan zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser, de Heer Jezus Christus, die als plaatsvervanger voor ons allen het zoenoffer heeft gebracht. Hier zetten wij onze zelfzucht opzij en helpen anderen die zichzelf niet kunnen hel-

pen. Hier worden wij door de macht van het ware priesterschap van God samen verbonden in de heiligste van alle menselijke relaties _ als man en vrouw, als kind en ouder, als gezin dat verzegeld wordt _ een verzegeling die tijd noch dood kan vernietigen.'

(Tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, blz. 14, 17, 18-19)

Howard W. Hunter: 'Al onze inspanningen voor de verkondiging van het evangelie, de vervolmaking van de heiligen en de verlossing van de doden leiden naar de tempel. De reden daarvoor is dat de tempelverordeningen absoluut essentieel zijn; zonder die verordeningen kunnen we niet in Gods tegenwoordigheid terugkeren. (...) Het diepste verlangen van mijn hart is dat ieder lid van de kerk het waardig is naar de tempel te gaan.

Ik hoop dat ieder volwassen lid die zegen waardig is en een geldige tempelaanbeveling heeft. (...) Laten we de tempel bezoeken en liefhebben. Laten wij ons naar de tempel haasten, zo vaak als tijd, middelen en omstandigheden dat toelaten.' □

(Tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, blz. 30)

Nieuwe impuls voor zendingswerk vanaf historische plaats

Om de leden in de ring Apeldoorn nieuwe impulsen voor het zendingswerk te geven, heeft het presidium van de ringzending een proclamatie over het zendingswerk uitgegeven en de units gevraagd elke maand een doopdienst te plannen en voor te bereiden. Het presidium van de ringzending verklaart 'dat ieder lid van de kerk geroepen is om in zijn omgeving het evangelie van Jezus Christus uit te dragen; dat het veld alreeds wit is om te oogsten en dat er een grote oogst in het verschiet ligt; dat eenieder gevraagd wordt om gehoor te geven aan de oproep van de Heer om zijn oogst binnen te halen.'

Onder verwijzing naar afdeling 4 van de Leer en Verbonden wordt erop gewezen dat het gaat om het *verlangen* om de Heer te dienen; de Heer vraagt niet het onmogelijke, maar Hij vraagt ons wel doen wat we *kunnen* doen. 'De Heer heeft reeds voor de oogst gezorgd. U dient slechts bereid te zijn om de oogst binnen te halen. (...) De Heer [zall] ons zegenen als wij samen met de voltijdzendingen de handen ineen slaan om zijn oogst binnen te halen.'

Het presidium van de ringzending, bestaande uit Max van der Put, Willem Mooij en Jan Peters, heeft op 9 juni een bijeenkomst belegd bij het monument voor de eerste dopelingen in Nederland, bij Broeksterwoude (Friesland). Hier werd de proclamatie voorgelezen aan de bisschoppen, gemeentepresidenten en de zendingsleiders van de wijken en gemeenten, die daar met het ringpresidium en het presidium van de ringzending bij elkaar waren gekomen. Bij die gelegen-

heid werd ook herdacht dat 140 jaar geleden de eerste leden in Nederland op die plek zijn gedoopt.

Eerste zendingen

De eerste zendingen die voor langere tijd in Nederland verbleven, waren Anne Wieger van der Woude en Paul August Schettler. Ouderling Van der Woude was in Franeker (Friesland) geboren als zoon van een zee-man. Al jong ging hij met zijn vader mee op de grote vaart. In 1852 kwam hij met zijn gezin in Wales, waar de kerk in die tijd snel groeide. Ze werden getroffen door de boodschap van het evangelie, lieten zich dopen en vertrokken in januari 1853 vanuit Liverpool naar Salt Lake City om zich bij de leden aldaar te voegen. Ouderling Schettler was van Duitse afkomst; hij werd in 1860 gedoopt. In 1861 werden deze broeders door Wil-

Leiders van de ring Apeldoorn kwamen op 9 juni met bisschoppen, gemeentepresidenten en zendingsleiders van wijken en gemeenten bij elkaar bij het monument in Broeksterwoude (Friesland). Op deze plaats zijn in 1861 de drie eerste leden in Nederland gedoopt.

Heel Woodruff, toen apostel, op zending geroepen naar Nederland.

Op 5 augustus 1861 kwamen ze in Rotterdam aan. Anne van der Woude bezocht eerst familieleden in Amsterdam, maar die wilden niets van de 'nieuwe religie' weten. Hij reisde door naar zijn familie in Workum (Friesland). Hij vertelde: 'Ik vond mijn verwanten in goede gezondheid; zij waren verheugd me weer te zien.

Heel vlug bracht ik hen in aanraking met het evangelie, zodat zij (...) de weg voor mij openden om op de avond van de 23^e voor het eerst te prediken in de stad. Er kwam heel veel volk naartoe, en sommige predikanten wilden mij verhinderen te spreken. (...) Op de 28^e had ik een lang gesprek met een predikant die zijn leringen probeerde te bewijzen met de Schriften, en onze leringen als vals voorstelde; maar hij slaagde er niet in. Hij was beschaamd en kon uiteindelijk ging woerd meer zeggen, en verliet de vergadering.'

Eerste bekeerlingen

Vanuit Workum ging Anne van der Woude eerst naar Leeuwarden, maar daar ondervond hij teveel tegenwerking van predikanten. Op 18 september ging hij naar Dokkom om nog meer bloedverwanten te bezoeken. Hij predikte in een boerenschuur vol

mensen, waaronder zijn eerste toekomstige bekeerlingen. Hij schreef: 'De mensen waren erg blij naar mij te kunnen luisteren en vroegen mij de volgende zondag weer te komen prediken, nu in een andere schuur, in de buurt van Broek bij Akkerwoude, waar ook een grote menigte was verzameld. Er zijn hier vele eerlijke mensen die naar waarheid zoeken; maar omwille van de valse geruchten over het mormonisme is het moeilijk veel vooruitgang te boeken.'

Bij zijn familie vond hij echter nog steeds een luisterend oor, en op 1 oktober 1861 kon Anne van der Woude in zijn dagboek noteren dat hij drie personen had gedoopt: Gerrit van der Woude, diens vrouw Bedina van der Woude-Potgieter en Lijsbet Wolters-Monsma. Ze werden gedoopt in het zogenaamde kwabbesgat bij Broek (Gem. Akkerwoude), een poel in een stuk weiland. Tegenwoordig stroomt er een riviertje, de Meintsfeart; die straat ernaast heet Schwarzenberglaan en het dorp heet nu Broeksterwoude.

Op 10 mei 1862 werden in Amsterdam veertien bekeerlingen gedoopt, voldoende om de eerste gemeente van de kerk in Nederland te organiseren. Toen Anne van der Woude in 1863 terugkeerde naar Amerika, vergezeld van twee emigranten, telde de kerk in Nederland 33 leden.

In 1936 heeft ouderling T. Edgar Lyon, de toenmalige zendingspresidi-

dent in Nederland, een monument opgericht bij de plaats waar 75 jaar eerder voor het eerst mensen in dit land zijn gedoopt als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De bijeenkomst met het presidium van de ringzending van de ring Apeldoorn was niet de enige viering op deze plaats: ook de gemeente Leeuwarden heeft een herdenking georganiseerd, waarvan we in een volgende aflevering van 'Kerknieuws' verslag hopen te doen.

De doop: 'een groot feest'

Het presidium van de ringzending noemt een doopdienst van een van de kinderen van de Heer 'een van de grootste feesten'. De broeders wijzen erop dat alle mensen even belangrijk zijn in de ogen van de Heer, dat alle mensen zoons en dochters van onze hemelse Vader zijn en de mogelijkheid hebben om bij Hem terug te keren, en dat zijn vreugde zeer groot is als een van zijn zoons of dochters tot bekering komt en het doopverbond sluit. Ook herinneren ze ons eraan dat leden van de kerk de verantwoordelijkheid hebben om anderen deelgenoot te maken van het evangelie. 'De Heer [zal] ons zegenen als wij, samen met de voltijdzendingen, de handen ineenslaan om zijn oogst binnen te halen.' □

*Met dank aan Jan Weening,
zendingsleider van de wijk Groningen*

Vaders en zoons trotseren weer en wind

Het vader-en-zoon-weekend van de ring Antwerpen was dit jaar op vrijdag 27 en zaterdag 28 april. Het vond plaats op Brunchaut, een terrein midden in de natuur, dat in bezit is van de ring.

Ondanks het slechte weer kwamen er heel vaders met hun zonen. Al snel ontstond er een ware

vriendschapsband onder de aansenzigen. Vanwege de regen moesten we ons programma aanpassen.

De geplande activiteit voor vrijdagavond viel letterlijk en figuurlijk in het water, maar we wisten ons toch nog tot elf uur 's avonds bezig te houden.

Zaterdag zag het weer er beter uit. De vaders en zonen werden in groep-

jes verdeeld van 3 tot 4 personen; ieder groepje moest proberen om een eigen kampvuurtje aan te maken. Dat was niet gemakkelijk, omdat er niet veel droog hout te vinden was wegens de hevige regenval van de voorbije nacht. Bovendien mocht er geen gebruik gemaakt worden van papier, lampolie of een gasbrander. Een doosje lucifers was het enige hulpmiddel. Maar een vuur kwam er!

Niet lang daarna begon het weer hevig te regenen, zodat we het kamp vroeger in de middag afronden dan gepland. Nieuwe ervaringen rijker gingen we weer naar huis. □

Jürgen Lepinoy
(wijk Antwerpen 2)

Vaders en zoons uit de ring Antwerpen, blij dat ze erin zijn geslaagd om een kampvuurtje te maken.

Het landelijk volleybaltoernooi 2001

Zaterdag 21 april trokken ruim 350 volleyballers en supporters naar de Martinihal in Groningen om uit te maken wie de bal het beste over het net kreeg. Natuurlijk kwamen ook de liefhebbers aan bod, zodat er voor elk wat wils was. Er deden 30 herenteams, 15 damesteams en 10 juniorenteams aan dit evenement mee.

Broeder De Jonge, die het volleybaltoernooi altijd had georganiseerd, was juist met zijn vrouw op zending in Duitsland. Andere leden van de familie De Jonge hadden de leiding op deskundige wijze overgenomen. Het weerzien van 'oude' bekenden was voor velen het hoogtepunt van het toernooi.

Toch moesten er ook winnaars komen. Dat werd uiteindelijk bij de heren een team met een interessant mengsel van Nederlandse en Duitse broeders, dat onder de naam 'Leer' was ingeschreven.

Het andere team in de finale was (zoals eerder!) dat uit Rotterdam. Het team Leer ging met de meeste punten strijken: 15-8.

Bij de dames won het team van Zoetermeer overtuigend met 15-5 van IJmond. De junioren van Assen

wonnen dit jaar voor de derde keer op rij, deze keer van het juniorenteam van IJmond.

De stand was hier 15-8 voor de Assenaren. Volgend jaar is het toernooi op 20 april gepland. Er is dus nog tijd om te oefenen! □

Jan Weening

Bij het volleybaltoernooi te Groningen waren de herenteams met 30 stuks vervuit in de meerderheid. Het winnende herenteam 'Leer' had een bijzondere samenstelling.

Aankondiging: concert in Almelo op 13 november

Het vocaal ensemble Con Amore, dat op het ogenblik voor het grootste deel uit leden uit de ringen Apeldoorn, Antwerpen en Rotterdam bestaat, verzorgt op dinsdag 13 november een concert in Almelo. Hierbij wordt samengewerkt met leden van het Orkest van het Oosten, dat de laatste jaren grote bekendheid heeft verkregen door concerten en tv-programma's met de violist-dirigent Jaap van Zweden.

Opmerkelijk is dat dit concert niet vanuit de kerk is georganiseerd en dat, naar verwachting, bijna alle bezoekers niet-leden zullen zijn. Op het programma staan klassieke koorwerken, delen uit de cantate *Come unto Christ* van Sally DeFord en delen uit musicals, met name *Fiddler on the Roof*, waarbij de Russische violist Boris Tsoukerman de vioolsolo zal spelen. Het concert vindt op dinsdag 13 november om 19.30 uur plaats in de aula van het Van Rhijn-college, Bornerbroeksestraat 365 te Almelo.

President Hinckley moedigt verdraagzaamheid aan

Ter gelegenheid van de jaarlijkse herdenking van de mormoonse pioniers gaf het Tabernakelkoor op zondag 22 juli een

concert in het Conferentiecentrum van de kerk. President Gordon B. Hinckley zei tijdens een toespraak dat we steeds meer te maken krijgen met mensen die een heel andere achtergrond en een ander geloof hebben. We moeten hen welkom heten en vrienden voor ze zijn, 'we zijn allemaal zoons en dochters van God'.

Hij citeerde Brigham Young, die de pioniers naar de Salt Lake Valley had geleid: 'Het maakt niet uit wat iemand voor geloof heeft, (...) maar van ons zal hij vriendelijkheid en vriendschap ondervinden.'

President Hinckley waarschuwde de heiligen der laatste dagen dat ze zichzelf niet beter dan anderen moeten vinden. 'We moeten grootmoedig, open en vriendelijk zijn. We kunnen ons geloof behouden. We kunnen onze godsdienst uitoefenen.'

Hij spoorde de leden aan een geest van verdraagzaamheid, vriendschap en liefde ten opzichte van andersdenkenden te tonen.

Onderscheiding voor Conferentiecentrum

Het Conferentiecentrum in Salt Lake City, dat in april 2000 in gebruik is genomen en vorig jaar in oktober door president Hinckley is ingewijd, heeft een

van de 2001 Gold Nugget Awards gewonnen. Deze worden jaarlijks toegekend aan gebouwen met uitzonderlijke architectonische kwaliteiten. De toegekende onderscheiding was één van de twee hoofdprijzen in de categorie gebouwen voor bijzondere doeleinden. In totaal waren 655 nieuwe gebouwen in de VS voor een onderscheiding genomineerd.

Ricks College nu BYU-Idaho

Bijna honderd jaar heeft de in 1888 door de kerk in Rexburg (Idaho) gestichte school bekendgestaan als Ricks College. In 1902 werd hij Ricks Academy genoemd ter nagedachtenis van Thomas Ricks (1818-1901), de stichter van Rexburg. Vorig jaar maakte president Hinckley bekend dat de school zou worden uitgebreid en de naam zou worden gewijzigd.

Dit jaar werd op 10 augustus de naam Brigham Young University-Idaho van kracht. Aan het studieprogramma zijn zowel wetenschappelijke opleidingen als hogere praktijkopleidingen toegevoegd.

De praktijkopleidingen zijn voor vakken die uiteenlopen van computertechnologie tot verpleegkunde en pianopedagogie. Men verwacht dat het aantal studenten zal oplopen tot meer dan 11 000 in 2005. □

'Zware dag' voor seminariecuristen

Op 30 juni kwamen de seminariecuristen van de ring Apeldoorn bij elkaar in Amersfoort, waar hun een zeer afwisselend programma te wachten stond. Allereerst was er de diploma-uitreiking aan de geslaagden: Daniël en Michaël Beute uit Assen, Judith Feith en Wendy van der Put uit Apeldoorn, Raphaël Gout, Joey Hooyenga en Christopher Weening uit Groningen en Geertje Hofstee uit Emmen. Zij hebben getoond 'dat volharding in het goede hun vreugde schenkt', werd er over hen gezegd. Nu ze de seminarie-opleiding na vier jaar met succes hebben afgesloten, 'hebben zij de basis gelegd voor een rijk leven in dienst van onze Heer, Jezus Christus'. Bij de diploma-uitreiking werden toespraken gegeven door broeder Howard

Marshall, hogeraadslid van de ring Apeldoorn, en broeder Hans Noot van het seminarie.

Na deze lichte geestelijke inspanning wachtte de deelnemers nog zware lichamelijke inspanning op de stormbaan van de Prins Bernhard-kazerne in Amersfoort. Onder de deskundige leiding van de sportinstructeur van de kazerne werd de baan 'genomen'. □

Christopher Weening, Raphaël Gout, Judith Feith, Geertje Hofstee en Wendy van der Put na de uitreiking van de seminariediploma's.

De gezamenlijke deelnemers bij de Prins Bernhard-kazerne in Amersfoort.

Twee 'slachtoffers' op de stormbaan van de Prins Bernhard-kazerne.

In het zendingsveld

■ ALBANIË

Marten en Pietje Mulder
Liahona Fondacioni
Shqipëria Tirana Mission
P.O. Box 2984
Rruga Myslym Shyri Nr. 99
Tirana, Albanië

■ CANADA

Vincent Noot
Canada Vancouver Mission
8440 Williams Rd
Richmond, B.C.
V6Y 2X4, Canada

■ DUITSLAND

Åsbjørn van der Vliet
Deutschland-Mission München
Lommelstrasse 7
D-81479 München

Jarl Rijken
Deutschland-Mission Hamburg
Rugenbarq 7a, D-22549 Hamburg

Dikkie Kniest
Frankfurt-tempel
Talstrasse 10
D-61381 Friedrichsdorf

■ ENGELAND

Daniël Vels
Benjamin Kempenaers
England Manchester Mission
Trafalgar House
110 Manchester Road
Altrincham, Cheshire
WA14 1NU, Engeland

Hellen van Oudheusden
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury-on-Trym, Bristol
BS9 3BH, Engeland

■ FRANKRIJK

Alexander Neophytou
Mission française
de Marseille
48, avenue Robert Schumann
F-13090 Aix-en-Provence

■ SCHOTLAND

Tirza Reijnders
Frederik Elzinga
Scotland Edinburgh Mission
51 Spylaw Road
Edinburgh EH10 5BP,
Schotland

■ VERENIGDE STATEN

Ruben van Impelen
Vincent Feith
Utah Salt Lake City
Mission
2102 South 1300 East
Suite 102, Salt Lake City,
Utah 84106, USA

Misha van Eeden
Historic Temple Square Mission
P.O. Box 112110
Salt Lake City
Utah 84147-2110, USA

Lydia de Jong
Ezra Niessink
Utah Ogden Mission
2133 Washington Blvd
Ogden, Utah 84401, USA

Garrett Mackay
Spanish Speaking
Pocatello Idaho Mission
1070 Hilline Road
Suite 320
Pocatello, Idaho 83201
USA

■ WEST-INDIË

Azad Nazir
Efrain Rosema
West-Indische Zending
Koosstraat 6, Paramaribo
Suriname

Robert Broekman
Russell Demeyere
West Indies Mission
P.O. Bag 543
Valsayn, Trinidad
West Indies

Nieuwe zendeling

Naam:
Misha van Eeden

Unit:
Zoetermeer
(ring Den Haag)

Aanvang zending:
25 juli 2001

Opleidingsinstituut:
Provo (Utah)

Zendingsgebied:
Temple Square,
Salt Lake City

Ga je op zending?

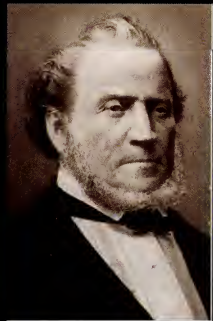
Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingsinstituut, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt ongeveer drie maanden (soms vier) tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

Nieuwsredactie Liahona,
Grovestins 64,
7608 HN Almelo, Nederland

Foto's niet met nietjes of paperclips vastmaken!

GROET AAN JONGEREN

Ouderling Delbert L. Stapley (1896–1978)
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In 1869 maakte president Brigham Young (boven) een begin aan de stichting van de jongevrouwenorganisatie, die in die tijd 'Retrenchment Society' [vereniging voor een ingetogen leven] genoemd werd. De vereniging voor een ingetogen leven begon met president Youngs eigen dochters (onder).

Stel je het tafereel eens voor toen president Brigham Young in 1869 een begin maakte met de stichting van de jongevrouwenorganisatie, die in die tijd 'Retrenchment Society' — vereniging voor een ingetogen leven — genoemd werd. Het stoorde hem dat zijn dochters nogal wereldse interesses en activiteiten hadden. Hij maakte zich zorgen over hun geestelijke en intellectuele ontwikkeling en over de groeiende voorkeur voor materialisme, commercie en mondaniteit onder de jongere kerkliden. Zijn

dochters leken de algemene trend te weerspiegelen die hij had waargenomen onder de jonge vrouwen in Zion, die vooral geïnteresseerd waren in jonge mannen, feestjes, theater, schaatsen, sleerijden, oogstfeesten, picknicks en kleding.

Als president van de kerk en als voormalig gouverneur van het territorium Deseret voelde Brigham Young zich verantwoordelijk voor het morele en sociale welzijn van alle inwoners van het territorium.

De jonge mannen leken niet meteen zo'n groot probleem te vormen, daar velen een goede opleiding volgden, goed op de hoogte raakten van de Schriften en zich voorbereidden op een zending. Anderen werden beziggehouden door hun werk in agrarische en industriële bedrijven — en de bouw van huizen, winkels, wegen en de tempel.

Thuis was de hulp van de jonge vrouwen nodig bij verscheidene huishoudelijke taken en zorg voor zieken.

President Young dacht aan zijn eigen dochters, in de wetenschap dat er grotere vrouwelijke deugden nodig waren en dat ze zich moesten

President Young vroeg de jonge mensen om 'ingetogenheid te betrachten in alles dat slecht en waardeloos is, en zich te verbeteren in alles dat goed en mooi is'.

voorbereiden op een rijker, overvloediger leven.

Hij vroeg zuster Eliza R. Snow om zijn hele familie bijeen te laten komen in het Lion House, omdat hij belangrijke zaken aan ze voor te leggen had. Het tafereel in de ouderwetse salon was gedenkwaardig. Na het avondgebed stuurde president Young zijn zoons en jongere dochters weg, keek in het rond naar de lieflijke gezichten van zijn oudere dochters, en zei: 'Heel Israël kijkt naar mijn familie en naar het voorbeeld dat mijn (. . .) kinderen geven. Daarom wil ik eerst mijn eigen familie organiseren in een vereniging

voor de bevordering van gewoonten van orde, spaarzaamheid, nijverheid en liefdadigheid; en boven alles wil ik dat ze ingetogenheid betrachten in hun kleding, die te buitensporig is, en (. . .) in jullie taalgebruik, waarin jullie je schuldig hebben gemaakt aan dwaze (. . .) uitspraken en lichtzinnig denken. Betrachting ingetogenheid in alles dat slecht en waardeloos is, en verbeter je in alles dat goed en mooi is.' (Susa Young Gates, *History of the Young Ladies' Mutual Improvement Association* [1911], blz. 8–10.)

Het woord *ingetogenheid* kan deze generatie nogal archaisch en ouderwets in de oren klinken. Volgens het

LINKS: FOTOGRAFIE: RICHARD J. LONNEY; MIDDEN: FOTO: ILLUSTRACIE: PERRY SMELSEN; RECHTSBOVEN: FOTO: ILLUSTRACIE: PERRY SMELSEN; FOTO: ILLUSTRACIE: AMBERLE JACCHIA

woordenboek is *ingetogenheid*: 'zich onthouden van buitensporigheden of uitspattingen', of met andere woorden — beperken, besparen, minderen, bezuinigen.

De laatste zin van de aanhaling krijgt daarmee meer betekenis. 'Betracht ingetogenheid in alles dat slecht en waardeloos is, en verbeter je in alles dat goed en mooi is.'

AANSPOURING TER HARTE GENOMEN

Met gemengde gevoelens namen de dochters van Brigham Young de aansporing die hij hun had gegeven ter harte. Eliza R. Snow tekende zijn woorden op en schreef vervolgens de resoluties om leiding te geven aan de organisatie. Zij wist dat hij als profeet van God de vereniging door goddelijke inspiratie georganiseerd had, niet alleen voor zijn eigen familie, maar voor het welzijn van alle jongedames in de kerk.

Ze kregen al gauw de geest ervan te pakken en begonnen zich in te zetten om 'het navolgen waard' te worden. Voordat er een jaar voorbij was gegaan, hielden jongedames in de hele vallei bijeenkomsten in zitkamers, scholen en kerken.

VERENIGING VOOR JONGEMANNEN

Toen Brigham Young zag dat de vereniging voor een ingetogen leven de mormoonse gemeenschap tot zegen was, dacht hij aan het algemene welzijn van de jongemannen van de kerk, vooral in de wintermaanden, als ze meer tijd hadden. In

die tijd was de sociale structuur erg eenvoudig. Er was weinig aanbod op het gebied van sport of commercieel amusement, en hij vond dat de jongemannen ook een programma moesten hebben waar ze bij betrokken konden worden. Junius F. Wells kreeg opdracht om verenigingen onder de jongemannen op te richten voor hun onderlinge ontwikkeling. Dat leidde tot de oprichting van de Young Men's Mutual Improvement Association [onderlinge ontwikkelingsvereniging voor jongemannen]. De Retrenchment Society werd later Young Ladies' Mutual Improvement Association [onderlinge ontwikkelingsvereniging voor jongevrouwen].

Brigham Young legde uit: 'Onze godsdienst is er een van verbetering; hij is niet beperkt, maar is erop berekend om het verstand van de mensenkinderen te verruimen en hen tot een staat van intelligentie te brengen die ons bestaan tot eer strekken.' (*Deseret News*, 15 juni 1864, blz. 294.) □

Aangepast overgenomen uit een toespraak, gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1969.

President Brigham Young legde uit: 'Onze godsdienst is er een van verbetering; hij is (. . .) erop berekend het verstand van de mensenkinderen te verruimen en hen tot een staat van intelligentie te brengen die ons bestaan tot eer strekken.'

JUNIOR-

Ik wilde een goede huisonderwijzer zijn, maar mijn collega, nou ja. . .

John L. Haueter

Wat voor invloed kan iemand van veertien jaar nou op het huisonderwijs hebben? Ik was nog maar een jongen. Wie was ik om een ouderling te zeggen hoe hij zijn huisonderwijs moest doen? En hij was niet alleen ouderling, maar ik had hem nog nooit ontmoet of zelfs maar gezien in de kerk. Het enige wat ik van hem wist, was zijn naam en dat hij atleet was geweest.

Drie maanden eerder was ik geroepen als zijn junior-huisonderwijscollega, en ik had nog steeds niemand bezocht. En het feit dat mijn twee beste vrienden al actieve huisonderwijzers waren, hielp ook niet. De een was toegewezen aan zijn vader en de ander aan een lid van het quorumpresidium ouderlingen. Mijn eigen vader was lid van de bisschop en had op dat moment geen huisonderwijstaken. Wat kon een collega van veertien doen?

Mijn schuldgevoelens moesten wel aan broeder Jensen te wijten zijn, concludeerde ik. Hij was de adviseur van mijn diakenenquorum geweest en had ons geleerd hoe belangrijk huisonderwijs is. Hij had ook uitgelegd dat we als leraar in de Aäronische priesterschap de plicht hadden om een getrouwe huisonderwijzer te zijn. Hij had ons gewaarschuwd dat we een senior-collega misschien wel moesten herinneren en aanmoedigen om op huisonderwijs te gaan.

Nou, besloot ik, de keus was duidelijk. Ik kon wachten tot mijn senior-collega belde en intussen mijn best doen om me niet schuldig te voelen, of ik kon naar zijn huis

gaan, mezelf voorstellen en een afspraak maken om op huisonderwijs te gaan.

Aan de ene kant was hij de senior-collega. Hij behoorde het voortouw te nemen. Was het niet te aanmatigend om zelf contact met hem op te nemen? Misschien beledigde ik hem daar wel mee. *Misschien is het beter om te wachten*, dacht ik. Maar toen dacht ik weer aan wat broeder Jensen gezegd had.

'Als je senior-collega geen contact met je opneemt,' had hij gezegd, 'dan neem je zelf contact met hem op en zegt dat je klaar bent om op huisonderwijs te gaan.' Hij legde uit dat als de senior-collega dan nog steeds niet op huisonderwijs wilde gaan, de verantwoordelijkheid op zijn schouders rustte. Totdat ik zelf moeite deed, deelde ik dus in de mislukking.

Uiteindelijk nam ik me vast voor om mijn collega op te zoeken en me voor te stellen.

Die zondag begon ik in de kerk steeds zenuwachtiger te worden. Wat zou mijn collega er van denken? Zou hij lachen? Misschien zou hij boos worden en me wegsturen. Ik had niet het gevoel dat ik het kon, maar ik had beloofd om door te zetten en een poging te doen. Als hij daar negatief op reageerde, dan had ik in elk geval mijn deel gedaan.

Toen ik zijn huis naderde, dwong ik mezelf om de inrit op te lopen, en deed ik een eenvoudig schietgebedje: *Heer, help me alstublieft*. Mijn angst verliet mij even, en ik besteeg snel de treden naar de voordeur en klopte aan. Ik wist dat er iemand zou opendoen, want ik hoorde geluiden die klonken alsof er binnen een feestje was. De

COLLEGA

ILLUSTRATOR: ROGER MOTZALS

NOVEMBER 2001

29

In de twee jaar dat we collega's waren, hebben we nauwelijks een huis-onderwijsbezoek overgeslagen. En we werden bovendien goede vrienden.

angst kwam weer terug, maar het was te laat om te vluchten.

De deur ging open en een vrouw vroeg me waar ik voor kwam. Ze kan beleefd, onbeleefd, begripvol of kortaf zijn geweest. Ik weet het niet meer, want ik deed mijn uiterste best om me te herinneren waarom ik daar was.

'Is broeder Johnson er?' vroeg ik uiteindelijk verlegen.

'Een momentje, alsjeblieft.' Ik dacht dat ik gelach hoorde, maar daar was ik niet zeker van. Ik had nauwelijks tijd gehad om te ademen, toen een bijzonder lange man naar de deur kwam. Hij leek niet al te vriendelijk.

'Ja?' zei hij.

Ik weet zeker dat hij wist dat ik bang was, want hij begon een beetje te glimlachen. Ik werd net rustig genoeg om in gedachten een laatste wanhopig schietgebedje te doen.

'Ik heet John', begon ik met een stem die mij niet bang in de oren klonk, 'en ik ben uw huisonderwijscollega. Ik vroeg me af wanneer we op huisonderwijs kunnen gaan?'

Ik weet niet of hij geamuseerd of verrast was, maar hij smeet me niet van de veranda. *Goed begin*, dacht ik.

Hij glimlachte en zei: 'Geef me je telefoonnummer, dan bel ik je.'

Ik ging naar huis met een aardig goed gevoel. Ik had een goede poging gedaan, en als hij niet belde, kon ik zeggen dat ik het tenminste had geprobeerd. Toen ik thuiskwam, vertelde ik mijn ouders wat er was gebeurd. Ik geloof niet dat ze verwachtten dat ik een telefoontje zou krijgen.

Maar later die avond kreeg ik een telefoontje van broeder Johnson, mijn collega.

'Kun je dinsdagavond om zeven uur op huisonderwijs?' vroeg hij.

'Uh, ja hoor', stamelde ik.

'Ik haal je wel op. Dag.' Hij hing op.

Dinsdagavond gingen we op huisonderwijs. Later kwam ik erachter dat hij, toen ik die zondag bij hem weg was gegaan, de quorumpresident ouderlingen had gebeld en de namen had gevraagd van de gezinnen die wij moesten bezoeken. Vervolgens had hij afspraken gemaakt.

We stelden een routine in. De derde zondag van elke maand ging ik langs zijn huis om afspraken te maken. In

de twee jaar dat we collega's waren, hebben we nauwelijks iemand overgeslagen. En we werden bovendien goede vrienden. Broeder Johnson ging zelfs een paar keer naar de kerk. Hij zei dat hij wilde kijken of de quorum-president zou flauwvallen.

Ik leerde twee belangrijke lessen. Ten eerste dat een Aäronisch-priesterschapsdrager positieve invloed kan uitoefenen op het huisonderwijs. Ten tweede dat een minderactieve broeder de meest actieve huisonderwijzer kan zijn.

Als huisonderwijzer heeft broeder Johnson mij veel geleerd. □

John L. Haueter is lid van de wijk Sego Lily in de ring Sandy-Midden (Utah).

IK PASTE ER NIET BIJ

We willen allemaal graag ergens bij horen, maar dit keer was ik blij dat ik er helemaal niet bij hoorde.

Jeni Willardson

ILLUSTRATOR: SCOTT SNOW

Onlangs ging ik naar een voorlichtingsdag van een universiteit in een andere staat, waarvoor ik een beurs als voetbalster kon krijgen. Ik ging kijken of ik daar wilde studeren.

Toen ik daar was, besloten enkele meisjes die al deel uitmaakten van de voetbalploeg dat ze de nieuwelingen wel eens zouden laten zien hoe het studentenleven was, en ze namen ons mee naar een feest. Dit feest was anders dan ik gewend was. Iedereen dronk alcohol en rookte.

Een jongen op het feest kondigde aan dat alle nieuwelingen middenin een cirkel moesten gaan staan, dan zou hij een fles drank doorgeven die we konden leegdrinken.

Toen ik de fles niet eens aan wilde raken, zei hij: 'Ga je het niet eens proeven?'

'Nee, dank je', zei ik.

Hij bleef me enkele minuten lang lastig vallen.

Gedurende de rest van het feest voelde ik me helemaal niet op mijn gemak, en ik wilde vertrekken. Eindelijk vertrokken we.

De volgende dag luisterde ik naar de algemene conferentie. Ik hoorde ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen zeggen: 'Wees dankbaar dat je rechtschapen leven je dusdanig vormt dat je niet past waar je niet thuishoort.' ('De kracht van rechtschapenheid', *De Ster*, januari 1999, blz. 81.) Ik ben dankbaar dat ik mijn leven dusdanig geleid heb dat ik me niet op mijn gemak voelde op dat feest. Ik had het gevoel dat ik er niet bij paste, en ik ben daar blij om. Ik ben ook dankbaar dat ik al lang geleden besloten heb om nooit alcohol te drinken. Die beslissing heeft me geholpen in een tijd van nood. □

Jeni Willardson is lid van de wijk BYU 212 in de ring Brigham Young University 19.

Dit feest was anders dan ik gewend was. Ik ben blij dat ik het gevoel had dat ik er niet bij paste.

PIONIEREN

in Chyulu (Kenia) E. Dale LeBaron

Hoog in de bergen ten
zuidoosten van Nairobi bloeit
het evangelie onder de inwoners
van Chyulu (Kenia).

**Kinderen vegen de vergaderplaats
aan (boven) voorafgaand aan de zondags-
bijeenkomsten in Chyulu (Kenia) (rechts).**

FOTOGRAFIE: DALE LEBACKON, BEHALVE WAAR ANDERS AANGEGEVEN

Enige tijd geleden ging ik naar Afrika om daar als hoogleraar kerkgeschiedenis aan de Brigham Young University mondelinge geschiedenissen te verzamelen. Mijn bezoek aan Chyulu (Kenia) was onvergetelijk. De reis was moeilijk. De reis van 240 kilometer uit Nairobi duurde vijf uur, waarvan een traject van twintig kilometer anderhalf uur duurde.

We kwamen op zondag aan en gingen een uur voor het begin van de kerkbijeenkomsten naar de vergaderplaats. De vergaderplaats was een hut van ongeveer 4,5 meter breed en negen meter lang. De zijanten bestonden uit gras dat tussen palen geweven was, en het dak bestond uit palmtakken en golfplaat. Ernaast bevond zich een klein, met de hand geschreven bordje met de tekst: 'GEMEENTE CHYULU'. Bij de ingang was er een stevige, bossige struik in de deuropening geklemd. Het verraste ons om ongeveer twintig kinderen van ongeveer vijf tot twaalf jaar naar de vergaderplaats te zien komen. Zonder enig toezicht veegden zij de aarden vloer met kleine takken aan om vuil te verwijderen dat sinds de vorige bijeenkomst naar binnen was gewaaid. Ze ruimden op en zetten de ruwe houten banken goed.

Al gauw begonnen er gezinnen te arriveren. Er was muziek op een cassettebandje met lofzangen dat met behulp van een cassettespeler op batterijen werd afgespeeld. Iedereen zong; de kinderen waren eerbiedig. De zondagschoolklas voor volwassenen kwam in de hut bijeen, en het jeugdwerk en de andere klassen werden op verschillende plekken buiten gehouden. Een jongevrouw van twaalf gaf ongeveer dertig jeugdwerk kinderen les, die enthousiast meededen aan de les. Het was vasten- en getuigeniszondag, en de getuigenissen en gebeden waren in het Swahili — de moedertaal van de leden — en het Engels. In beide talen was de Geest sterk.

Over dergelijke tafereel heeft president Gordon B. Hinckley gezegd: 'De dagen van het pionieren in de kerk zijn er nog; ze zijn niet opgehouden met de huifkarren en handkarren. (...) Elke keer dat het evangelie in een land wordt geïntroduceerd, zijn er pioniers die helpen bij de opbouw van dit werk.'¹¹ Die pioniersgeest leeft volop in Afrika. Sinds de openbaring in 1978 waarin stond dat

'iedere trouwe, waardige man in de kerk het heilige priesterschap'³² kan ontvangen, heeft de kerk in Afrika fenomenale groei doorgemaakt, zowel in ledental³ als in geloof.

EERSTE BEKEERLINGEN IN KENIA

De kerk begon al ongeveer twintig jaar vóór de officiële erkenning door de regering wortel te schieten in Kenia. In de jaren zeventig van de vorige eeuw woonden veel geïnteresseerde Keniase burgers kerkbijeenkomsten bij in de woningen van immigranten die lid van de kerk waren. De

Kinderen in Chyulu komen in juli 1992 bijeen voor het jeugdwerk.

eerste Keniase bekeerlingen — Elizaphan Osaka, voormalig dominee, zijn vrouw, Ebisiba, en hun twee kinderen — lieten zich in 1979 dopen. In 1980 arriveerden er zende-

lingen in Kenia, ouderling Farrell en zuster Blanch McGhie, en een jaar later werd het district Nairobi (Kenia) georganiseerd met twee gemeenten. In 1983 werden twee broers, Benson en Nickson Kasue, de eersten uit Kenia die op een voltijdzending geroepen werden. Zij waren respectievelijk in de zendingsgebieden Los Angeles (Californië) en Washington D.C. werkzaam.

In die periode weigerde de Keniase regering de kerk officieel te erkennen en in juli 1989 vroeg het alle niet-autochtone zendelingen van de kerk het land te verlaten. Ondanks die tegenslag bleef de kerk groeien. In die tijd werd Joseph Sitati, managementdeskundige uit Nairobi, de eerste Keniase burger die geroepen werd als districts-president.

Dit patroon van groei, dat grotendeels te danken is aan het geloof en de inzet van de eerste plaatselijke leden, is typerend voor de kerk in de hele wereld. Zoals president Thomas S. Monson, destijds tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'In elk gebied waar in het evangelie onderwezen is en de kerk is opgebloeid, is er eerst een pioniersperiode geweest. De Heer zorgt voor pioniers, zowel hen die achter de schermen werken, als hen die zichtbaar werk verrichten, om de basis te leggen voor de kerkorganisatie die later volgt. Vaak begint de kracht die daarvoor nodig is met één gezin.'³⁴

Julius en Sabina Kasue uit Chyulu bevonden zich onder de eerste bekeerlingen in Kenia. Ze hadden allebei een christelijke achtergrond en hadden in de Bijbel gelezen. Toen Julius in 1981 in Nairobi woonde, de hoofdstad van Kenia, maakte hij kennis met de kerk door Dennis Child, een heilige der laatste dagen die daar werkte. Julius las regelmatig in het Boek van Mormon en in zendingsbrochures, en besprak ze met broeder Child. Julius herinnert zich: 'Toen ik het Boek van Mormon voor de tweede keer las en erover bad, kreeg ik een brandend gevoel in mijn hart.'³⁵ Hoewel Julius een getuigenis van de waarheid had, wachtte hij vier jaar alvorens zich in februari 1986 te laten dopen. Zijn vrouw, Sabina, liet zich in november van dat jaar dopen. Al gauw na hun doop verlieten broeder en zuster Kasue Nairobi en keerden ze terug naar Chyulu, hun geboortestreek.

WEERSTAND TEGEN DE GROEI VAN DE KERK

Spoedig na de aankomst van de familie Kasue in Chyulu werd er een gemeente gesticht. Broeder Kasue werd geroepen als gemeentepresident. De kerk groeide snel onder zijn leiding, en leidinggevenden van zowel andere kerken als de plaatselijke gemeenschap werden zeer verontrust toen bekeerlingen hun eigen godsdienst verlieten om lid van de kerk te worden. Al gauw was er aanzienlijke weerstand tegen de kerk en haar volgelingen.

Daar de kerk nog niet officieel erkend was door de Keniase regering, was het tegen de wet om met meer dan negen volwassenen een kerkbijeenkomst bij te wonen. Toen er aanklachten tegen hen waren ingediend, werd president Kasue gearresteerd en twaalf

uur vastgehouden. Hij vermoedde dat zijn arrestatie grotendeels te danken was aan David M. Maluti, een vooraanstaand leider in de plaatselijke kerk en gemeenschap, die veel weerstand bood tegen het kerkwerk van president Kasue. Maar toen hun meningsverschillen bij het publiek bekend raakten, besloot de heer Maluti dat hij een eind wilde maken aan die situatie. Omdat hij nieuwsgierig was waarom een intelligent en gerespecteerd man als president Kasue de kerk volgde, begon hij vragen over de kerk te stellen. Vanwege de weerstand die meneer Maluti in het verleden geboden had, vroeg president Kasue zich af wat zijn motieven waren, en aarzelde hij om antwoord te geven, maar hij stemde ermee in om hem wat lectuur te sturen 'die voor zichzelf zou spreken'.

Meneer Maluti las het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en andere boeken van de kerk, en was onder de indruk. Maar hij werd vooral geïnspireerd door de brochure *Het getuigenis van de profeet Joseph Smith*. Hij las die zeker veertig keer. In de periode dat hij de kerk nu bestudeerde, bezocht meneer Maluti een openbare bijeenkomst waar vragen werden opgeworpen over de kerk. Hij verdedigde de kerk met vuur en gaf de aanwezigen zijn getuigenis. Toen hij klaar was, werd er enthousiast geapplaudisseerd. Binnen een half jaar na hun eerste ontmoeting werden president Kasue en meneer Maluti goede vrienden, en liet meneer Maluti zich dopen en werd hij geroepen als zendingsleider van de gemeente.

Julius en Sabina Kasue, die zich onder de eerste bekeerlingen bevonden, lieten zich in 1986 dopen. Broeder Kasue was de eerste gemeentepresident in Chyulu.

OFFICIËLE ERKENNING EN EEN ZENDINGSGEBIED

President en zuster Kasue, hun kinderen en nog vele anderen, vastten en baden dat de kerk officieel erkend zou worden in Kenia. 'Soms vergat ik bij het gezinsgebed te bidden voor registratie van de kerk in Kenia', herinnert president Kasue zich. 'Mijn kinderen herinnerden me daar dan aan en zeiden: "O papa, u hebt niet gebeden om registratie van de kerk."' Mijn kinderen hadden een sterk geloof.' Toen die officiële erkenning eindelijk kwam, op 25 februari 1991, weenden, baden en vastten velen als uiting van dankbaarheid.

Toen Kenia acht maanden later werd toegewijd aan de verkondiging van het evangelie, zei ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Wij zijn dankbaar dat er na vele jaren wachten een zendingsgebied is gesticht voor de verkondiging van het evangelie. Moge het werk gestaag voortgaan.'

President Kasue regelde meteen een kopie van het registratiedocument en bracht het aan het assistent-dorpshoofd van Chyulu om de rechten van de kerk op haar legale status zeker te stellen. De heiligen konden nu zonder angst bijeenkomen, en hun ledental steeg al gauw tot ongeveer veertig. Ze hadden een vergaderplaats nodig, maar het zendingsgebied was nog niet georganiseerd en er was geen kerkgebouw. De leden

Gebrek aan water in Chyulu maakte het houden van doopdiensten erg moeilijk. Er werd een watertank geleverd per vrachtwagen, en plaatselijke broeders deden er vijf uur over om water te pompen en over zes kilometer te vervoeren.

WATER HALEN VOOR DOPEN

Veel mensen in de omgeving van Chyulu wilden lid worden van de kerk, maar omdat Chyulu zo afgelegen ligt, besloten de zendingsleiders het ledental te beperken tot de plaatselijke leiding zich voldoende ontwikkelde had. Onder hen die elke week naar de kerk gingen, bevonden zich twee mannen uit een ander dorp. Zij fietsten twee uur heen en ook weer terug. Toen zij vroegen of zij en anderen zich mochten laten dopen, stemde president Brown daarmee in op voorwaarde dat alleen de twee mannen en hun familieleden zich zouden laten dopen. Maar omdat Afrikaanse dorpjes vaak bestaan uit grote groepen mensen die familie van elkaar zijn, arriveerden er veertig uitbundige bekeerlingen die zich wilden laten dopen.

bouwden een kleine hut op het land van president Kasue.

In juli 1991 werd het zendingsgebied Nairobi (Kenia) georganiseerd, met Larry Brown als president. Al gauw bracht hij met zijn vrouw een bezoek aan Chyulu. 'Hoewel het een afschuwelijke reis was, was het de moeite waard!' zegt president Brown. 'Ik herinner me dat de avondmaalsdienst in de hut gehouden werd, maar het regende en de grond binnen was nat. Voordat de prieserschapdraggers neerknielden om het avondmaal te zegenen, gooiden ze een oude zak op de modder. De volgende keer dat we erheen gingen, keek ik toevallig in de avondmaalschalen en zag dat er maar twee kleine crackers waren. (. . .) Ze braken die crackers in stukjes. Er waren 63 mensen, en ik dacht niet dat ze genoeg zouden hebben aan die crackers, maar het was toch genoeg. Het leek net de wonderbare spijziging van de vijfduizend.'

Omdat er te weinig water was in Chyulu, was het regelen van de dopen erg moeilijk. President Brown en een zendelingechtpaar hadden de zware reis van Nairobi naar Chyulu per vrachtwagen ondernomen om doopkleding en een watertank aan te voeren die als doopvont dienst zou doen. In Chyulu deden plaatselijke broeders er vijf uur over om water te pompen en die over zes kilometer van de 'hobbeligste wegen' te vervoeren. Toen knielden er broeders in het water rond de rand van de tank zodat het water diep genoeg was om de kandidaten in onder te dompelen. Na de doop gaven de nieuwe leden hun getuigenis. Zij spraken hun

grote dankbaarheid voor het evangelie uit. Vooral een zuster die al tien jaar naar de kerk ging, was erg dankbaar. Ze zongen lofzangen toen ze in het donker en de regen naar huis reisden.⁸

Uiteindelijk werd er een gemeente gesticht in het dorp van die nieuwe leden, en hadden ze een kerkgebouw nodig. Daar er geen weg naar het dorp was, droegen de leden alle bouwmaterialen de laatste twee kilometer de heuvel op naar de bouwplaats.

Ouderling Byron J. Gilbert, een zendeling, vertelde dat zijn vrouw, Emma, en hij in 1992 van Nairobi naar Chyulu reisden om acht kandidaat-dopelingen te onderwijzen en een doopgesprek met ze te hebben, maar dat er 75 mensen kwamen opdagen voor de les. In de kerk moesten ze de avondmaalsschalen drie keer vullen.⁹ Een andere zendelinge, zuster Linda Leavitt, die meer dan een jaar in Chyulu had gewerkt, zei dat velen die lid van de kerk wilden worden drie maanden moesten wachten voor hun naam op een wachtlijst kon worden gezet om de zendelingenlessen te ontvangen. In die drie maanden gingen ze allemaal naar de kerk en de meesten leefden de wet van tiende na, onderhielden het woord van wijsheid en vastten.¹⁰

Het feit dat president Kasue en andere kerkleiders in Chyulu hadden gehongerd naar meer

kennis, heeft bijgedragen tot de kracht van de kerk hier. Toen president Brown alle priesterschapsleiders uitnodigde om leidersvergaderingen in Nairobi bij te wonen, verwachtte hij vanwege de afstand en de reiskosten niet dat de leiders uit Chyulu ook zouden komen. Maar op de ochtend van de vergadering arriveerden er elf broeders uit Chyulu. Ze hadden twintig kilometer gelopen om rond middernacht een trein te nemen, en ze hadden de hele nacht gereisd. Ze woonden die dag de leidersvergadering bij, waarbij sommigen van hen een tolk nodig hadden. Die nacht logeerden ze bij kerkleden en de volgende dag reisden ze terug naar Chyulu na hun grote dank te hebben uitgesproken voor het voorrecht om de vergaderingen bij te wonen.

OOGSTEN EN BEKEERLINGEN

Dat is de geschiedenis van de kerk in Chyulu, en de leden daar zijn rijk gezegend. Toen mijn bezoek in juli 1992 ten einde liep, was ik zelf getuige van zo'n zegezing. Toen we ons opmaakten om te vertrekken, vroeg president Kasue of hij met mij mee mocht naar Nairobi. Hij zei dat hij met president Brown moest spreken, maar gaf geen enkele indicatie dat het om een probleem ging. De volgende dag vertelde president Brown me dat er grote droogte was in Chyulu en omgeving die zo ernstig was dat sommige mensen op het punt stonden te verhongeren. Ik was geschokt. Geen van de leden had er in de wandelgangen of in hun getuigenis op zondag over geklaagd en ze hadden me ook niet om hulp gevraagd.

President Brown ondernam onmiddellijk actie. Met toestemming van het gebiedspresidium regelde hij levering van mais, rijst en bonen om de nood te lenigen van de mensen in Chyulu die zo te lijden hadden. Een zendelingehtpaar, ouderling Ted McNeill en zijn vrouw, Jaclyn, ondernam de zware reis. Omdat de vrachtwagen groot was en de lading zwaar, gingen acht zusters voor de vrachtwagen uit om grote lavastenen van de weg af te rollen. Het voedsel werd bij aankomst met dankbaarheid en vreugde begroet. Zuster McNeill herinnert zich: 'Ik had nog nooit mensen zo blij gezien om iets te krijgen. Zij wisten dat dit hun leven zou redden.'

President Kasue bezocht elk gezin om hun behoeften

David M. Maluti bood openlijk weerstand tegen de kerk in Chyulu, totdat hij de Schriften las en de brochure *Het getuigenis van de profeet Joseph Smith, en er van onder de indruk raakte. Hij kreeg een getuigenis, liet zich dopen en werd leider in de kerk.*

vast te stellen. Vervolgens maakten zijn vrouw en hij de hele avond pap en brachten die aan de velen die te zwak waren om uit bed te komen. Zuster McNeill merkt op: 'De Geest was daar zó sterk — we moesten huilen toen we zagen hoe president en zuster Kasue de problemen aanpakten.'

Om soortgelijke toestanden in de toekomst te voorkomen, heeft de kerk een project gestart om droogtebestendige gewassen te kweken op grond van de kerk in Chyulu. Het project werd geleid door priesterschapsleiders,

De bevolking in Chyulu is dankbaar voor de waterpomp die de kerk verschaft heeft.

onder wie Joel K. Ransom, een landbouwkundige uit Idaho, en eerste raadgever in het districts-presidium van Chyulu. Wie met het project hielp, kreeg grond en zaad om in zijn eigen tuin te zaaien. Hoewel er al bijna twee jaar geen regen was geweest, besloten veertig kerkleden en zestig niet-leden op 21 oktober 1992 toch te zaaien. Ze hielden een speciale vasten om regen en keken naar de kerkfilm *De vensters van de hemel*. Minder dan een week na het zaaien kwamen de regens. De gewassen groeiden en het geloof van de mensen ook. Er was een rijke oogst, zowel in gewassen als in bekeerlingen.

Ander zaad — het zaad van het evangelie dat in Chyulu gezaaid en verzorgd is — is in de loop der jaren sterk geworden en blijft vrucht dragen. Een voorbeeld. Toen de Keniase regering halverwege de jaren negentig van de vorige eeuw weigerde visums te verstrekken aan voltijdzendingen uit het buitenland, voorzagen jong-

mannen uit Chyulu in de behoefte. Toen David Boucher in 1998 werd ontheven als president van het zendingsgebied Nairobi (Kenia), merkte hij op dat de gemeente in Chyulu weliswaar slechts vijftien procent van het ledental van de kerk in Kenia uitmaakte, maar dat ze meer dan de helft van de Keniase zendingen in Kenia had geleverd.¹¹

Deze woorden van president Hinckley lijken een passend eerbetoon: 'Er zijn pioniers onder (. . .) de bekeerlingen die toetreden tot de kerk. Het is meestal moeilijk voor ieder van hen. Het vergt altijd opoffering. Ze kunnen zelfs vervolging te verduren krijgen. Maar dat zijn de kosten die bereidwillig gedragen worden; en de prijs die betaald wordt, is net zo reëel als de prijs die de mensen betaald hebben die de vlakten over zijn getrokken tijdens de grote pioniersperiode meer dan een eeuw geleden.'¹² □

E. Dale LeBaron is lid van de wijk Timpview 2 in de ring Orem-Timpview (Utah).

NOTEN

1. Aangehaald door Gerry Avant en John L. Hart in 'Many Are Still Blazing Gospel Trails', *Church News*, 24 juli 1993, blz. 6.
2. Leer en Verbonden, Officiële Verklaring 2.
3. Van 1853 tot en met 1978 (125 jaar) is het ledental van de kerk in Afrika gegroeid tot 7.712, wat een gemiddelde is van 61,7 dopelingen per jaar, met een totaal van één ring en één zendingsgebied in Zuid-Afrika. Van 1978 tot en met 1998 is de kerk er gegroeid met 112.344 leden, een gemiddelde van 5.617 leden per jaar, tot een totaal van 120.056 leden in 48 Afrikaanse landen ten zuiden van de Sahara, met 25 ringen en 12 zendingsgebieden. De jaarlijkse toename van het ledental in de afgelopen twintig jaar in Afrika is 91 keer zo groot als de gemiddelde jaarlijkse toename daarvoor.
4. Aangehaald in *Church News*, 24 juli 1993, blz. 6.
5. Gesprek met Julius Kauli Kasue in Chyulu (Kenia), 5 juli 1992.
6. Inwijdingsgebed door ouderling James E. Faust in Nairobi (Kenia), 24 oktober 1991. Afschrift in het bezit van de auteur.
7. Gesprek met Larry en Alice Brown in Nairobi (Kenia), 8 juli 1992.
8. Gesprek met Byron J. en Emma Rae Gilbert, juni 1993.
9. Gesprek met Byron J. en Emma Rae Gilbert, juni 1993.
10. Persoonlijke geschiedenis van Linda Leavitt, die met haar man op zending is geweest in Kenia. Afschrift in het bezit van de auteur.
11. Telefoongesprek met David Boucher, 24 augustus 1999.
12. Aangehaald in *Church News*, 24 juli 1993, blz. 6.

'De Geest nam het van me over'

Jill Pulsipher Jones

FOTO-ILLUSTRATOR: STEVE BUNDERSON

Een van mijn zoons onttrok zich tijdens zijn jaren in het voortgezet onderwijs steeds meer aan het gezin. Hij verzette zich tegen elke vorm van gezag. Hij ging plichtsgetrouw naar de kerk, maar was niet enthousiast over het evangelie.

Toen hij zijn diploma eenmaal had, stelde hij doelen om geld te verdienen voor een auto en voor een studie, in plaats van zich voor te bereiden op een zending. Maar op een zondag ging hij naar de zondagsschool in plaats van meteen na de avondmaalsdienst te vertrekken, wat hij vaak deed. De les ging die dag over op zending gaan.

Bij zijn afscheidsdienst voordat hij op zending ging, las mijn zoon een brief voor die zijn zondagsschoolleerkracht hem gestuurd had.

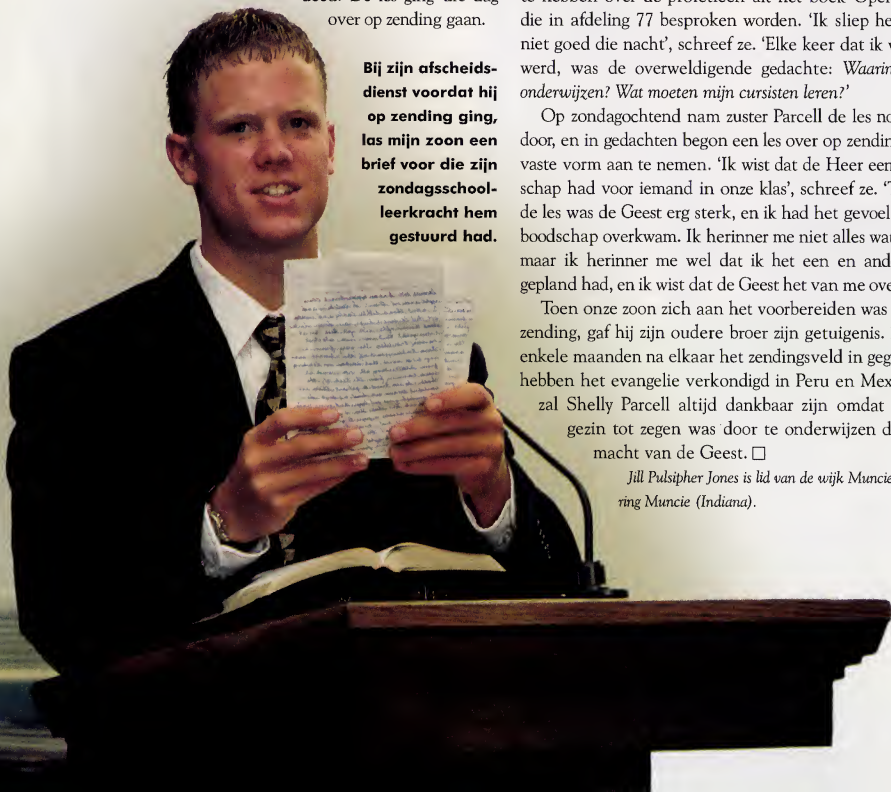
Onze zoon vertelde ons later dat hij de Heilige Geest nog nooit zo sterk had gevoeld als tijdens die les. Meteen na de zondagsschool zei hij tegen de bisschop dat hij op zending wilde. Een jaar later las hij tijdens zijn afscheidstoespraak een brief voor die zijn zondagsschoolleerkracht, Shelly Parcell, hem had geschreven toen ze van zijn besluit hoorde.

Zuster Parcell beschreef wat een moeite ze had gehad om een les voor te bereiden over Leer en Verbonden 71-75 en 77. Op zaterdagavond besloot ze om het vooral te hebben over de profetieën uit het boek Openbaring die in afdeling 77 besproken worden. 'Ik sliep helemaal niet goed die nacht', schreef ze. 'Elke keer dat ik wakker werd, was de overweldigende gedachte: *Waarin ga ik onderwijzen? Wat moeten mijn cursisten leren?*'

Op zondagochtend nam zuster Parcell de les nog eens door, en in gedachten begon een les over op zending gaan vaste vorm aan te nemen. 'Ik wist dat de Heer een boodschap had voor iemand in onze klas', schreef ze. 'Tijdens de les was de Geest erg sterk, en ik had het gevoel dat de boodschap overkwam. Ik herinner me niet alles wat ik zei, maar ik herinner me wel dat ik het een en ander niet gepland had, en ik wist dat de Geest het van me overnam.'

Toen onze zoon zich aan het voorbereiden was op zijn zending, gaf hij zijn oudere broer zijn getuigenis. Ze zijn enkele maanden na elkaar het zendingsveld in gegaan en hebben het evangelie verkondigd in Peru en Mexico. Ik zal Shelly Parcell altijd dankbaar zijn omdat ze ons gezin tot zegen was door te onderwijzen door de macht van de Geest. □

Jill Pulsipher Jones is lid van de wijk Muncie 1 in de ring Muncie (Indiana).

'Grijp iedere goede kans'

W e zijn inmiddels goed op weg in een nieuwe eeuw en een nieuw millennium. Bij dergelijke gelegenheden is het niet ongebruikelijk om eens stil te staan bij het verstrijken van de tijd. Voor velen van ons lijkt het verleden zich met de toekomst te vermengen in een onplezierige mix van spijt en verwachting. ☹ 'Ik maak me niet te veel zorgen over de toekomst,' zegt president Gordon B. Hinckley, 'en ook niet over het verleden. Het verleden is voorbij en je kunt het niet veranderen. (. . .) De toekomst — die kun je

anticiperen, maar dat betekent nog niet noodzakelijkerwijs dat je er erg veel aan kunt doen. Het gaat erom zo goed mogelijk om te gaan met het heden, en dus grijp je iedere goede kans die je krijgt om te doen wat je moet doen.' (Zie deze uitgave, blz. 8.) ☹ Uit de volgende ervaringen blijkt hoe wijs die raad is. Deze kerkleden hebben vol moed en geloof gedaan wat ze

'moesten doen' en hebben gebruik gemaakt van kansen in het heden om iets goeds te maken van zwakheden uit het verleden en zichzelf kansen voor de toekomst te verschaffen.

Mijn mentor

Joaquín Fenollar Bataller

Ik was 24 jaar toen ik Julio Martínez voor het eerst ontmoette. Destijds wilde ik graag iemand tegenkomen die me het doel van het leven kon uitleggen en me kon laten begrijpen waarom ik het gevoel had dat er zo'n

Na verloop van tijd begon ik veranderingen in Julio waar te nemen. Zijn ogen hadden een nieuwe glans, en hij werd vriendelijker, minder kritisch, en ootmoediger.

leegte was in mijn ziel. Julio (87) was zo iemand. Hij genoot een buitengewoon goede lichamelijke en geestelijke gezondheid. Hij hield van de natuur en was altijd in een bijzonder goed humeur. We brachten heel wat zomermiddagen pratend door, en ik ging hem en zijn denkbeelden bewonderen. Als filosoof die zelf in praktijk bracht wat hij verkondigde, werd hij mijn mentor.

Op een dag, twee en een half jaar na onze eerste ontmoeting, vertelde Julio me dat hij zich had laten dopen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik was ontzet. Hoe kon een man die zo wijs en ervaren was als hij zo'n beslissing nemen? Ik respecteerde hem echter, dus respecteerde ik ook zijn keuze. We hadden nog steeds geregeld gesprekken, maar elke keer dat hij over de kerk begon te praten, gaf ik het gesprek een andere wending.

Na verloop van tijd begon ik veranderingen in Julio waar te nemen. Zijn ogen hadden een nieuwe glans, en hij werd vriendelijker, minder kritisch, en ootmoediger. Ik begreep niet wat die veranderingen teweegbracht, en ik was bang om onze vriendschapsrelatie te verspelen. Maar ik reageerde nog steeds niet op zijn uitnodigingen om meer te weten te komen over zijn kerk.

Op die manier negeerde ik de Heer toen Hij mij riep. Ik geloof dat Hij ons allemaal roept, vaak door middel van andere mensen, maar we horen Hem alleen als we oren hebben om te horen — en alleen als we ons hart ervoor openstellen. De Heer riep mij enkele keren, maar mijn hart stond er niet open voor.

Maar op 20 augustus 1998 maakte ik op aandringen van Julio kennis met enkele zendingen van de Heer, de ouderlingen Martínez, Boyle en Winward. Voor het eerst herkende ik de stem die mij geroepen had. De Geest getuigde zo sterk tot mij dat mijn hart verzacht werd en ik ootmoedig boog. Met de tranen op mijn wangen vroeg ik mezelf steeds weer af: *Hoe is het mogelijk dat de Heiland ons zozeer liefheeft? Hoe kwam Hij ertoe om te doen wat Hij heeft gedaan voor ons, voor mij?*

Negen dagen later liet ik me dopen. Dankzij Julio, mijn vriend, weet ik nu van de liefde die Jezus Christus voor ons heeft en van de broederschap die in zijn kerk te vinden is. Julio werd als een grootvader voor mij, en ik verheug mij in de kennis dat ik door de barmhartigheid

van de Heer zijn eeuwige waarheid gevonden heb.

Joaquín Fenollar Bataller is lid van de gemeente Gandía in het district Valencia (Spanje).

Het verborgen boek

Ruth Dorsett

In de zomer van 1973 zwichtte ik voor een onverklaarbare drang om naar Europa te gaan, op zoek naar familiehistorische verslagen. En zo kwam het dat mijn twee kleindochters en ik op een dag verslagen stonden te kopiëren in een groot, oud gebouw in Kappeln (Duitsland).

Ik had het gevoel gehad dat ik mijn beperkte tijd vooral moest besteden aan het opzoeken van de familie van grootvader Thomsen. In het gebouw bevonden zich zowel de registers van de burgerlijke stand als de kerkboeken van Kappeln tot en met 1764. Wij spraken geen Duits, maar gelukkig legde de Engelssprekende curator voldoende termen aan ons uit zodat we de verslagen konden begrijpen.

Mijn kleindochters en ik werkten zo snel als we konden om de informatie te krijgen die ik nodig had alvorens volgens onze reisplannen naar Engeland te vertrekken. Ik had het gevoel dat ik nog niet kon vertrekken, want mijn drang om de familielijin via mijn grootvader te onderzoeken, leek nu ware inspiratie.

Het duurde niet lang voor de medewerkers in het archief te Kappeln begrepen hoe belangrijk hun verslagen voor mij waren. Elke ochtend stond ik voor de deur als ze opengingen, en ik hield geen lunchpauze. Ze reageerden daar heel vriendelijk op: ze gaven me

toestemming om te blijven als ze voor de lunch dicht gingen, en bovendien boden ze aan om 's ochtends een uur eerder open te gaan. Gezien de beperkte tijd die ik had, was ik daar onuitsprekelijk dankbaar voor.

Toen ik de geboorte-, huwelijks- en begrafenisregisters tot en met 1764 had onderzocht, vroeg ik me af waar ik nu heen moest. Ik wist dat de verslagen van vóór 1764 ergens moesten zijn, maar waar? Op dat moment kreeg ik het gevoel: 'Je hebt niet gekeken.' Enigszins verbaasd ging ik de kluis in en mompelde: 'Wáár heb ik niet gekeken?'

Mijn blik viel op enkele boeken die op de bovenste plank lagen. Ik dacht: *Ik durf te wedden dat de verslagen in die grote boeken zitten waar niemand ik tijdens naar gekeken heeft.* Om erbij te kunnen, moest ik op de onderste plank gaan staan. Toen ik met mijn rechterhand een van de grote boeken probeerde te pakken, zette ik mijn linkerhand in een nis om wat steun te krijgen — en daar voelde ik iets. Toen ik het enorme boek van de bovenste plank had gepakt, keek ik wat ik geveld had met mijn linkerhand. Het bleek een veel kleiner boek te zijn. De omslag had dezelfde kleur als de planken, een onopvallende bruine tint. Ik deed het open. De pagina's waren vol geschreven in een oud Gotisch handschrift. Wat was het?

Ik bladerde naar achteren door, waar het handschrift moderner was, en vond de naam van een kind van ouders van wie ik al gegevens verzameld had toen ik zover terug gegaan was als ik kon, naar 1765. Ik zag nu

Toen ik het enorme boek van de bovenste plank had gepakt, keek ik wat ik gevoeld had met mijn linkerhand. Het bleek een veel kleiner boek te zijn.

de gegevens van een ouder kind dat diezelfde ouders in 1763 gekregen hadden.

Ik was bang om hoop te krijgen, maar zodra de archiefmedewerkers terug waren van hun lunch, ging ik met het boek naar archivaris. Na enige discussie zei hij dat het boek precies was wat ik dacht dat het was: een register van dopen in Kappeln tot het midden van zeventiende eeuw. 'Dit is het register van Kappeln, maar ik heb het hier nog nooit gezien', zei hij.

Ik sprak met de medewerkers af dat er kopieën voor me gemaakt zouden worden. De 101 kopieën die ik kreeg, leverden veel namen op die mijn familieleden en ik later in zouden dienen voor tempelwerk. Er zijn nu fotokopieën en een microfilm van het boek beschikbaar in de bibliotheek voor familiegeschiedenis van de kerk.

Ik erken in dankbaarheid de hulp die de Heer geeft aan hen die oprecht zoeken naar de gegevens van hun voorouders. Door die ervaring heb ik een bevestiging gekregen van de wijsheid van de schrifttekst 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan

zal Hij uw paden recht maken' (Spreuken 3:5-6).

*Ruth Dorsett is lid van de wijk
Bloomington Hills 2 in de ring St. George-
Bloomington Hills (Utah).*

Vrezen was niet nodig

Betina Beatriz Salvatierra de Sánchez

Ik werd gevraagd om in de avondmaalsdienst een toespraak te houden over hoe belangrijk de standaardwerken voor mij waren. Ik nam die taak met plezier op me, ook al ben ik wat verlegen en word ik zenuwachtig als ik voor andere mensen sta. Ik was dankbaar dat ik over dat onderwerp mocht spreken, want ik heb een sterk getuigenis van de Schriften.

Ik heb heel lang dagelijks in de Schriften gestudeerd, precies zoals onze profeten ons gevraagd hebben te doen. Als ik dat doe, voel ik grote vreugde. Ik weet dat wat ik in de standaardwerken lees, het woord van God is.

Ik houd ook een dagboek bij. De zendingen hebben mij dat geleerd, en ik beschouw dat ook als heel zinvol. Elke dag schrijf ik mijn wederwaardigheden en mijn vooruitgang op. Toen ik de spreekbeurt aanvaardde, dacht ik dat ik in mijn dagboek wel iets zou vinden dat ik voor mijn toespraak kon gebruiken.

Omdat ik zo zenuwachtig was, werkte ik de hele week hard aan de voorbereiding van mijn toespraak, en bad ik vurig. Ik wilde met mijn woorden het hart van mijn broeders en zusters raken.

Uiteindelijk brak de zondag aan.

Ik beefde een beetje toen ik naar het spreekgestoelte liep. Toen ik sprak, merkte ik dat de leden aandachtig luisterden. Ik had me nog nooit zo rustig gevoeld en ik had nog nooit met zoveel gemak gesproken. Een heerlijke geest vervulde mij — het was bijna een brandend gevoel (zie LV 9:8). Het was een heerlijke ervaring om mijn toespraak te houden. Ik weet dat onze hemelse Vader mij zegende met zijn Geest.

Toen ik naderhand over die ervaring nadacht, besefte ik dat ik waarschijnlijk met de Geest gezegend was omdat ik mijn toespraak zo ijverig had voorbereid en ernaar had gestreefd leiding van de Heer te krijgen. Omdat ik was voorbereid, hoefde ik niet te vrezen. (Zie LV 38:30.)

Ik besefte ook dat wij, als we ons vol vertrouwen voorbereiden op iets dat zo onbeduidend lijkt als een

toespraak, ons ook kunnen voorbereiden op iets groters, vol vertrouwen door de wetenschap dat de Heer ons zal steunen.

Betina Beatriz Salvatierra de Sánchez is lid van de wijk Godoy Cruz-Midden in de ring Godoy-Cruz (Argentinië).

De rest aan de Heer overlaten

Rondie S. Rudolph

Mam! Ik kromp door de gilineneen.

Wat nu? vroeg ik me af. De kinderen waren naar bed gegaan en ik was druk met mijn avondbezigheden. Mijn man was naar een late vergadering toe.

Ik ging naar boven en bereidde me geestelijk voor op wat ik dacht dat een ruzie tussen broertjes en zusjes was. Maar ik vond mijn jongste, Michaëlla, met rode ogen. 'Mijn oor doet zeer, mam.'

O nee, dacht ik. *Waarom gebeurt dit altijd 's avonds?* Ik kon de kosten van een bezoek aan de eerste hulp van het ziekenhuis voor een oorinfectie niet rechtvaardigen, dus gebruikte ik alle huismiddeltjes die ik kende en stopte haar in. 'Probeer nu maar te slapen.' Ik zei: 'Ik bel de dokter wel zodra haar praktisch morgen opengaat.'

Weer beneden, was ik onrustig en kon ik me niet concentreren. Ik ging naar de keuken en begon het aanrecht af te vegen, maar ik had mijn aandacht er niet bij. Toen gooide ik plotseling de vaatdoek neer. Ik ging weer naar boven om te kijken

'Het doet heel erg zeer, mam', zei mijn dochter. Het gebruikelijke kuiltje in haar wang was er niet. Haar gezicht was bleek. Door de vermoeidheid en de pijn had ze donkere plekken onder haar ogen.

hoe het met Michaëlla ging. Ik liep zachtjes voor het geval ze in slaap was gevallen. Halverwege de trap hield ik stil. Door de open deur bovenaan de trap hoorde ik het snikken.

Ik kon het niet meer aan. Ik kon niet hulpeloos toekijken terwijl mijn kind leed. Ik zakte op de trap in elkaar met de tranen op mijn wangen. Ik bad. Ik smeekte. Ik beefde toen ik tegen de Heer zei dat ik alles zou doen wat ik kon om mijn dochter te helpen en dat ik dan de rest aan Hem over zou laten. Toen ik nog een paar keer diep had ademgehaald, ging ik verder naar boven, ging op mijn dochters bed zitten en streek over haar vochtige haar.

'Het doet heel erg zeer, mam.' Het gebruikelijke kuiltje in haar wang was er niet. Haar gezicht was bleek. Door de vermoedheid en de pijn had ze donkere plekken onder haar ogen.

Ik besloot om niet te wachten tot mijn man terugkwam; ik besloot het risico te lopen over te komen als een overdreven bezorgde, beschermende moeder. 'Ik bel onze huisonderwijzer. Is dat goed?'

Michaëlla knikte.

Ik belde, al voelde ik me wat ongemakkelijk. Toen ik onze huisonderwijzer vroeg of hij Michaëlla wilde zalfen, was zijn antwoord: 'Natuurlijk.' Kort daarna arriveerde hij glimlachend, alsof laat op de avond er op uit gaan zijn lievelingsbezigheid was.

Toen hij de zalving verrichtte, voelde ik dat de hoop mijn hart wat lichter maakte. Ik bedankte hem toen hij vertrok, en bracht Michaëlla vervolgens weer naar bed. Binnen enkele minuten was ze in slaap.

De volgende ochtend leek ze

zoveel beter dat ik in de verleiding was om de kinderarts maar niet te bellen. Maar ik had de Heer beloofd dat ik alles zou doen wat ik kon.

Later die ochtend observeerde ik de dokter nauwkeurig. Ze keek door haar oorspiegel in Michaëlla's oor en zei: 'Je hebt afgelopen nacht niet veel geslapen zeker?' Dat was eigenlijk geen vraag, maar een constatering.

'Ze heeft de hele nacht doorgeslapen', zei ik.

Ik griffe het verbaasde gezicht van de dokter in mijn geheugen.

Toen wist ik dat we ons eigen kleine wonderdje hadden gehad. Er waren geen wateren gescheiden, geen melaatsen gereinigd, geen doden opgewekt. Het was gewoon een rustige nacht geweest, zonder pijn voor een klein meisje.

Voor mij was dat voldoende.

Rondie S. Rudolph is lid van de wijk Louisville 1 in de ring Boulder (Colorado).

Mijn trouwring oppoetsen

Ke Te-kuang

Toen mijn toekomstige vrouw en ik ons voorbereidden op ons huwelijk, gingen we op zoek naar trouwringen die een symbool zouden zijn van onze echtvereniging. Geen enkele ring die we zagen, leek geschikt, totdat we besloten om KGW-ringen te dragen. Die ringen, geloofden wij, zouden ons er altijd aan herinneren dat we het goede moesten kiezen en onze kinderen in rechtschapenheid moesten grootbrengen.

Op een dag, kort voor ons huwelijk, merkte ik dat mijn ring zijn glans had verloren. Ik vroeg enkele mensen

wat ik moest doen, en ik kreeg adviezen om hem op te poetsen met middelen zoals tandpasta, fijne katoen en vet. Ik probeerde die allemaal. Er werkte niets. Uiteindelijk gaf ik het op, ook al zat het me dwars dat hij zijn glans verloren had.

Toen we eenmaal getrouwd waren, leek het leven gecompliceerder te worden. Ik kreeg het zo druk met mijn werk en mijn kerkroeping en mijn vrouw het meeste werk thuis helemaal alleen moest doen. Geleidelijk ebde het gevoel van vreugde thuis weg. Omdat we niet zeker waren hoe die verandering kwam, of hoe we dat moesten oplossen, baden we om leiding.

Na enige tijd werd onze eerste zoon geboren. Mijn vrouw besteedde veel tijd aan de zorg voor onze zoon. Ik was dankbaar voor alles wat ze deed, en ik besloot dat ik de taak op me zou nemen om met de hand de luiers te wassen.

Enkele weken nadat ik begonnen was met luiers wassen, was ik verbaasd toen ik zag dat mijn trouwring zijn glans weer terug had. Ik bedacht dat elke dag luiers wassen voor elkaar had gekregen wat met geen van de aangevonden poetstechnieken gelukt was.

Ik bedacht ook dat ik zo druk was geweest met taken buitenshuis, dat ik mijn belangrijkste plichten als echtgenoot en als vader niet vervuld had. Net als mijn ring had ons huwelijk zijn glans verloren. Maar zodra ik het goede had gekozen — zoals mijn ring gesuggereerd had — en ik mijn gezin de hoogste prioriteit had gegeven, hadden beide hun glans weer teruggekregen. □

Ke Te-kuang is lid van de gemeente Ping Tang in het district Ping Tang (Taiwan).

DE BEZOEKER

*Toen Mike een bezoek bracht aan mijn klas,
werd hem een schokkende vraag gesteld.*

Ken Merrell

Toen ik me aan het voorbereiden was om op zending te gaan, riep mijn bisschop me als leraar van de zonnestraaltjes. Ik had nooit eerder geleerd om andere mensen meer lief te hebben dan mijzelf, totdat ik die kinderen in die eenvoudige taak diende. Na verloop van tijd, en met enig geduld, leerde ik hoe ik die zeven kinderen op hun plaats kon houden en ze kon laten luisteren naar een eenvoudige les.

Op een dag nodigde ik Mike* uit om mee naar de kerk te gaan en mijn klas te bezoeken. Mike was van mijn leeftijd, maar was sinds zijn twaalfde al niet meer naar de kerk geweest. We waren in de loop der jaren, terwijl ik quorumpresident diakenen, quorumpresident leraren en eerste assistent van de bisschop in het priestersquorum was, vrienden gebleven. Zijn naam was al vaak genoemd als we het over begeleiden van minderactieve leden hadden gehad, en ik had hem vaak genoemd in mijn gebeden. Af en toe nam Mike een van mijn uitnodigingen aan om mee te gaan naar een activiteit. Het verbaasde me altijd als hij dat deed, dus bleef ik hem uitnodigen.

Ik herinner me niet wanneer ik hem voor mijn jeugd-werkklas had uitgenodigd, maar op een dag verscheen hij. In die tijd had Mike lang, zwart haar en een baard.

'Kinderen, ik wil jullie mijn vriend Mike voorstellen', zei ik aan het begin van de les. 'Hij is vandaag bij ons op bezoek.'

Mike zat naast mij, voor de kinderen. De kinderen zaten in een halve cirkel om ons heen, met hun ogen op Mike gericht. Ze waren veel stiller dan normaal. We waren ongeveer vijf of zes minuten met de les bezig, toen een klein jongetje opstond van zijn stoel, door het lokaal liep en pal voor mijn vriend ging staan. Hij wachtte even en klom toen bij Mike op schoot. Terwijl ik verder ging met de les, hield ik ze in de gaten.

De jongen staarde Mike aan. Mike voelde zich niet op zijn gemak, maar onderbrak de les niet en stuurde de

jongen ook niet weg. De andere kinderen keken enkele minuten lang naar de twee.

Toen liet een van de meisjes zich van haar stoel glijden en liep op Mike af. Ik was zeer geïnteresseerd in de reactie van Mike, dus ik vroeg de twee kinderen niet om terug te gaan naar hun stoel. Het meisje stond met haar hand op Mike's knie naar zijn gezicht te kijken.

En toen gebeurde het. De jongen die bij Mike op schoot zat, draaide Mike's gezicht met beide handen naar zich toe. Ik hield op met lesgeven om te zien wat er zou gebeuren.

Met de onschuld van een kind zei hij tegen Mike: 'Ben jij Jezus?'

Mike's gezicht drukte totale verbazing uit. Toen ik rondkeek naar de gezichten van de andere kinderen, leek het alsof ze allemaal met dezelfde vraag zaten.

Mike keek naar mij alsof hij wilde zeggen: *Help, wat moet ik zeggen?*

Ik schoot hem te hulp. 'Nee, dit is Jezus niet. Het is zijn broer.'

Mike keek me geschokt aan.

Toen sloeg de jongen die bij Mike op schoot zat zonder aarzelen zijn armen om Mike's hals. 'Dat zie ik', zei hij terwijl hij Mike omhelsde.

De andere kinderen glimlachten en knikten instemmend nu hun vraag beantwoord was. Mike knipperde met zijn ogen om tranen te onderdrukken die hij voelde opwellen in reactie op de liefde die hij van dit kleine zonnestraaltje voelde. De les werd vervolgd, maar de leraar die ons die dag het meeste leerde, was een kind van drie.

Mike deed er meer dan een jaar over om zich voor te bereiden op een voltijdzending. Ik was heel erg blij toen ik hoorde dat Mike het zendingsveld in ging, enkele maanden voordat ik zou terugkeren. Als ik denk aan die zonnestraaltjes, denk ik aan de tekst in Matteüs 18:5: 'En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.' □

Ken Merrell is lid van de wijk Lakeview 6 in de ring Orem-Lakeview (Utah).

*Naam gewijzigd.

De *Liahona* van november 2001 gebruiken

LESIDEËEN

■ 'Pornografie — de dodelijke bacillendragers', blz. 2: bespreek de drie stappen in het plan de campagne van president Thomas S. Monson om porno te bestrijden. Wat kunnen wij concreet doen om bij te dragen tot de uitroeiing van dit kwaad?

■ 'Keer terug met eer', blz. 10: ouderling Robert D. Hales bespreekt enkele middelen die piloten gebruiken om veilig terug te keren. Vergelijk die instrumenten met hun geestelijke tegenhangers die wij kunnen gebruiken om veilig terug te keren naar ons hemelse thuis.

■ 'Eerbetoon aan jongeren', blz. 25: waarom stichtte Brigham Young de Vereniging voor een ingetogen leven? Welke invloeden in de huidige wereld behoren wij te vermijden?

■ "Zegt de juf dat het mag?"; blz. K14: gehoorzamen zal ons niet altijd fysiek het leven redden, maar het zal ons wél geestelijk redden en ons naar het eeuwige leven leiden. Bespreek enkele geboden die de Heer ons heeft gegeven om ons geestelijk te beschermen.

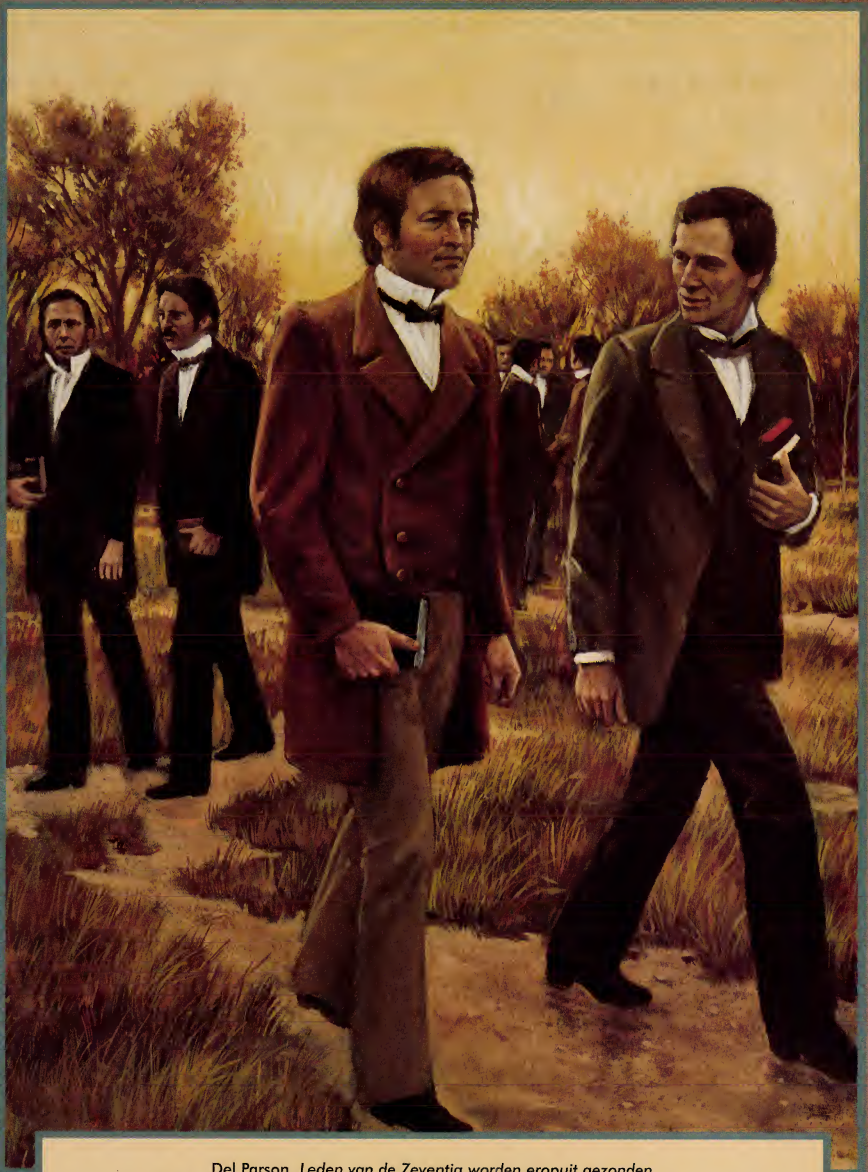
FOTO-ILLUSTRATOR: CRAIG DIAMOND

DE PROFETEET VOLGEN

President Gordon B. Hinckley heeft de jongeren aangemoedigd dankbaar, verstandig, rein, trouw en nederig te zijn, en veel met God te spreken. (Zie 'Advies en een gebed van een profeteet voor jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30–41.) Wat heb jij aan dat advies gehad? Stuur verhalen en ervaringen naar: *Following the Prophet, Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of stuur ze per e-mail naar: CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vermeld alsjeblieft je volledige naam, leeftijd, adres, telefoonnummer, wijk en ring (of gemeente en district).

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE	
Activering.....	28
Bekering.....	32, 40
Eer.....	10
Familiegeschiedenis.....	40
Gehoorzaamheid...7, 10, K7, K12, K14	
Geloof.....	32
Genezing.....	40
Gezinsavond.....	48
Gezinsbetrekkingen.....	40, K4
Heilige Geest.....	39, K14
Huisbezoek.....	24
Huisonderwijs.....	6, 28
Jeugdwerk.....	K12
Jezus Christus.....	46, K8, K10
Jongeren.....	25
Kerkgeschiedenis.....	25, K2
Moed.....	28, 40
Muziek.....	24
Normen.....	31
Onderwijs.....	39, 46, 48
Pioniers.....	32
Pornografie.....	2
Profeten.....	8, 25, K7, K12
Reinheid.....	2, 7
Schriftstudie.....	K2
Tempels en tempelwerk.....	8
Verbonden.....	10, 16
Verhalen uit het Nieuwe Testament.....	K8, K10
Verleiding.....	7
Verordeningen.....	10, 16
Wereldwijde kerk.....	32, K4
Woord van wijsheid.....	31
Zendingswerk.....	39

Del Parson, Leden van de Zeventig worden eropuit gezonden
'De Zeventigers zijn eveneens geroepen het evangelie te prediken, en om bijzondere
getuigen te zijn voor de niet-Joden en voor de ganse wereld' (LV 107:25).

‘**H**eilige verordeningen zijn door God ingesteld. Zij zijn nodig voor ons heil en onze verhoging. Door de heilige verordeningen van het evangelie komen wij veel over zijn koninkrijk en Hem te weten, gaan wij heilige en eeuwige verbonden aan, en ontvangen wij een begiftiging met heilige macht. Dat alles brengt ons tot Christus opdat wij in Hem vervolmaakt mogen worden.’ Zie ouderling Dennis B. Neuschwander, ‘Verordeningen en verbonden’, blz. 16.